

BOEK 1: De legende van de Gulden Strop

Donderdag 3 januari 2013 – 15:30:
't Galgenhuisje, Gent.

De waard van het café 't Galgenhuisje in Gent is blij als de deur van zijn café opendraait. Eindelijk een klant. Hij had het laatste half uur al gedacht om weer te sluiten. Het was zijn eerste werkdag na het nieuwjaar gedruis en hij was eerlijk gezegd liever bij zijn nieuw lief blijven liggen, maar ja ... de plicht roept.

Dat hij bij deze klant niet veel verhaal zal halen, was meteen duidelijk, want de man installeert zich in de verste hoek van het café, dicht bij de verwarming. Als de waard even later de bestelling gaat opnemen, ziet hij dat het om een behoorlijk oude man gaat en aan zijn kledij te zien, duidelijk een man met stand. Het valt de waard ook op dat de man er eigenlijk niet zo goed uitziet. Stamelend bestelt de oude man een koffie.

De waard draait zich om en wandelt terug naar zijn bar. Daar bijna aangekomen, hoort hij achter zich gestommel. Hij draait zich weer om en ziet de oude man naast zijn stoel op de grond liggen. De waard rept zich naar de man en merkt dat hij nog wel ademt, maar buiten bewustzijn is. Hij haast zich naar de telefoon en belt om een ziekenwagen.

Dik een uur later is het tumult voorbij en is de oude man, nog steeds buiten bewustzijn, afgevoerd naar het UZ. Afgaand op de blikken van de dokters van de MUG zag het er niet goed uit, want hun ogen stonden op zorgelijk.

De flikken waren ondertussen ook al langs geweest, maar veel meer dan het bovenstaande verhaal, had de waard "de broeders" ook niet kunnen vertellen. Ze drongen wel nog een paar keer aan, omdat de oude man blijkbaar geen papieren op zak had.

Na al dat tumult wil de waard snel terug naar huis. Met wat geluk ziet hij vanavond weer zijn nieuw lief. Bij het naar buiten gaan bemerkt de waard plots een plastieken zakje dat naast de radiator staat; niet zo ver van de plaats, waar de oude man daarnet zijn toeval kreeg. Benieuwd naar de inhoud van het zakje, stapt hij er op af en vindt hij er een klein, maar mooi houten kistje in terug. Hoe hij het ook draait of keert, hij kan nergens bemerken hoe het kistje open kan. Na nog een paar keer aan het kistje te hebben gefrunnikt, zet hij het achterin de bar en vertrekt naar zijn nieuw lief.

Maandag 7 januari 2013: De Gentenaar

Opsporingsbericht

Op donderdag 3 januari is in café 't Galgenhuisje in Gent een oudere man onwel geworden en naar het ziekenhuis gebracht. Deze man was niet in het bezit van zijn identiteitspapieren en is dit weekend in het ziekenhuis overleden.

Het gaat hier over een bejaarde man tussen de 80 en 90 jaar oud. Hij was op donderdag 3 januari gekleed in een donkerbruine fluwelen pantalon van het merk "Armani", een wit overhemd van het merk "Dior", een donkerbruine vest eveneens van het merk "Armani" en een zwarte wollen overjas van het merk "DIYA".

Kent u deze man of heeft u meer informatie over deze persoon, gelieve dan contact op te nemen met de lokale politie van Gent en dit op het nummer 09 266 61 11 of neem contact op met de cel vermiste personen op het noodnummer 101.

Vrijdag 15 februari 2013, 22:45: cafe 't Galgenhuisje, Gent

De waard zit deels geamuseerd en deels geërgerd te kijken naar veertien gasten, die al geruime tijd in zijn kleine café zitten.

Geamuseerd, omdat de ene "Duvel" na de andere soldaat wordt gemaakt en hij nu al uitkijkt naar het tellen van de recette straks. Hij kan immers de centjes goed gebruiken, want de nieuwjaarsmaand was niet vet en het koude weer van de laatste weken hield de mensen ook van de straat en dus uit zijn café.

Geërgerd, omdat het geluidsniveau van de groep het laatste uur flink is toegenomen. Waar hij in het begin van de avond af en toe eens een woord of een halve zin kon meepikken, kan hij nu het volledige gesprek volgen. Dat geluidsniveau deed wel twee vaste gasten opstappen. Niet zo erg, want den Daniël was toch al behoorlijk in de wind en dan wordt hij lastig. Den John dronk al zes weken op de poef en die laatste zag hij dus liever eerst betalen dan bestellen.

Aan hun pens te zien en aan het horen van hun babbels, zagen die veertien gasten er "betalers" uit. Hij zette zijn ergernis dus opzij en begon alvast de toog wat op te poetsen. Ondertussen luisterde hij met meer dan een half oor verder naar het gesprek.

Dat die zeven mannen en zeven vrouwen leden waren van de "Gentsche Geokasjing Sosseteit", was overduidelijk, want vier van de mannelijke leden droegen een T-shirt, waarop de naam van hun vereniging in grote, sierlijke letters te lezen stond. De inhoud van de vergadering sloeg op een activiteit, die ze vorig jaar hadden georganiseerd.

In het begin van de avond had de waard tevens bemerkt, dat een iets te corpulent lid van de groep, een rode map had bovengehaald en dat de groep punt per punt door een verslag was gelopen. Daarbij gedroeg de groep zich vaak heel serieus, maar op andere momenten schoten ze in ware lachsalvo's. Naast de straffe verhalen, vielen ook regelmatig de woorden: "schatten", "zoektochten" en "afgezien".

Het onderwerp van de vergadering was het laatste uur verschoven naar de vraag of de groep dit jaar zijn exploot van vorig jaar wilde herhalen. De waard hoorde dat de groep duidelijk in twee kampen was verdeeld. Zij die onvoorwaardelijk een nieuw avontuur wilden starten en zij die toch eerder wat terughoudend waren.

Na eens van zijn Duvel te hebben genipt, nam de man met de rode map opnieuw het woord: "Allez, mensen, zeg nu ne keer waarom dat we het niet zouden doen."

De kale man recht tegenover hem antwoordt: "'t Was wel leuk, maar er is zoveel werk ingekropen en ik zou echt niet weten waar dat ik nog iets zou kunnen doen."

Een ander lid, met een eerder Aalsters dan een Gents accent, roept en lacht luid: "Mij kan het niet schelen; mijn caches lopen ze toch niet."

Nog iemand anders oppert: "Ze hebben toch geen respect voor wat we doen, want op mijn caches heeft er onlangs nog enen gelogd met een "spatie". Dus waarom zouden we het nog wel doen. Dat is eerder de vraag."

De man aan het hoofd van de tafel, hij zag er een beetje uit als een verstrooide professor, neemt verzoenende woorden in de mond: "Mochten we nu eerst eens nadenken over een idee, een opdracht en dan pas kijken of we iets gaan doen."

De magerste man van de groep staat op en gaat voor de vierde keer deze avond naar buiten om een sigaretje roken. Eén van de dames van het gezelschap volgt zijn voorbeeld. De waard, zelf ook een roker, maakt van de gelegenheid gebruik om hetzelfde te doen. Terwijl ze buiten staan, stelt hij de vraag: "Wat is Geokasjing?"

De rokende man steekt een ongelofelijk avontuurlijk verhaal af. Hij vertelt over schatten, GPS' en, zoektochten, mooie wandelingen, lachen en plezier maken, maar vooral ook over afzien en zweten. Op dat moment herinnert de waard zich het kistje van de oude man, dat hij, nu ruim een maand geleden, had gevonden. Misschien is dat wel zo'n schat?

De waard stapt terug zijn café binnen; neemt het kistje, wandelt terug buiten en geeft het aan de rokende man. "Ik heb dit hier gevonden en ik weet niet wat het is of wat er in zit, maar ik wil er van af."

De twee rokers nemen een laatste trek van hun sigaret en vervoegen opnieuw de bende, die blijkbaar weer is overgeschakeld op straffe verhalen. Ze plaatsen het mysterieuze, eiken kistje midden op de tafel. Al snel verhuist het kistje naar 14 paar handen.

Om beurt probeert elk van hen het kistje te openen. Zonder veel gevolg echter en na elke mislukte poging stijgt de spanning. Hoe moet het kistje nu precies open worden gemaakt en wat meer is: wat zou er in het kistje zitten?

De gebilde dame, die naast de kale man zit, is aan de beurt. In plaats van te duwen, te wringen en te trekken aan het kistje, rammelt ze er eens goed mee. Terwijl ze dat doet, maant ze de rest van de groep aan tot stilte. "Luister, luister", zegt ze, "Er zit een belleke in of zoiets!"

Iedereen luistert aandachtig en een grote zwartharige man, de stilste van de groep tot nu toe, grijpt in. "Kom, geef het maar aan mij. Ik neem het maandag mee naar een klant van mij en zal het eens door den X-Ray steken."

Met deze uitspraak sluit de man zonder het eigenlijk te beseffen en te willen de avond af.

Even later maakt de groep zich op om het café te verlaten. Eén van de dames is blijkbaar de kasverantwoordelijke en ze neemt haar verantwoordelijkheid op. Ze betaalt de waard en doet er op de koop toe nog een flinke fooi bovenop. Hij denkt terwijl de laatste de deur sluit: "Wat een zotte, maar leuke bende! Wat moet dat zijn als ze niet vergaderen."

Woensdag 20 februari 2013: Antwerpse Haven.

Een man staart naar het scherm van zijn mobiel röntgenapparaat. In het bedrijf, waar hij inspectiewerken uitvoert, wordt dit toestel gebruikt om haarscheurtjes op te sporen in hogedrukleidingen. Tegenover het apparaat staat een klein, houten kistje.

Wanneer het toestel in werking wordt gezet, verschijnt het één en het ander op het scherm, maar de man neemt niet de tijd om het beeld nu in detail te bekijken. In plaats daarvan neemt hij een digitale foto, die hij opslaat op een meegebrachte memory stick. Hij draait het

kistje een kwartslag en neemt opnieuw een foto. Terwijl hij het toestel uitschakelt, denkt hij: "Vanavond ga ik die foto's eens grondig bekijken."

Zondag 24 februari 2013, 11:30: ergens ten noorden van Gent.

Een man en een vrouw kijken gefascineerd naar de twee geprinte foto's die op de keukentafel liggen. De man wijst een paar keer naar iets wat lijkt op een veertje dat verbonden is met de binnenkant van het houten kistje, dat eveneens naast hen op de tafel staat. Met een potlood zet de vrouw voorzichtig kruisjes op de buitenkant van het kistje. Die kruisjes stemmen overeen met de plaatsen waar de veertjes aan de binnenkant vastzitten.

Ze is een beetje boos op haar man, omdat die eerder deze week in de fabriek, niet precies heeft aangeduid welke kant er precies naar voor stond bij het nemen van de foto's. Bovendien zijn de veertjes niet symmetrisch vastgemaakt en staan er ondertussen al 13 kruisjes op de zijkanten van het kistje. De man zelf is ook een beetje boos op zijn vrouw. Ze heeft immers geen onderscheid gemaakt tussen de kruisjes als de ene of de andere zijkant van het kistje vooraan staat.

Vrijdag 1 maart 2013, 20:50: ergens in Melle.

Zeven mannen en drie vrouwen zitten rond de tafel. Iedereen is één en al oor voor een theorie, die wordt uitgelegd aan de hand van de twee foto's, een uitvergrootte schets en het kistje waarop ondertussen zeven rode en zeven groene potloodkruisjes staan. In de deuropening naar de keuken bekijkt een jonge vrouw aandachtig het tafereel.

Ondertussen hebben sommige aanwezigen al geprobeerd om met twee, drie en zelfs vier vingers om op de kruisjes te duwen, maar ze krijgen geen beweging in het kistje.

Plots oppert de jonge vrouw een idee: "Mochten jullie nu eens, zoals in een mysterieus sprookje, met zeven rond het kistje gaan staan en allemaal met één vinger duwen op zo'n kruisje."

Ten einde raad en bij gebrek aan andere ideeën voeren de mannen van het gezelschap het idee uit. Ze verplaatsen het kistje naar de salontafel en nemen plaats in de zetels en op de

laag zittende stoelen. De kleinste van de bende stelt voor: "Eerst de rode kruisjes". Er valt een stilte, maar er gebeurt niets.

"Nu de groene", roept de man.

Er volgt een klik en ineens schiet het deksel van het kistje omhoog. Voorzichtig kijkt één van de mannen in het kistje. Zijn gezicht spreekt boekdelen ... er moet iets heel interessants in het kistje zitten!

Vrijdag 1 maart 2013, 21:30: ergens in Melle.

Een immense adrenalinestoot maakt zich meester van de aanwezigen.

Het is opnieuw de jonge vrouw die reageert en de groep tot enige voorzichtigheid aanmaant.

"Opgelet!", zegt ze: "Voorzichtig."

De man des huizes durft het toch als eerste aan om zijn hand in het kistje te steken en zonder het alsnog te beseffen, beleeft de groep een sacraal moment.

Als eerste komt een verzegelde envelop uit het kistje. Het valt iedereen op dat de envelop eerder klein is, maar toch vrij dik. Op de achterkant van de envelop straalt een robijnrode zegel, met in het midden een vergulde letter "G", iets mysterieus uit.

Vrijdag 1 maart 2013, 21:35: ergens in Melle.

De spanning in de kamer is te snijden.

Alle ogen draaien opnieuw nieuwsgierig richting het kistje.
Het tweede item komt tevoorschijn: het is een rood kleedje.

Stomverbaasd staren de aanwezigen mekaar opnieuw aan.

Ondertussen had een groepslid bemerkt dat het deksel van het kistje heel sterk leek op een tafeltje.

Voorzichtig wordt het kleedje gedrapeerd over het tafeltje en gaat het uitpakken van het geheimzinnige kistje verder.

Achtereenvolgens verschijnen een ingebonden boekje, een zilveren dolk, een koperen kaarsenhouder, een verguld belletje, een zwart kompas, een paar kleine, rode en zwarte buideltjes, twee kleinere kistjes en een paar kaarten.

Alle voorwerpen worden heel zorgvuldig op en rond het tafeltje gelegd. Het geheel lijkt wel een ritueel schijn.

Vrijdag 1 maart 2013, 21:45: ergens in Melle.

De groepsleden staren elkaar met grote, vragende ogen aan. De inhoud van het kistje is blijkbaar van groot belang, maar het heeft duidelijk niets te maken met hun geliefde hobby. Wat moeten ze ermee?

Opnieuw is het de man des huizes die het initiatief neemt. Hij neemt de kleine dolk en de verzegelde envelop ter hand en met een vlotte beweging snijdt hij die bovenaan open.

Voorzichtig haalt hij er twee velletjes papier uit en vouwt die open. Vol verbazing staart hij naar een fraai handschrift en een mysterieuze tekst. Hoe hij de velletjes ook draait of keert, de tekst is niet te lezen. De lettercombinaties zien er niet uit als woorden, maar eerder als een samenraapsel van klinkers of medeklinkers.

Dit mag dan wel geen geocache zijn, maar ... het mysterie neemt minstens dezelfde proporties aan.

Vrijdag 1 maart 2013, 21:55: ergens in Melle.

Ondertussen heeft een ander lid van de groep het ingebonden boekje van het tafeltje genomen en enkele bladzijden bekeken.

Het is snel duidelijk dat dit boekje ook vol staat met raadselachtige zaken.

Op één pagina staan enkel getallen, op een andere 'n tekening, op nog 'n andere iets dat op een plannetje lijkt. Verder zijn er ook pagina's waarop kleurrijke anagrammen staan en pagina's vol met teksten, die op het eerste zicht helemaal niet te lezen zijn.

Alles is met de hand getekend en geschreven en uit de verschillende vormen van dezelfde letters is duidelijk af te leiden dat er meerdere personen aan dit oude boekje hebben gewerkt.

Vrijdag 1 maart 2013, 22:30: ergens in Melle.

Iedereen is zowaar in extase en al snel worden de diverse voorwerpen van de tafel genomen. De éne neemt het belletje in zijn handen, de andere één van de zakjes en nog iemand anders opent één van de kleine kistjes. en nog iemand anders neemt het dolkje ter hand.

Er ontstaat een kakofonie van klanken. Kreten van verwondering en van verbazing overstemmen mekaar. Een aantal teamleden zijn met het ingebonden boekje rond de eettafel gaan zitten; een paar hebben zich met de mysterieuze brief teruggetrokken in de keuken.

De rest van het mannelijke gezelschap zit nog steeds aan de salontafel en één van hen neemt een klein, zwart fluwelen zakje in zijn handen.

Het weegt behoorlijk zwaar voor zo'n klein ding.

Hij opent het zakje en schudt de inhoud voorzichtig uit op het rode kleedje.

Een drietal goudkleurige steentjes glinsteren onder het licht van de lamp die boven de salontafel hangt.

De mannen staren alweer vol verbazing naar de steentjes en naar elkaar.

"Neen, dat kan niet waar zijn", mompelt één van hen: "Het lijken wel goudklompjes."

Iemand neemt een klompje en steekt het tussen zijn tanden. Hij bijt er zowaar op en al snel volgt zijn verdict.

"Ja hoor!", zegt hij: "Dit is wel degelijk goud."

Opnieuw gaat er een kleine schokgolf door de groep.

Een andere man zit ondertussen nog wat te frunniken aan het zakje en plots valt er een klein stukje papier op de grond.

Het lijkt verdacht veel op een stukje perkament.

Hij raapt het op, bekijkt het en leest hardop de woorden die erop staan: "Aurum Succurro".

"Wat? Herhaal dat nog eens!", vraagt één van de mannen.

"'Aurum Succurro' ..., maar dat is Latijn. 't Is al lang geleden, maar als ik het goed voorheb, moet het zoiets betekenen als 'gouden hulp'."

Vrijdag 1 maart 2013, 22:55: ergens in Melle.

De vrouwen van het gezelschap hadden ondertussen ook enkele voorwerpen meegenomen naar de eetkamer en uitgespreid op de tafel.

Nu de eerste adrenaline ook bij hen al wat is weggeëbd, worden een aantal voorwerpen wat nader bekeken.

Vooraf het vergulde belletje en de kleine dolk trekken toch de aandacht.

Eén van de vrouwen neemt het belletje en schudt er eens kort mee. Een korte, maar mooie, heldere toon weerklinkt.

De anderen kijken even op, maar gaan al snel weer verder met hun eigen bezigheden.

De vrouw draait het belletje om en merkt dat er aan de binnenkant in kleine, sierlijke letters een aantal woorden staan. Wat de woorden betekenen, weet ze niet.

Een andere vrouw had haar ogen laten vallen op de kleine dolk.

Met haar duim wrijft ze over de zijkant van het steekvlak en snijdt zich net niet, zo scherp is het.

Wanneer ze de dolk echter wat meer schuin in het licht houdt, ziet ze dat op het lemmet iets in sierlijke letters staat.

Wat er staat, begrijpt ze niet, maar ze vermoedt dat het wel eens Latijn kan zijn.

Zaterdag 2 maart 2013, 02:55 ergens in Melle.

De klok tikt ondertussen verder en ook al is de spanning nog steeds aanwezig, het zandmannetje doet stilaan ook zijn werk.

Het is reeds drie uur in de nacht en één van de vrouwen is al in slaap gevallen in de zetel.

Eén van de mannen zit ook meer en meer te knikkebollen en het is uiteindelijk de vrouw des huizes die iedereen aanspoort om toch maar een punt te zetten achter deze mysterieuze avond.

Iedereen gaat akkoord en één van de mannen, hij ziet er een beetje uit als een verstrooide professor, stelt voor om alles mee te nemen, want hij heeft de komende weken het meest tijd om alles nog eens rustig te bekijken. Bovendien belooft hij plechtig om alle nieuwtjes direct te melden aan het volledige team.

De avond wordt afgesloten en iedereen keert huis- en bedwaarts.

In zeven bedden in en rond Gent wordt er die nacht onrustiger geslapen dan gewoonlijk.

Vrijdag 22 maart 2013, 20:30 Nazareth, Eke.

De man zit nu al dagenlang alle voorwerpen, kaarten en teksten te bestuderen die in het kistje zitten, maar hij kan er kop noch staart aan krijgen.

De voorwerpen liggen allemaal netjes geördend op zijn bureau en daarnaast ligt ook reeds een stapel A4'tjes met allerlei notities erop.

De man is ervan overtuigd dat de brief de sleutel bevat van dit mysterie, maar hij tast nog steeds in het duister hoe hem te ontcijferen.

Plots schrikt de man op uit zijn overpeinzingen.

Een jonge vrouw staat naast hem te spelen met het zakhorloge, dat in één van de kleinere kistjes zat.

“Pa,” zegt ze. “Er klopt toch iets niet met dat kistje. Het lijkt aan de binnenkant kleiner dan aan de buitenkant.”

De man neemt snel een lat en meet grofweg de binnen- en buitenkant van het kistje en inderdaad, zijn dochter heeft gelijk.

“Maar ...” stamelt de man. “Als dat zo is, dan moet dit kistje ... Neen, dat kan toch niet.”

Vrijdag 22 maart 2013, 22:00 Nazareth, Eke.

De man krijgt voor de zoveelste keer een adrenalinestoot, want in het kistje steekt zowaar een dubbele bodem.

Hij is er meteen rotsvast van overtuigd dat deze nieuwe ontdekking de oplossing moet bieden voor alle doodlopende straatjes, waarin hij en de andere teamleden van de GGS verzeild waren.

“Een dubbele bodem. Het kan niet anders dat daarin iets heel belangrijks verborgen zit. Dit moet wel de sleutel zijn om het mysterie te ontrafelen,” mompelt hij. “Vraag is: hoe krijgen we die dubbele bodem open?”

De man neemt de telefoon en belt, ondanks het late uur, de handige Harry's van het team op.

Ze spreken af om de volgende ochtend rond 9u bij één van hen thuis het kistje verder te onderzoeken.

Zaterdag 23 maart 2013, 9:20 Merelbeke.

Vier mannen zitten die zaterdagmorgen in de huiskamer van de voorzitter van de GGS rond de tafel.

Ze bekijken nogmaals de fotoprints die van het kistje gemaakt zijn door één van de leden, maar zien nog steeds geen mogelijkheid om de dubbelle bodem open te maken.

Tijdens hun brainstorm over hoe en wat ze precies nodig hebben om het verborgene te kunnen bemachtigen, staat de voorzitter op en stapt richting zijn tuinhuis.

Terwijl hij daar rondkijkt naar een aantal, onafgewerkte cachecontainers denkt hij: “Dat nieuwe event zal niet voor dit jaar zijn.”

Hij vindt niet meteen wat hij zoekt en wandelt terug naar zijn woning. Plots ziet hij door het venster de drie mannen, zijn vrouw en kinderen in extase vreugdesprongen maken.

Hij rent naar binnen en ziet de valse bodem in de handen van zijn zoon, terwijl zijn dochter de rest van het kistje vasthoudt.

“Wat is er gebeurd? Hoe kregen jullie het open?” roept hij.

“Ik heb het kistje gewoon omgedraaid, papa.” zegt zijn dochter.

“En ik, ... ik heb dan op de bodem geklopt.” vervolgt zijn zoon.

Op de tafel liggen twee voorwerpen, die onder de valse bodem zaten: een stukje touw met witte en rode ingeknoopte houten bolletjes en iets wat heel sterk lijkt op een cryptex.

Zaterdag 23 maart 2013, 9:55 Merelbeke.

Iedereen zit met grote, verbaasde ogen te kijken naar de cryptex, die is opgebouwd uit zeven ringen en op elke ring staan nog eens alle zesentwintig letters van het alfabet. Eentje zucht: "Verdorie, weer een raadsel. Die dingen komen toch alleen maar voor in boeken en films."

Hij neemt de cryptex opnieuw van de tafel en begint aan enkele van de ringen te draaien. Hij probeert een willekeurig aantal combinaties in de hoop het ding open te krijgen, maar dat lukt niet.

"Pas op!" roept de vrouw.

"Ik heb onlangs een boek gelezen en daarin kwam ook zo'n cryptex voor. Die bevatte een glazen buisje met een zuur erin. Als iemand de cryptex probeerde te openen met een foute code, dan brak het in stukken en vernietigde zo de inhoud."

"Ja," zegt de man. "Als dat zo is, is het nu toch al te laat."

De man, die er uitziet als een verstrooide professor, neemt een blaadje papier en begint een aantal woorden neer te schrijven.

"Kijk," zegt hij terwijl hij verder schrijft. "Er zijn zeven ringen, dus moet het wel om een zevenletterwoord draaien."

De anderen knikken instemmend en iedereen begint een lijstje met mogelijke zevenletterwoorden op te maken.

Zelfs de kinderen helpen naarstig mee om woordjes te zoeken en één van hen is zelfs een paar woordenboeken gaan halen.

Ondertussen probeert de man met de cryptex de verzamelde woorden uit, maar er is echter geen beweging in het ding te krijgen.

Twee uur later legt de man de cryptex moedeloos terug op tafel. Honderden woorden heeft hij gevormd, maar nog steeds zonder resultaat.

De moed zakt bij iedereen stilaan weer in de schoenen.

Tot plots de verstrooide professor een ingeving krijgt.

"Misschien zoeken we het veel te ver," zegt hij op gelaten toon.

Hij neemt de cryptex opnieuw van de tafel en draait de zeven ringen in de positie van zijn ingeving.

Eénmaal de laatste letter op zijn plaats staat, trekt hij voorzichtig aan de beide zijden van de cryptex.

Zachtjes schuift de binnenste cilinder uit zijn omhulsel.

Een koude rilling kruipt over de rug van alle aanwezigen.

Zaterdag 23 maart 2013, 13:05 Merelbeke.

De man schuift de cilinder volledig uit zijn omhulsel en bekijkt hem uitvoerig. In de cilinder zit nog eens een kokertje met daarin een briefje. Alles ziet er intact uit en nergens is een spoor van corrosieve vloeistoffen te bespeuren.

Een zucht van opluchting gaat door de groep.

De man haalt het briefje voorzichtig uit het kokertje en leest het. Je ziet aan zijn glunderende gezicht en fonkelende ogen dat hij best tevreden is met wat er op staat.

“Dit, beste leden van de GGS, dit is waar we zo lang op gewacht hebben. Als ik het goed begrijp, bevat dit stukje papier de sleutel om die bijna eindeloze ketting van raadsels op te lossen.”

De anderen staren hem vol ongeloof aan.

“Ik denk dat ik nu weet hoe we alles moeten omzetten”, vervolgt hij op uitgelaten toon. “Het is niet zo moeilijk, maar ik vrees dat we er een dikke kluif aan zullen hebben en het heel wat tijd en werk zal vergen.”

Hij kijkt naar één van de teamleden en zegt: “Geef mij nog eens die brief en dat ingebonden boekje.”

Hij legt de brief en het papiertje in het midden van de tafel en bladert vervolgens door het boekje. Een paar ogenblikken later legt hij ook het boekje open op de tafel.

“Kijk”, zegt hij. “Dit is de tabel die we nodig hebben.”

Dik twintig minuten later zijn de eerste woorden van de tot nu toe zo mysterieuze brief omgezet: **“Aan de vinder van deze brief.”**

Kreten van vreugde en blijdschap weerklinken door de woonkamer. Iedereen gaat zowaar uit de bol, want ze beseffen dat het hen gelukt is om de code te kraken.

Eén van de teamleden probeert toch al heel snel om de anderen weer aan te manen tot enige voorzichtigheid.

Wanneer hij opnieuw de aandacht van iedereen heeft, zegt hij: "Het ziet er inderdaad naar uit dat we de manier gevonden hebben om deze brief te kunnen lezen, maar om zeker te zijn dat dit ook de sleutel is tot alles wat in het boekje staat, moeten we eerst ook proberen of het lukt om enkele teksten daaruit om te zetten. Bovendien hebben we er bijna twintig minuten over gedaan om de eerste zes woordjes te ontcijferen. Er zal dus nog heel wat werk aan de winkel zijn, vrees ik."

Iedereen knikt instemmend en realiseert zich nu dat er afspraken nodig zullen zijn en dat de taken zullen moeten worden verdeeld.

"Zou de computer ons hierbij niet kunnen helpen?" oppert plots één van de leden.

"Dat is een goed idee", antwoordt van één van de anderen.

Terwijl twee van de mannen aan de slag gaan om de eerste bladzijde van het boekje om te zetten, wordt contact opgenomen met de softwarespecialist van de GGS om hem op de hoogte te brengen van de stand van zaken en van hun probleem.

Hopelijk vindt hij een manier om het vele omzettingswerk te automatiseren.

Ondertussen is de vrouw des huizes, samen met de kinderen, vertrokken naar de supermarkt om proviand te halen.

Het zou nog wel eens een heel lang weekend kunnen worden ...

Zondag 24 maart 2013, 19:55 Merelbeke.

Het overgrote deel van het GGS-team zit aan een tafel, waarop allerlei etenswaren staan. In het midden een grote mand met broodjes en daarrond enkele schalen met fijne vleeswaren. Verder staan er ook een aantal flessen geestrijk vocht met bubbels op tafel.

Aan het hoofd van de tafel zit de ietwat te corpulente voorzitter van de groep. Hij staat op en heft zijn glas om een toast uit te brengen.

"Mensen", begint hij op plechtige toon. "Merci voor vandaag. We zijn er uiteindelijk in geslaagd de code te kraken. Laten we, terwijl we genieten van een glas en een welverdiende maaltijd, eens overlopen wat we tot dusver al gevonden en ontdekt hebben.

"Hoe ver staan we met de brief?" vraagt hij aan de mannen die daaraan gewerkt hebben.

Eén van de aangesproken vertelt met een gezapige, Gentse tongval dat hij en zijn compagnon reeds de eerste paragraaf hebben kunnen omzetten en dat in het stukje wordt verwezen naar deze brief en het kistje dat in hun bezit is gekomen. Veel wijzer zijn ze echter nog niet, maar ze zijn blij dat het eindelijk leesbare tekst is die ze voor de ogen krijgen.

"Hoe ver staan we met het boekje?" is de volgende vraag van de voorzitter.

“Een stukje van de eerste pagina is reeds omgezet.” antwoordt één van de leden.

“De bladzijde begint met een soort titel, die luidt: ‘Kronycke van de Orde van den Gulden Strop’.

“Verder ziet het er volgens ons naar uit dat deze eerste bladzijde gaat over de geschiedenis van Gent aan het midden van de jaren 1500.” vervolgt hij.

“Het omzetten is inderdaad heel arbeidsintensief.” voegt een ander GGS-lid eraan toe.

Plots gaat de bel.

Nog voor de voorzitter de deur kan openmaken, komt de aanbeller om de hoek en komt via de achterdeur de kamer binnen.

Het is de IT-specialist van de bende en hij glundert van zijn ene oor tot aan zijn ander.

Opgewonden brengt hij in sneltreinvaart verslag uit van zijn pogingen tot het automatiseren van de vertaling. Iedereen hangt aan zijn lippen en luistert vol aandacht naar wat hij allemaal te vertellen heeft.

Plots stopt de man en steekt zijn twee handen hoog in de lucht en schreeuwt: “Het is mij gelukt, mannen!”

“Er zal wel nog wat handwerk nodig zijn, maar als we ons goed organiseren, moet het ons lukken om alles binnen een afzienbare tijd rond te hebben.

“Gejuich en handengeklap klinkt door de kamer.

Zodra de laatste vreugdekreten de kamer verlaten hebben, neemt de voorzitter prompt een blad papier en noteert wie wanneer verder gaat werken aan de omzetting.

De afspraken worden bezegeld met nog een toast en de teamleden genieten die avond van een uitgebreide en heerlijke maaltijd.

Zaterdag 13 april 2013, 20:55 Zingem.

Twee tieners zitten in de zetel naar de televisie te kijken, terwijl aan de tafel zes mannen en twee vrouwen gezellig zitten te keuvelen. Ze zijn aan het wachten op het laatste koppel van de GGS.

“Ze zijn toch wel heel laat deze keer”, zucht de man des huizes. “Ik ga nog snel een sigaretje roken.”

Een paar minuten later komt hij terug binnen, vergezeld van het té late duo. De man van het koppel was blijkbaar met de fiets gekomen.

“Moedig!” merkt één van de andere mannen op.

Een klein kwartiertje later dan gepland, kan de vergadering uiteindelijk van start gaan.

De voorzitter vraagt aan de ontcijferaars van de brief om die eens luidop voor te lezen. Dat gebeurt ook prompt en iedereen luistert heel aandachtig. Hier en hier noteert iemand iets in een zwart notitieboekje, dat elk lid van de GGS voor zijn neus heeft liggen. De voorbije weken was immers beslist dat iedereen alle mogelijke aanwijzingen in zo’n boekje zou noteren; hoe klein en onbenullig die op het eerste zicht ook mochten zijn.

Na het voorlezen van de ontcijferde brief neemt de voorzitter opnieuw het woord. “Bedankt! Zijn er zaken die zijn opgevallen?”

De kale man rechts van hem antwoordt in zijn onnavolgbaar plat Gents: “Nieje en dak nog altij nie kan geluve da da bakske just in ons handen es gevallen.” De anderen lachen om de manier waarop de man het omschrijft, want allemaal zitten ze ergens met diezelfde vraag.

“Hoe staat het met het boekje?” vraagt de voorzitter aan enkele andere leden.

“Wij zijn zowat op de helft”, antwoordt één van de vrouwen. “Wat ons is opgevallen, is dat sommige stukjes tekst vrij makkelijk te ontcijferen waren, maar dat het begrijpen ervan dan weer wat lastig was, omdat ze geschreven zijn in het Middelnederlands. Als we het juist kunnen inschatten, moeten we hieruit concluderen dat dit boekje minstens 400 jaar oud is.” “Bovendien”, vervolgt ze. “We krijgen kop noch staart aan de bladzijden die vol staan met tekeningen, cijfers en anagrammen. Dit blijven één voor één echte raadsels.” “We denken dat we nog minstens één maand zullen nodig hebben voor het omzetten van de resterende teksten en voor de raadsels ... tja, we weten niet eens of we er ooit zullen in slagen om die te ontrafelen.

“Met een meer dan gelaten toon beëindigt de vrouw haar verhaal. De groep zit er weer wat verweesd bij. De euforie van een aantal weken terug is opnieuw getemperd tot realisme en uit de houding van een aantal GGS-leden is zelfs opnieuw enige vorm van frustratie af te lezen.

Zaterdag 13 april 2013, 21:30 Zingem.

Er heerst een ijzige stilte in de woonkamer.
Niemand heeft zin om nog iets te zeggen.

Het is opnieuw de voorzitter die het stilzwijgen doorbreekt en zich tot de groep richt.

“Komaan, mannen!”

“Laten we de moed niet verliezen! Ik weet zeker dat we iets cruciaal over het hoofd zien.”

“Lees eens de tekst voor die op de eerste bladzijde van het boekje staat.”

Eén van de mannen neemt een A4-blad uit zijn map en neemt het woord. “We hebben tijdens het ontcijferen de Middelnederlandse tekst meteen hertaald naar het algemeen Nederlands.”

“Weet dat we niet altijd even zeker zijn van wat de precieze inhoud of betekenis is van sommige woorden en zinnen die destijds gebruikt werden.”

16 april 1540

Het zijn hele trieste en donkere tijden voor het fiere Gent, en voor onze families.

Nog geen maand geleden zijn verschillende van onze broers, zonen en vaders terechtgesteld, nadat Keizer Karel daartoe bevel gegeven had op 17 februari. Wie hen bij Karel verklikt heeft, weten we niet. Maar hij beschouwt onze dierbaren blijkbaar als de leiders van het Gentse verzet tegen zijn zoveelste oorlogsbelasting. Drie jaar weigert Gent nu al om die taksen te betalen, en na de gewapende opstand tegen het gezag van zijn zuster, landvoogdes Maria van Hongarije, heeft de keizer nu beslist om zelf orde op zaken te komen stellen in Gent.

Sinds hij op 14 februari met een leger van meer dan 5000 Spaanse soldaten Gent is binnengetrokken, is iedereen doodsbang. Niemand vertrouwt nog zijn vrienden, geburen of kennissen, en zeker niet meer na de terechtstelling van onze familieleden. Iedereen beseft dat de keizer bloedig wraak wil nemen voor de Gentse opstand, en dat er misschien nog wel meer slachtoffers zullen vallen.

Maar wij hebben mekaar ondertussen gevonden in ons verdriet, en wij zullen niet rusten vooraleer wij onze terechtgestelde familieleden en andere toekomstige slachtoffers van Keizer Karel, gewroken hebben! Hoe we dit zullen doen weten we nog niet, maar we hebben tijd genoeg om plannen te maken en uit te voeren. Volgens de geruchten zal Keizer Karel nog vele weken in Gent verblijven, terwijl hij en zijn vazallen nadenken over de straf die ze aan de stad zullen opleggen.

Vanavond zijn we, na de gebedswake voor onze dierbaren, samengekomen en hebben we besloten om een geheim genootschap op te richten, met als doel om onze wraak op Keizer Karel te voltrekken.

Wij zweren hierbij dan ook plechtig met ons bloed dat wij alle slachtoffers van Karel zullen wreken, en dat hij het zich nog lang zal heugen. Wij zullen samen overwinnen, of samen ten onder gaan in onze strijd tegen Keizer Karel!

Cornelius Bauwens, Willem Borluut, Godfried de Mey, Hendrik Gheeraerts, Goderik van Aerde, Oswald van den Bossche, Rupert van Doorne

De groep begrijpt nu plots wel de betekenis van het middeleeuws dolkje dat in het kistje verborgen zat.

Ongeveer om middernacht gaan de meesten van de groep naar huis en naar bed.

Vrijdag 10 mei 2013, 22:43 Gent.

De GGS heeft de voorbije weken elke dag, via hun interne kanalen, overleg gepleegd over de stand van zaken.

Voor het eerst sinds midden april zitten ze allemaal weer samen rond de tafel; niet alleen de leden van de GGS zelf, maar ook hun kinderen en zelfs een paar vriendjes en vriendinnetjes zijn meegekomen naar deze vergadering.

De vergadering is reeds twee uur aan de gang.

Ontcijferde pagina's worden luidop voorgelezen en hier en daar wordt meer uitleg gegeven over nieuwe raadsels en andere mysteries die in de teksten opduiken.

Sommige van die raadsels zijn ondertussen volledig opgelost, anderen nog maar voor een deel en er zijn er zelfs nog een aantal waarvan niemand echt weet hoe eraan te beginnen. Een aantal leden opperen zelfs, dat eerst deze raadsels zullen moeten worden opgelost, om de ontcijferde tekst precies te kunnen begrijpen.

Ondertussen hebben ze ook ontdekt, dat niet altijd alles in het boekje staat, maar dat er ook aanwijzingen moeten te vinden zijn in Gent zelf en misschien zelfs in de dorpen rondom Gent.

"Die 'Orde' heeft zijn geheimen wel goed verspreid en beschermd", mompelt één van de leden. "Divide et impera is hier meer dan op zijn plaats."

Na nog eens meer dan een uur te hebben besteed aan de ontcijferde teksten, is het opnieuw de voorzitter die het woord neemt.

"Beste mensen van de GGS. Ik denk dat iedereen het er stilaan over eens is dat we moeten toegeven, dat ondanks onze vele inspanningen, we eigenlijk nog nergens staan."

"Wordt het niet stilaan tijd dat we eens ernstig gaan nadenken over een mogelijk alternatief?"

Iedereen, behalve twee leden, kijkt de voorzitter met vragende ogen aan.

“Welk alternatief?” vraagt één van hen.

“Wel”, antwoordt de voorzitter. “Na de vergadering in april zijn we met drie van ons nog tot diep in de nacht blijven napraten.”

“Op een bepaald moment is er toen iets uit de bus gekomen, dat ik graag nu met jullie zou willen bespreken.”

De voorzitter vertelt de groep over het voorstel om ook andere ervaren schattenzoekers, zijnde de rest van de geocachegemeenschap, bij hun zoektocht te betrekken.

“Ik heb geen flauw idee hoeveel geocachers er zullen zijn die ons hierbij willen helpen en ook niet hoeveel tijd ze er willen insteken, maar wat ik wel weet, is dat, als we met ons zeven teams zo blijven aanmodderen, we over drie jaar nog niet klaar zullen zijn.”

“Wat denken jullie van dit voorstel?” vraagt de voorzitter.

“Allemaal goed en wel”, merkt één van de leden op. “Maar hoe gaan we hen hierbij betrekken?”

“Ik stel voor dat we snel een klein event organiseren, waarop we hen uitleggen wat we de afgelopen maanden hebben ontdekt en dan vragen wie ons wil helpen.” is het antwoord van de voorzitter.

Iedereen aan tafel gaat akkoord en er worden concrete afspraken gemaakt om het event te organiseren.

Vrijdag 14 juni, 21:00 Merelbeke

De GGS zit weer eens allemaal samen aan tafel. De eerste kaarten die uit het kistje kwamen zijn ondertussen wereldkundig gemaakt en de bijhorende schatlocaties zijn door enkele cache collega's reeds gevonden.

Van de eerste vinder van “De schat van Geeraard de Duivel” konden we vernemen dat hij slechts een klein deel van de goudschat heeft gevonden. Hij was eerst euforisch, maar toen we hem vertelden over hoeveel goud het juist zou moeten gaan, veranderde de euforie snel in gewone blijdschap.

Het overgrote deel van de goudschat is blijkbaar al eeuwen geleden uit zijn schuilplaats verwijderd. Enkel nog 1 fraaie gouden munt en een korte boodschap van de originele vindsters was achter gebleven in de schatkist.

Ondertussen is deze boodschap ook reeds ontcijferd en zo is het team te weten gekomen dat het goud van Geeraard in handen is gekomen van de voorvaderen van wat in 1540 uiteindelijk de “Orde van de Gulden Strop” zal worden.

De voorzitter nipt zoals gewoonlijk even van zijn Duvel voor hij het woord neemt.

“En mensen, waar staan we met het vertaalwerk?” vraagt hij aan de verzamelde bende.

Het is de IT specialist van het team die het woord neemt.

“Dat het op mijn zenuws werkt al die mysteries” gromt hij. “Telkens als we een tekst hebben vertaald is er wel weer iets anders dat ons tegenhoudt om hem vlot te lezen. En ’t ergste van al is, voor die nieuwe raadsels kan ik mijn IT kennis weinig tot niet gebruiken.”

De man die er wat uitziet als de verstrooide professor neemt nu het woord.

“Als de teksten vertaald zijn en het ziet er uit als leesbare tekst dan worden we geconfronteerd met oud Diets en daartussen staan dan telkens nog stukken Latijn. En als het geen leesbare tekst is dan is er vaak kop noch staart aan vast te knopen.

“Kijk dit is zo’n stukje tekst dat we wel hebben kunnen vertalen” zegt hij. “Het is het vervolg op de kroniek van de geschiedenis van de “Orde van de Gulden Strop”. Hij neemt een flinke hap adem en begint voor te lezen.

24 april 1540

Er is nog steeds geen nieuws vanuit het Prinsenhof waar Keizer Karel verblijft. Iedereen in de stad wacht verder de gebeurtenissen af, terwijl de spaanse soldaten ondertussen de stad in een ijzeren greep houden.

Wij zijn vanavond weer bijeengekomen om tussen pot en pint over onze plannen te praten. Verschillende mogelijkheden zijn besproken, waaronder een aanslag op Keizer Karel of een van zijn geliefden, of een ontvoering. Dat zou echter te veel in onze richting wijzen, omdat het al te duidelijk een directe vergelding zou zijn voor de terechtstelling van onze familieleden. We willen een ander soort wraakactie uitvoeren, en hebben besloten om daarvoor te wachten tot Karel de straf voor Gent bekendmaakt. Dat gaat ons misschien een beter idee opleveren.

We hebben vanavond wel beslist om onze plannen en informatie rond ons genootschap bij te houden in een kroniek, die in een geheime code zal opgesteld worden, zodat die niet tegen ons gebruikt kan worden als die in verkeerde handen zou vallen. Ikzelve, Rupert van Doorne, ben als een van de Gentse stadsarchivarissen goed geplaatst om dit te doen, en vanavond ben ik dan ook verkozen tot kroniekschrijver van ons genootschap. Het is een eer om dit te mogen doen, en vandaag ben ik dan ook reeds begonnen met het noteren van ons verhaal.

30 april 1540

De verordening van de keizer is bekendgemaakt in de stad! De Karolijnse Concessie noemt hij het.

Volgens de keizer is Gent schuldig aan trouweloosheid, muiterij, verdragbreuk en majesteitsschennis. En de stad zal daar voor boeten. Ze verliest al haar vrijheden en privileges, de stadscharters moeten worden ingeleverd, en alle goederen van de stad zullen in beslag worden genomen. Daar bovenop moet de stad ook nog een grote boete betalen. Karel geraakt op die manier dan toch nog aan zijn oorlogsgeld.

Bovendien moeten de meeste stadversterkingen en stadspoorten verdwijnen, en buiten de stadswallen zal onze prachtige Sint-Baafsabdij worden afgebroken. Op die plaats zal een nieuwe burcht gebouwd worden, waar er voortdurend een spaans leger zal verblijven, om de stad in bedwang te houden.

Binnen een paar dagen moeten alle Gentse notabelen – schepenen, poorters en dekens van de ambachten – en een groep creesers, op straffe van de dood, ook nog eens in tabbaard bij de keizer voor hun leven gaan smeken in het Prinsenhof. Alsof het niet genoeg is dat hij onze dierbaren al onthoofd heeft!

Maar door al die verordeningen weten wij nu ook hoe we Karel kunnen raken!! Het is Karel niet alleen om zijn eer te doen, maar ook om het geld, dat hij nodig heeft om zijn voortdurende oorlog tegen de Franse koning te betalen! We zullen hem dan ook treffen waar het hem het meest doet, in zijn eer en vooral in zijn beurs!

Deze week nog moet ons aller 'Klokke Roeland' uit het Belfort gehaald worden, en de grote gouden klepel zal worden omgesmeed tot gulden stropen. Die wil de keizer overal in zijn keizerrijk tentoonstellen, om iedereen er aan te herinneren wat er zal gebeuren met steden die het gezag van de keizer tartten.

Welnu, die gulden stropen worden de onze!!! Een grotere vernedering zal hij nooit in zijn leven gekend hebben!

02 mei 1540

De gulden stropen worden ons bijna in de schoot geworpen. De keizer en zijn vazallen zijn zo stom geweest om de kist waarin de stropen vervoerd zullen worden, aan te kopen bij de slotenmakerij van Goderik. Die is nu al bezig om zo een tweede kist te maken, die we dan kunnen omwisselen met de echte.

06 mei 1540

De valse kist is af, en vanavond hebben we verschillende plannen besproken om ze om te wisselen met de echte kist met de gulden stropen.

Als een van de stadsarchivarissen moet ook ik toezicht houden op het omsmelten van de klepel van Klokke Roeland. Onze edelsmeden hebben me verteld dat die bijna 100 Gentse ponden weegt (98 pond en 8 ons om precies te zijn). Het omsmelten verloopt traag, en dat zal de keizer nog wel enkele dagen in Gent houden. Wij hebben ondertussen tijd om 100 pond stenen te verzamelen.

Ik heb ondertussen ook een afdruk kunnen maken van het keizerlijke zegel, dat we nodig hebben om de valse kist met stenen te kunnen verzegelen. Hendrik werkt nu in het geheim in zijn smederij om ook daar een kopie van te maken.

12 mei 1540

Alles is klaar om onze slag te slaan. We moeten nu enkel nog afwachten tot het keizerlijk gevolg de stad verlaat, en dan slaan we toe. Het uur der wraak is bijna aangebroken.

"OK, dat weten we dan ook weer." zucht de voorzitter. "Hebben we al een zicht hoeveel collega's ons willen helpen op de grote zoekdag die we in September willen organiseren?"

Tussen twee mannen, een kale en een breed lachende, zit een wat kleinere vrouw met een stapeltje papieren voor haar op tafel. Zij neemt het woord. "We verwachten al een zo'n 92 teams, d'er zijn er wel nog een pak die aan het twijfelen zijn denk ik."

De kale man naast haar neemt over. "Moar da es veel te weinig. Ik en mijn mijnen compagnon iere en ne keer geteld en d'er zijn zekers 140 lokases die moete onderzocht worde." "Enne wemme nog ne kier geteld. Ieveranst vrie vanachter in't boekske stoat er, allez da pijzeme toch, dadet goud in 11 stukken es verdeeld. 10 kleinere stukke en 1 gruoet stuk"

12 september 1540, Gent, iets na tien.

Voor het eerst in maanden wordt er weer min of meer rustig geslapen in zeven huizen in Gent. De Gulden Stroppen zijn verdeeld over de zeven families die gezworen hebben ze voor de rest van hun leven te beschermen met hart en ziel. Deze families hebben ook gezworen dat ze dit geheim en deze opdracht zullen overdragen aan hun nazaten. Om dit geheim voor eeuwig te beschermen zijn er zeer strenge regels opgelegd. De regels van de Orde van de Gulden Strop bepalen wie en wanneer van dit geheim op de hoogte mag zijn. Er komen ook zware toegangsproeven aan te pas.

Ook ten huize van Doorne is de rust teruggekeerd. Vader van Doorne heeft ook de taak van geschiedschrijver en notulist voor de orde op zich genomen. Hij heeft net de toetredingsregels genoteerd in code in de Kronycke van de Orde. Hij maakt nog een laatste gecodeerde aantekening en sluit het mooie in leer gebonden boek met een zucht. Hij wikkelt het boek in een rode brokanten doek en legt het voorzichtig in een mooi eikenhouten kistje. Het kistje lijkt gloednieuw. Hij zucht even en blaast de kaars uit die op zijn schijftafeltje staat.

12 september 2013, Gent, middernacht.

Nog iets meer dan vierentwintig uur en de Gentsche Geokasjing Sosseteit krijgt hulp om voor eens en altijd de verloren gegane gulden stroppen te zoeken en hopelijk ook te vinden.

De iets te corpulente voorzitter zit nog even aan de telefoon met de verstrooide professor van de club. Hij had net alle leden van de club net even gebeld met de vraag of er nog spanders waren, want Ze hebben samen met de andere leden van de GGS de voorbij maanden meer uren achter een computer scherm doorgebracht dan menig IT'er, ze hebben meer uren in bibliotheken gehangen dan menig doctoraatstudent, ze zijn meer met oude en zelfs uitgestorven talen aan de slag geweest dan Indiana Jones en Daniel Jackson samen en ze kennen de geschiedenis van Gent beter dan de volledige Gentse gemeenteraad samen en toch hoor je enige twijfel in hun gesprek. Hebben ze wel genoeg vertaald, zijn ze er wel klaar voor, zal het wel goed aflopen.

En plots hoort de voorzitter zijn compagnon en vriend zeggen: Alea iacta est, het is wat het is ... Het is wachten tot zaterdag avond maat en dan zien we wel hoe het afloopt, maar iets in mij zegt dat het wel goed zal lopen.

Merci maat, zegt de voorzitter en slaapwel!

Ik hoop dat de anderen ook goed slapen bedenkt hij. Hij zet zijn computer uit en nipt het laatste druppeltje whisky uit z'n glas en dan kruipt hij in zijn bed.

Nadenkend over wat de volgende 48 uur te gebeuren staat, valt hij in een onrustige slaap.

14 september 2014:

Deze oude teksten hielpen 8 teams om op zoek te gaan naar de Gulden Strop

15 mei 1540

Ik ben te weten gekomen dat de buit van Keizer Karel, waaronder de gulden stroppen, morgen vanuit Gent zal weggebracht worden, onder begeleiding van een grote groep Spaanse soldaten. En ik ken nu ook de reisweg die gevolgd zal worden: via Oudenaarde, Kortrijk en Ieper gaat alles naar Duinkerken, om van daaruit naar Spanje verscheept te worden. We zullen de stroppen dus moeten proberen buit te maken in Oudenaarde, of desnoods in Kortrijk.

17 mei 1540

Het is gelukt, de gulden stroppen zijn van ons! Onze terechtgestelde familieleden zijn eindelijk gewroken!

We hebben de verzegelde kist waarin de gulden stroppen vervoerd werden, bij de eerste overnachting van het transport in Oudenaarde, omgewisseld voor onze kist met stenen. En het ging allemaal nog veel gemakkelijker dan we verwacht hadden. De wachters die het transport bewaakten waren rond middernacht al stomdronken. Zelfs na hun verblijf van 3 maanden in Gent kunnen ze nog altijd niet tegen ons bier! We kunnen nu alleen maar hopen dat niemand de komende dagen ons bedrog zal opmerken.

We zijn helaas wel een deel van de buit verloren. Om de gouden stroppen naar Gent te brengen hebben we de inhoud van de grote kist verdeeld over een aantal kleine kisten, en de grote kist zelf in de Schelde gegooid. Onderweg zijn we blijkbaar een van die kleine kisten kwijtgeraakt, waarschijnlijk ergens in de moerassen tussen Oudenaarde en Gent. We gaan binnenkort proberen om die kist terug te vinden, maar voorlopig laten we ons maar beter niet zien in die streek.

Gelukkig verliep de rest van de terugreis voorspoedig. We zijn dan ook heel omzichtig terug naar Gent gereisd, om de controles van de Spanjaarden te ontlopen, en daarom waren we pas rond het gloren van de dag terug thuis. Maar het voornaamste is dat we hier nu de gulden stroppen in huis hebben. Die moeten zo snel mogelijk de stad weer uit, want de wraak van Karel zal niet mals zijn als hij binnenkort ontdekt wat er in zijn kist zit. Gelukkig kennen we genoeg plaatsen in de streek waar we onze buit kunnen verstoppen.

18 mei 1540

Na een lange nachtrust zijn we vanavond weer samengekomen om onze verdere plannen te bespreken. We gaan in de loop van de komende dagen proberen om het deel van de buit dat we verloren zijn, terug te vinden. Daarvoor gaan we een zoektocht doen langsheen de weg die we van Oudenaarde tot Gent gevolgd hebben. En we moeten ook zo snel mogelijk de buit ergens veilig buiten Gent verstoppen. We hebben daarom nu elk een deel van de gulden stroppen thuis liggen, om ze naar geheime en veilige plaatsen te brengen. En om te vermijden dat de hele buit terug in handen van Keizer Karel zou komen als één van ons opgepakt zou worden, hebben we ook afgesproken dat we elkaars verstopplaatsen niet zullen kennen.

Ondertussen hebben we ook een naam gevonden voor ons genootschap. We zullen vanaf nu De Orde van de Gulden Strop heten, en we stellen ons tot doel om de gulden stroppen die we op Keizer Karel heroverd hebben, voor altijd te beschermen, en om de keizer verder tegen te werken waar en wanneer we maar kunnen. We zullen in de komende maanden de regels en bepalingen voor onze Orde uitwerken, zodat die voor iedereen duidelijk zijn, en zodat we ook een goede opvolging naar de toekomst toe kunnen verzekeren.

We zijn er ondertussen ook meer en meer van overtuigd dat onze terechtgestelde familieleden indertijd verraden werden bij Keizer Karel. Die verrader of verraders vinden en straffen zal ook een doel van onze Orde worden!

22 mei 1540

Willem, Godfried en Oswald zijn terug van een tocht naar Oudenaarde. Ze hebben geprobeerd om de kist met stroppen die we vorige week verloren zijn, terug te vinden. Zonder succes helaas! Misschien is de kist al door iemand gevonden, ofwel is die weggezakt in het moeras waar we ze waarschijnlijk verloren hebben. Die stroppen zijn wellicht dus definitief verloren.

28 juli 1540

Sinds een paar dagen lopen er opvallend veel Spanjaarden en ander keizerlijk gespuis rond in Gent, en ze zijn nog hardvochtiger dan anders tegenover de burgers. Er worden ook overal huiszoekingen gedaan in de stad, en iedereen die de stad in of uit wil wordt grondig onderzocht. Niemand weet wat er aan de hand is, en wie of wat ze eigenlijk zoeken.

Maar wij hebben wel een vermoeden! Zou het kunnen dat de keizer nog niet zo lang geleden een hoop stenen ontdekt heeft in zijn kist in Spanje? We hopen dat ze nog lang op zijn maag zullen liggen!

Wij zijn er ondertussen gerust in: de gulden stroppen zijn nu al lang de stad uit en zitten verborgen op veilige plaatsen rond Gent. Laat ze maar zoeken zoveel ze willen!

30 juli 1540

Het is ons duidelijk geworden dat de huiszoekingen die overal in de stad gebeuren, heel doelgericht gepland zijn. Alle families van de 17 terechtgestelde Gentenaars waren als eersten aan de beurt, maar de Spanjaarden zijn daar overal moeten afdruipen zonder iets te vinden. De rest van de stad wordt nu ook huis na huis doorzocht, en ze gaan grondig te werk.

Dat onze families gevisieerd werden is geen toeval. Maar het kan er ook op wijzen dat degene die onze dierbaren verraden heeft, de keizer nog altijd helpt. Een reden te meer voor ons om dat op te volgen, eens de Spanjaarden weer uit de stad zullen verdwenen zijn.

07 augustus 1540

We hebben van rondreizende kooplui gehoord dat er ook huiszoekingen gebeuren in Oudenaarde, Kortrijk, Ieper en Duinkerken, en dat er daar ook keizerlijke spionnen zouden rondlopen.

Niemand begrijpt waarom dat alleen daar gebeurt, en niet in Mechelen, Brugge, Aalst, Brussel of andere steden in het graafschap. Voor ons is het echter duidelijk: dat zijn niet toevallig de steden waarlangs de gulden stropen zouden passeren op weg naar Duinkerken.

We weten nu zeker dat de verdwijning van de gulden stropen ontdekt is en dat Karel zijn schat wil terugvinden. We hebben vanavond dan ook een klein feestje gehouden in de gelagzaal bij Oswald, om onze overwinning te vieren. Het eten was weldadig en de drank vloeide rijkelijk, en het heeft dan ook deugd gedaan na al de spanning en het verdriet van de voorbije maanden.

12 augustus 1540

De Spaanse soldaten en spionnen blijven alomtegenwoordig in Gent, zonder dat iemand weet wat ze hier eigenlijk doen. Er doen ondertussen al vele geruchten de ronde, het ene al grotesker dan het andere. Laat ze maar bezig, de keizer komt er hoe langer hoe dwazer uit. Ons verbaast het ook niet dat de waarheid rond de verdwijning van de gulden stropen niet bekend gemaakt wordt, het zou nogal een gezichtsverlies zijn voor de keizer!

Het wordt ondertussen wel gevaarlijk om nog samen gezien te worden. We hebben daarom besloten om een tijdje niet meer samen te komen, tot de rust is weergekeerd.

14 september 1540

De meeste Spanjaarden schijnen nu terug uit Gent en uit de rest van het graafschap Vlaanderen verdwenen te zijn. We blijven evenwel voorzichtig, want er schijnen nog altijd spionnen van Keizer Karel in de streek te zijn.

Vanavond zijn we voor het eerst in weken ook weer samengekomen. Nieuwe plannen zijn daar niet uitgekomen, maar ik heb ondertussen wel alle informatie kunnen verzamelen die we nog hadden over het goud van de gulden stropen. Om dat alles voor ons nageslacht te bewaren, zal ik hierna de geschiedenis van het goud van de gulden stropen beschrijven, en wat er tot nu toe mee gebeurd is.

DE GESCHIEDENIS VAN HET GOUD VAN DE GULDEN STROPEN

De oorsprong van het goud van onze gulden stropen is niet meer met zekerheid te achterhalen, maar uit alle verhalen die we kennen en documenten die we in ons bezit hebben, moet blijken dat die goudschat nog door Geeraard de Duivel zelf zou vergaard zijn. Alles wat we hierover nu weten, komt van familie verhalen die van generatie op generatie doorverteld geweest zijn, en meer bepaald binnen de families van Willem (Borluut), Cornelius (Bauwens) en mijzelf (van Doorne). Het zijn onze betovergrootouders en overgrootouders die hetgeen volgt allemaal zelf meegemaakt hebben en bewaard hebben voor hun nakomelingen.

Het verhaal begint dus bij Geeraard de Duivel. Geeraard was de zoon van Zeger III, de burggraaf van Gent tijdens het bewind van de Gravin van Vlaanderen Johanna I en haar regent Filips I van Namen. Toen zijn vader stierf, erfde Geeraard het Steen in Gent en talrijke andere gronden en bezittingen in Vlaanderen, en hij bleef dan ook een van de belangrijke notabelen van de stad. Ondanks zijn liederlijke leven, waarover sindsdien vele wilde verhalen de ronde doen, slaagde hij er in om verder fortuin te vergaren. Op het einde van zijn leven wou hij dat evenwel niet met zijn familie delen. Volgens de legende verborg hij daarom een grote goudschat op een van de talrijke

landerijen die hij rond Gent bezat, en nam de kennis over de vindplaats ervan mee in zijn graf, toen hij in 1270 overleed.

Velen hebben sindsdien geprobeerd om die goudschat terug te vinden en velen hebben die zoektocht ook met hun leven bekocht, maar het goud bleef onvindbaar. Met het verstrijken der jaren begonnen daarom meer en meer mensen te twijfelen aan de echtheid van het verhaal over de schat van Geeraard de Duivel. Het leven van Geeraard en de goudschat werden onderwerp van volksverhalen en legenden, en na verloop van tijd kon niemand nog de werkelijkheid van de fantasie onderscheiden. Omdat ook niemand nog zijn leven wou riskeren om een schat te proberen vinden die wellicht toch niet bestond, verdween uiteindelijk zelfs de interesse in het goud.

Tot ergens in het begin van 1415, toen Pieter Borluut (de betovergrootvader van Willem) eigenaar werd van het Steen van Geeraard de Duivel. Nadat het bijna een eeuw door de nazaten van Geeraard verwaarloosd was, moesten er in het gebouw vele veranderingen gedaan worden, om het terug bewoonbaar te maken. Tijdens werken in de crypte van het Steen vond Pieter Borluut in een verborgen ruimte achter een muur twee perkamenten uit 1269, van de hand van Geeraard de Duivel zelf. Op beide perkamenten was telkens een kaart getekend en stonden ook enkele vage en cryptische teksten. Het werd Pieter Borluut en zijn familie al snel duidelijk dat deze perkamenten wel eens de sleutel tot het vinden van de legendarische goudschat van Geeraard de Duivel konden zijn, en dus werd hun bestaan geheim gehouden en werden ze zorgvuldig onderzocht.

Vele dagen en weken verstreken, maar niemand van de voorouders van Willem slaagde erin om de boodschappen op de perkamenten te ontcijferen. Daarom besloot Pieter Borluut uiteindelijk om aan een paar van zijn vrienden hulp te vragen, en op die manier raakten ook de betovergrootvaders van mezelf en van Cornelius bij de zoektocht naar de goudschat van Geeraard betrokken.

Na vele dagen samen zoeken en beraadslagen kon uiteindelijk het eerste perkament ontcijferd worden, en begrepen onze voorouders dat de kaart op het perkament het vroegere woonhuis van Geeraard de Duivel, het Steen, voorstelt. Snel daarna werden er dan rond het Steen een paar aanwijzingen gevonden, waaruit een soort afstandsmaat gehaald kon worden die door Geeraard de Duivel gebruikt was, en die hij een vadem noemde. De lengte van de vadem die onze voorouders kenden bleek echter nogal te verschillen van die die door Geeraard gebruikt werd. Om te beletten dat die belangrijke kennis verloren zou gaan als de aanwijzingen rond het Steen ooit zouden verdwijnen, hebben onze voorouders daarom die afstandsmaat van Geeraard de Duivel nagemaakt, onder de vorm van een koord met houten parels. Die koord met parels is vandaag nog steeds in ons bezit, en uit de verhalen van onze families weten we dat slechts de afstand tussen de uiterste parels op het koord van belang is, aangezien die aangeeft wat een "Geeraard de Duivel"-vadem is. De andere parels op het koord werden blijkbaar enkel gebruikt als dwaalspoor, voor het geval het koord ooit in verkeerde handen zou vallen.

Hiermee kon de schat echter nog steeds niet gevonden worden. Slechts na lang zoeken begrepen onze voorouders tenslotte dat de aanwijzingen aan het Steen van Geeraard de Duivel blijkbaar ook de sleutel en de uitleg bevatten om het tweede perkament te kunnen begrijpen, en zo de zoektocht naar de goudschat te kunnen beginnen. Belangrijk daarvoor was ook de kennis over de juiste lengte van de vadem zoals Geeraard de Duivel die gebruikt had, omdat enkel op die manier de verschillende sporen terug te vinden waren die Geeraard in de moerassen tussen Oudenaarde en Gent achtergelaten had. Slechts door geduldig alle informatie op de perkamenten te

bestuderen, en na vele berekeningen en een lange en gevaarlijke zoektocht, konden onze voorouders uiteindelijk op een volgens de verhalen mooie herfstavond in 1415 de lang verloren gewaande goudschat van Geeraard de Duivel terugvinden, ergens in een moerassig gebied in de buurt van de Schelde.

De verhalen over die heroïsche zoektocht en de uiteindelijke vondst van de schat blijken in onze families telkens een ietwat ander verloop te kennen, het ene al wat fantastischer dan het andere. Aanvallen van gevaarlijke bloedzuigende monsters, wouden van mensetende planten, wegzakken in zompige moerassen en ontmoetingen met moerasduivels en skeletten van vroegere gelukzoekers die hun zoektocht niet overleefd hadden, vulden de verhalen die we als kind te horen kregen. Na vele generaties zijn die verhalen misschien wel wat aangedikt, en daarom willen we U de details daarvan ook graag besparen. Wat wel zeker is, is dat onze betovergrootouders er van overtuigd waren dat ze niet de volledige schat gevonden hadden, en dat er dus nog altijd een deel van de schat te vinden zou moeten zijn, daar ergens tussen Gent en Oudenaarde. En bovendien werd er ook door onze families beslist dat niemand zich de schat of een deel ervan zou mogen toeëigenen voor persoonlijke verrijking, maar dat het goud moest gebruikt worden ten voordele van de stad Gent.

Onze voorouders beslisten daarom in overleg om vooreerst een groots retabel te laten schilderen, om de devotie en de dankbaarheid van onze families en de bevolking van de stad Gent jegens God weer te geven. Via de dochter van Pieter Borluut, Lysbette Borluut, en haar man, Judocus Vydt, werd aan Hubert van Eyck en later aan Jan van Eyck, opdracht gegeven om het grootste schilderij ter wereld met een christelijk thema te maken. Dit schilderij is nu vandaag gekend als het retabel van de Aanbedding van het Lam Gods, en het is sinds de inwijding ervan in 1432 te bewonderen in onze Sint-Janskerk. Nu nog brengt iedereen die in Gent verblijft een bezoek aan de kerk om in eerbiedige bewondering dit meesterwerk te aanschouwen.

Nadat het retabel was afgewerkt, werd een ander deel van de goudschat van Geeraard de Duivel gebruikt om een gouden klepel te maken voor Klokke Roeland in het Belfort. Om de macht en de rijkdom van Gent aan iedereen te tonen, werd de oorspronkelijke klepel daarom in 1433 vervangen door een gouden klepel van 103 en een half Gentse ponden. Iedereen kon daarmee zien dat Gent een van de meest welvarende en belangrijke plaatsen in het Graafschap Vlaanderen en in de hele wereld is. Schrik voor diefstal van die gouden klepel is er nooit geweest, omdat het Belfort toch steeds door gewapende wachten bemand wordt, om bij naderend onheil de stad te kunnen waarschuwen met de hulp van Klokke Roeland. Het is dus die gouden klepel die Keizer Karel zich uiteindelijk wou toeëigenen, en die hij heeft laten omsmelten tot de gulden stropen die wij nu hebben buitgemaakt. Uit de hele geschiedenis van het goud blijkt meer dan voldoende dat Karel er geen enkel recht op kan laten gelden. Het behoort niet hem toe, maar enkel en alleen de stad Gent en haar bevolking, zoals onze voorouders het gewild hebben!

Over de rest van het verhaal van het goud kunnen we kort zijn. Wat er met het laatste deel van de goudschat van Geeraard de Duivel gebeurd is (en hoe groot dat deel is) weten we niet. Onze voorouders hebben daar nooit veel over verteld, en we vermoeden dat er daarover dus nog wel een paar geheimen te ontdekken zijn! Onze voorouders hebben ons wel de perkamenten van Geeraard de Duivel nagelaten, evenals het koord met houten parels waaruit de lengte van de vadem van Geeraard kan afgeleid worden. Wij hebben nu binnen onze Orde van de Gulden Strop die documenten, het koord en de familie verhalen samengebracht, en zullen dat alles bewaren voor degenen die na ons komen. Hoewel de verhalen van de zoektocht naar het goud van Geeraard vele malen verteld zijn geweest binnen onze families, is er vandaag helaas niemand

meer die ten volle begrijpt wat de kaarten en de teksten op de perkamenten betekenen. Sinds 1415 is er dan ook niemand meer in geslaagd om de restanten van de goudschat van Geeraard de Duivel terug te vinden, die onze betovergrootvaders toendertijd niet konden vinden in de moerassen tussen Oudenaarde en Gent, als die restanten al zouden bestaan. Maar ook dat willen we met onze Orde van de Gulden Strop verder onderzoeken in de komende jaren. Het resultaat van die zoektocht zal ten gepasten tijde dan ook weer in deze Kronycke beschreven worden.

12 oktober 1540

Vanavond zijn we weer samengekomen, om te praten over de verstopplaatsen van onze gulden stropen. Op 18 mei hadden we afgesproken dat we elk een deel van de gulden stropen in de omgeving van Gent zouden verstoppen, en dat we voor de veiligheid elkaars verstopplaatsen niet zouden kennen. We zijn ondertussen echter tot het besef gekomen dat ook deze strategie problemen kan geven als een van ons ooit zou opgepakt worden of zou overlijden, omdat de stropen van die persoon dan ook verloren zouden gaan voor onze Orde.

We hebben daarom manieren gezocht om de ligging van de verstopplaatsen te coderen, zodat de andere leden van onze Orde ze toch kunnen terugvinden indien nodig. We zullen al die informatie mettertijd ook in deze Kronycke opnemen. Zelfs als een van ons ooit in handen van Keizer Karel zou vallen, dan nog zullen de verstopplaatsen veilig zijn, omdat alle informatie daarover enkel in deze Kronycke staat, en ze niet zomaar door iedereen gedecodeerd zal kunnen worden.

De informatie over de verstopplaatsen coderen en alles in deze Kronycke archiveren zal ook weer een werk voor de komende maanden worden.

28 november 1540

Door alle kennis die we hebben over het goud van Geeraard de Duivel en over onze gulden stropen in deze Kronycke samen te brengen, ben ik enkele dagen geleden tot het besef gekomen dat er iets niet klopt. Voor zover we kunnen nagaan moet er een deel van het goud verdwenen zijn! Als de gouden klepel van Klokke Roeland indertijd 103 en een halve Gentse ponden woog, en er bij het omsmelten van die klepel tot de gulden stropen in mei dit jaar slechts 98 pond en 8 ons goud was (zoals onze goudsmeden me gezegd hebben) dan moet er zich ooit iemand een deel van het goud toegeëigend hebben.

We hebben daarover vanavond een lange bespreking gehad met alle leden van onze Orde, en we zijn er van overtuigd dat de dief of dieven moeten gezocht worden tussen de goudsmeden of tussen de wachters die de klepel uit het Belfort gehaald hebben. De diefstal kan niet in het verleden gebeurd zijn, want dan zou het al eerder opgemerkt zijn dat er een deel van de klepel ontbrak.

Sommigen onder ons geloven dat het om een ordinaire diefstal gaat, maar anderen twijfelen er aan of iemand het in deze tijden zou aandurven om een deel van de gouden klepel te stelen onder de neus van Keizer Karel. We beginnen dan ook meer en meer te geloven dat die diefstal moet gebeurd zijn met medeweten van de keizer zelf. En dat zou er dan op wijzen dat dat goud door Keizer Karel gebruikt zou kunnen zijn om degene die onze familieleden verraden heeft, te belonen. En dat zou dan wel eens ons belangrijkste spoor naar de verrader kunnen worden.

Wat er ook van zij, we houden allen onze oren en ogen wijd open. Vroeg of laat moeten we de verrader kunnen vatten, zeker als die iets met de diefstal van het goud te maken heeft.

17 januari 1541

Het net begint zich te sluiten rond de verrader. Van alle goudsmiden die bij het omsmelten van de gouden klepel van Klokke Roeland betrokken waren, is er een die zich de laatste tijd toch wel met dure dingen kan inlaten. En laat dat nu net ook een van de voorvechters zijn van de openlijke volksofstand die er sinds de zomer van 1539 in Gent was tegen het gezag en de belastingen van Keizer Karel. Ook hij is in februari vorig jaar opgepakt voor ondervraging nadat Keizer Karel in Gent aangekomen was, maar is toen snel terug vrijgelaten. En dat terwijl onze familieleden, die een kleinere rol speelden in de opstand, wel terechtgesteld zijn.

Er is ons de laatste dagen en weken opeens veel duidelijk geworden over de gebeurtenissen van vorig jaar die tot de dood van onze geliefden geleid hebben. We moeten nu proberen om meer zekerheid te verkrijgen dat we de juiste persoon verdenken van het verraad van onze dierbaren, om die verrader daarna op de gepaste manier te kunnen bestraffen.

20 februari 1541

We hebben nog altijd geen verdere zekerheid over de verrader, en dus weten we niet of we wel de juiste persoon verdenken. Maar we houden hem verder in de gaten.

Ondertussen hebben we wel samen de regels en bepalingen, en de doelstellingen van onze Orde uitgewerkt. We hebben die zo kort en eenvoudig mogelijk gehouden, en zijn overeen gekomen om alle verdere beslissingen in overleg te nemen, en wanneer nodig ze dan ook in deze Kronycke te registreren.

21 februari 1541

REGELS EN BEPALINGEN VAN DE ORDE VAN DE GULDEN STROP

De Orde van de Gulden Strop zal altijd uit 7 actieve leden bestaan. Deze zullen op de hoogte zijn van alle geheimen en kennis, en van de geschiedenis van onze Orde. Zij zullen ten allen tijde geheimhouding hierover bewaren.

Naast de 7 actieve leden zullen er steeds een aantal toekomstige leden in opleiding zijn. Deze zullen minstens 20 jaar oud zijn, en zullen wanneer nodig de leden vervangen die niet meer aan de werking van de Orde kunnen deelnemen. De vervanging van een lid dat niet meer aan de werking van de Orde kan deelnemen is een beslissing van alle op dat moment in leven zijnde leden van de Orde.

Nieuwe leden worden pas van alle geheimen en kennis van de Orde op de hoogte gebracht nadat ze geslaagd zijn in de opleiding, aanvaard zijn door de actieve leden, en ze in de Orde ingezworen zijn.

Toekomstige leden dienen proeven van bekwaamheid af te leggen voordat ze tot de Orde toegelaten worden. Naast een gedegen kennis over de streek rond Gent en alle paden en wegeltjes in de omgeving, zullen toekomstige leden ook getest worden op alle kennis die nuttig kan zijn voor

onze Orde, zoals wapenkunde, alchemie, kruidenleer, navigatie, sterrenkunde en geheimschrift. De actieve leden van de Orde beslissen welke proeven de toekomstige leden dienen af te leggen, en of ze daarbij voldoende bewezen hebben dat ze deze kennis ook bezitten.

Alle beslissingen die in de toekomst genomen worden over de werking van de Orde van de Gulden Strop dienen door de actieve leden van de Orde goedgekeurd te worden. Veranderingen in deze regels en andere belangrijke beslissingen aangaande de Orde van de Gulden Strop moeten in deze Kronycke vermeld worden, om later teruggevonden te kunnen worden.

DOELSTELLINGEN VAN DE ORDE VAN DE GULDEN STROP

De Orde van de Gulden Strop zal steeds de volgende doelen nastreven.

De Orde zal wraak nemen op Keizer Karel en zijn nazaten voor alle slachtoffers die er door hun bewind in Gent gevallen zijn en in de toekomst nog zullen vallen.

De Orde zal de schatten die ze bezit en die in de toekomst nog in haar bezit zullen komen, bewaren en bewaken.

De Orde zal alle kennis over haar ontstaan, haar bezittingen en haar werking, geheim houden en beschermen tegen buitenstaanders, en die kennis aan de volgende generaties doorgeven.

De Orde zal de kennis en de bezittingen die ze heeft nooit aanwenden voor persoonlijke verrijking van haar leden, maar enkel aanwenden in het voordeel van de stad Gent en haar inwoners, waar dat mogelijk is.

Elke verandering aan deze doelstellingen dient door de actieve leden van de Orde beslist en goedgekeurd te worden, en dient in deze Kronycke opgenomen te worden.

Voor de nabije toekomst zal de Orde ook proberen om meer duidelijkheid te krijgen over wat er met de goudschat van Geeraard de Duivel verder gebeurd is (naast het betalen van het retabel van de Aanbidding van het Lam Gods en de gouden klepel van Klokke Roeland), en om degene die onze familieleden bij Keizer Karel verraden heeft op te sporen en te straffen.

BOEK 2: De wraak van de keizer

Deel 1: Dinsdag 25 September 2012 22u21. Commissariaat Gent Centrum

Commissaris Tandt van de Gentse recherche zit letterlijk en figuurlijk met zijn handen in zijn haar. De collega's hebben uren geleden het kantoor al verlaten, maar hij kan vandaag niet stoppen. Zijn vrouw heeft hem al meerdere keren gebeld, maar hij blijft tobben en staren naar het tactische bord dat aan de muur hangt.

Tandt is samen met zijn collega's al een tijdje bezig met het onderzoek naar drie overlijdens. Vorige week hebben ze deze drie overlijdens gebundeld in één onderzoek, en sindsdien worden ze ook behandeld alsof het om drie moorden gaat, ook al kon de dokter patholoog geen onnatuurlijke doodsoorzaak vinden.

Op het tactische bord hangen een paar foto's, wat losse flarden tekst en een tekening van een strop. Tandt staat op met een zucht vol zelfbeklag en stapt nog maar eens naar het bord toe. Hij kijkt voor de honderdste keer vandaag naar de levenloze gezichten van drie mannen op gezegende leeftijd. Meer dan gefrustreerd overloopt hij nog eens de schaarse gegevens die bij elke foto staan genoteerd.

Het eerste lijk was gevonden op 21 juli door een tramconductor van lijn 4, toen de tram zijn eindhalte had bereikt. Op één van de achterste banken zat een oudere man, alsof hij was ingedommeld. Toen de conductor hem wilde wekken gleed het lichaam van de man echter op de grond. De tramconductor was in paniek naar het kantoor gelopen, waar men snel den 100 belde. Bij aankomst van de hulpdiensten bleek dat er geen hulp meer kon baten.

Het tweede stoffelijk overschot was gevonden op een bank in het Baudelopark, op een maandagmorgen in augustus. Ook hier ging het om een man op leeftijd. Hij was gevonden door de mannen van de plantsoendienst. Ze dachten dat het een slapende zwerver was, maar bij nadere inspectie was hij daarvoor te netjes gekleed, en lag hij daar ook niet te slapen.

En het derde lijk was een week geleden gevonden in het water van de passage onder het Laurentplein. Het was één van de rondvaartgidsen die bij zijn eerste rondvaart die dag het lichaam zag drijven. Hij was eerst niet van plan te stoppen, maar één van de 7 Amerikanen aan boord van zijn sloep had het ook gezien. Bij dit voorval was de brandweer in actie moeten komen. En ook hier was het een man op leeftijd die ze hadden opgevist.

De drie mannen hadden naast hun leeftijd (volgens de patholoog waren ze alle drie minstens 75 jaar oud) nog een aantal andere zaken gemeen: ze hadden alle drie geen identiteitspapieren op zak, ze waren alle drie gekleed in kledij die gewoonlijk door de rijkere burgerij wordt gedragen en tot op de dag van vandaag was niemand één van deze mannen als vermist komen opgeven. De patholoog had bij geen enkele overledene een verdachte doodsoorzaak kunnen vinden, en hij kon dan ook alleen maar besluiten dat ze alle drie waren gestorven door hartfalen.

Een aantal toevallige gelijkenissen dus, die op zich niet voldoende waren om een diepgaand onderzoek naar deze overlijdens te rechtvaardigen. Wat Tandt toch overtuigd had om deze zaken te bundelen en als potentiële moorden te onderzoeken, was dat de drie mannen allen een minuscule tatoeage op hun linkerschouder hadden. Een tatoeage van een strop. En dát kon geen toeval meer zijn...

Wat commissaris Tandt niet weet, is dat hij ondertussen niet meer de enige is die door deze gebeurtenissen geïntrigeerd is. Terwijl hij dit alles zit te overpeinzen, is er aan de andere kant van Gent namelijk nog iemand die, onder het genot van een single malt, een aantal eigenaardige gebeurtenissen van de laatste weken zit te overlopen.

Deel 2: Zondag 28 Oktober 2012 06u30. Bloemenmarkt, Kouter, Gent

Roger van bloemenbedrijf "Kwaliflora" rijdt de Kouter in Gent op en parkeert zijn camionette vlak voor de kiosk op het fraaie plein. Het is nog donker en hij ziet dat er nog maar een paar van zijn collega's zijn toegekomen. Hij steekt kort zijn hand op naar zijn overbuur op het plein, maar gaat dan snel aan de slag om zijn koopwaar uit te stallen.

Hij ziet het positief in vandaag. De hemel is deze nacht helemaal uitgeklaard en het weerbericht gaf daarnet aan dat het vandaag een stralende herfstdag zou worden. En door de verandering naar het winteruur heeft hij vannacht zelfs een uurtje langer kunnen slapen. Zijn camionette zit afgeladen vol met bloemen, vooral chrysanten en asters in alle kleuren en maten. Hij is er rotsvast van overtuigd dat hij vandaag met een dikke portefeuille en een lege camionette naar huis zal rijden. Rond 7 uur is Roger klaar met het uitstallen van de bloemen en planten. Hij kijkt trots naar zijn opstelling en geeft zichzelf een mentaal schouderklopje. Het zal nog wel even duren voor de eerste klanten komen opdagen: het mag dan wel mooi weer worden vandaag, toch is het op dit moment van de dag nog kil en dat zorgt er voor dat de grijzende en kalende massa wat langer wacht om op stap te gaan.

Hij wandelt daarom naar het midden van het plein, waar hij al snel wordt vervoegd door twee van zijn collega's. Ze beginnen zoals elke zondag te keuvelen over koetjes en kalfjes, maar natuurlijk ook over planten en over de koopwaar die ze meegebracht hebben. Al snel gaat het gesprek over de Sombrella chrysant, de nieuwe soort pluischrysant die een tijdje geleden geïntroduceerd was in Nederland. Ze hebben allen voor het eerst een 25-tal potten mee van deze chrysant en zijn zeer benieuwd of deze toch wel duurdere variant de klanten zal kunnen bekoren. Terwijl Karel, één van de collega's uit West-Vlaanderen, een betoog aan het afsteken is over de Gentse bourgeoisie, ziet Roger voor het eerst een persoon zitten op het podium van de kiosk, achter zijn camionette. In de schemering kan hij niet duidelijk zien wat die daar doet, en hij slaat er dan ook niet veel acht op - wellicht is het toch maar een dronkaard die z'n roes aan het uitslapen is. Ondertussen ziet hij de eerste klanten opdagen; wellicht een paar die de omschakeling naar het winteruur gemist hebben en die vroeger zijn dan ze zelf beseffen.

Rond 9 uur verschijnen er meer en meer klanten op de markt. Roger is net bezig om zijn eerste Sombrella te verkopen, wanneer een vrouwenstem een ijzige gil uitstoot, die tot ver in de Veldstraat te horen moet zijn. Het geluid komt van achter Roger zijn rug, en wanneer hij ontzet naar de achterzijde van zijn verkoopsplek loopt, ziet hij een man en een vrouw staan

bij de figuur die hij daarstraks nog in de schemering in de kiosk had zien zitten. De man praat aan de telefoon, en Roger hoort hem zeggen: "Nieje menier den agent, ij es zekers duud".

Zondag 28 oktober, 10u15. Patholoog professor De Blaeckere richt zich tot commissaris Tandt en diens assistente, die zonet zijn aangekomen op de plaats delict. De professor is kort in zijn feedback: "Dit ziet er zeer analoog uit als die drie andere gevallen, waarde commissaris. Op het eerste gezicht zie ik ook hier geen duidelijke doodsoorzaak, en ik zou bijna geneigd zijn om dit als een natuurlijk overlijden te beschouwen. Maar ook deze man heeft weer die specifieke tatoeage op de linkerschouder...". Tandt laat het even bezinken, en zegt dan: "Wel, voor het geval we nog in toeval zouden geloven, zijn hiermee de laatste twijfels wel weggenomen. Hebt u al enig idee over het tijdstip van overlijden?". De Blaeckere kijkt eerst wat vertwijfeld, maar zegt dan toch: "Ik moet eigenlijk nog nakijken hoe koud het deze nacht eigenlijk geweest is, maar voorlopig zou ik ergens tussen gisteravond 22 uur en middernacht schatten. Ik laat u zo snel mogelijk mijn volledige rapport bezorgen.", terwijl hij ondertussen opnieuw de tatoeage aan een nader onderzoek begint te onderwerpen. Tandt mompelt hij een woord van dank, en nadat hij van de agenten die als eersten ter plaatse waren ook nog eens gehoord heeft dat er ook nu weer geen persoonlijke documenten op de overledene gevonden zijn, vertrekt hij samen met zijn assistente. Terwijl hij naar zijn klaarstaande auto stapt, is het hem aan te zien dat de laatste weken en maanden niet de makkelijkste uit zijn leven geweest waren.

Ondertussen slaakt professor De Blaeckere op de kiosk een diepe zucht. Hij beseft dat hij zich hier vandaag beter niet zou mee bezig houden, want vanavond nog moet hij een vlucht naar de US nemen, waar hij de komende week in Seattle gastspreker is op een wetenschappelijk pathologisch en forensisch congres. Eigenlijk heeft hij dus geen tijd om vandaag nog een diepgaand onderzoek op het slachtoffer te doen, laat staan om het beloofde rapport binnen een redelijke termijn af te leveren. Maar langs de andere kant galmt de opmerking van Tandt dat dit allemaal geen toeval kan zijn, steeds luider na. Hij besluit dan ook om bijna tegen beter weten in de lijkschouwing vandaag toch nog te doen, en terwijl hij een van zijn assistenten opbelt neemt hij zich ten stelligste voor om Tandt te contacteren van zodra hij terug in het land is.

Deel 3: Donderdag 1 November 2012 08u03. Viergekroondenstraat, Zwijnaarde

Commissaris Tandt wordt ruw uit z'n dromen gehaald door het belgeluid van z'n GSM. Op het scherm ziet hij de naam van z'n assistente. En die heeft heel onaangenaam nieuws op deze vakantiedag: er is alweer een lijk gevonden. Op Campo Santo in Destelbergen nota bene. Normaal zou hij de ironie hiervan wel inzien en er een of andere toespeling op weten te bedenken, maar vandaag kan hij er niet echt goed mee om. Nadat hij heeft beloofd om zo snel mogelijk ter plaatse te komen, begint hij te sakkeren op de moderne technologie. Zijn echtgenote reageert heel wat pragmatischer: "Als je niet gestoord wil worden, zet dan dat ding af 's avonds. Maar als je dan toch weg moet, dan zal het niet zonder een stevig ontbijt zijn.". Ze beseft dat haar echtgenoot waarschijnlijk toch de hele dag weg zal zijn, en dat het misschien wel de enige maaltijd is die hij vandaag zal te zien krijgen. Nog voor hij verder iets kan zeggen is ze het bed al uit.

Met een zucht staat ook Tandt op. Alle hoop om vandaag wat bij te slapen en te recupereren is in één klap vervlogen. Na de ontdekking van het lijk op de Kouter in Gent vorige zondag, heeft hij niet alleen opnieuw vele uren aan deze zaak besteed, maar het gebrek aan vordering in het onderzoek irriteert hem dermate dat het nu ook al z'n slaap en z'n goede humeur verstoort. En nu zou er deze morgen misschien weer een nieuw slachtoffer zijn? Tandt hoopt dat het deze keer niks met de andere overlijdens te maken heeft.

Wanneer hij bij Campo Santo aankomt, volstaan 2 woorden om zijn hoop aan diggelen te slaan: "Tatoeage?"; "Yep!". Zijn assistente zegt het laatste met een gelatenheid die hem nog niet eerder bij haar opgevallen was. "Ik heb daarnet nog met de patholoog gesproken", vervolgt ze. "En die heeft eigenlijk nog niks anders gevonden dan die tatoeage, zoals gewoonlijk zou ik zo zeggen. Ik denk dat het niet veel zin heeft om hier lang in de kou rond te hangen, en dat we beter naar kantoor kunnen gaan om aan dit nieuwe dossier te beginnen werken. En wie weet staan deze keer de vingerafdrukken van het slachtoffer wél in de database...". Het vooruitzicht om weer uren naar het tactische bord aan de muur van zijn bureau te zitten staren stemt Tandt niet bepaald vrolijk, maar op een of andere manier schijnen z'n hersenen nog niet mee te willen op deze kille ochtend, en stemt hij aarzelend met de idee in.

Terwijl hij z'n assistente toestemming geeft om te vertrekken, besluit hij om de patholoog toch ook zelf maar even op te zoeken, al was het maar uit beleefdheid. Hij kan professor De Blaeckere echter nergens bespeuren. De dienstdoende agenten verwijzen hem uiteindelijk naar een jonge onderzoeker in labo's, die hem weet te melden dat De Blaeckere op dit moment in de US is voor een congres. De jongeman is heel meewerkend en belooft Tandt dat hij vandaag nog de lijkschouwing zal uitvoeren - "Had toch niks beters te doen vandaag" mompelt hij - en dat hij ook zo snel mogelijk een rapport zal doorsturen.

Donderdag 1 november, 10u25, Ridderstraat. In het kantoor van commissaris Tandt is het behaaglijk warm, en dankzij de vakantiedag is het er aangenaam rustig. Het laat Tandt toe om zijn gedachten te ordenen en verschillende keren de schaarse gegevens te overlopen die ze al verzameld hebben in dit onderzoek. Uren en uren probeert hij om een overeenkomst tussen de slachtoffers te vinden, anders dan die tatoeage, in de hoop dat daarmee het onderzoek vooruit zou kunnen. Slechts onderbroken door de melding van zijn assistente dat ook nu weer de vingerafdrukken van het slachtoffer niks opgeleverd hebben. "Allez", zucht Tandt, "alweer een sukkelaar die blijkbaar nooit iets mispeuterd heeft in z'n leven. Straks moet ik nog geloven dat er iemand bezig is om alle heiligen in Gent te vermoorden.", terwijl hij de zopas binnengekomen foto van het slachtoffer op het tactische bord prikt.

Hij overloopt nog snel de veranderingen van de laatste weken. Sinds zijn baas er mee akkoord ging om het onderzoek naar de eerste 3 slachtoffers te bundelen, is Annelies Hemelzoete aan hem toegewezen als zijn assistente voor dit onderzoek. Sindsdien heeft ze het hele dossier met een frisse geest opnieuw bekeken, maar ook zij heeft nog geen enkel nieuw bruikbaar spoor gevonden.

Dan wordt hij uit z'n overpeinzingen gehaald door het geluid van een binnengekomen SMS. "We need to talk - urgently! Past komende zondagmiddag?" staat er op het scherm van z'n GSM. Tandt gaat rechtop zitten op z'n stoel: misschien eindelijk een lichtpuntje in deze zaak? Dan vloekt hij binnensmonds: de boodschap is afkomstig van een onbekend nummer...

Deel 4: Zondag 4 November 2012 14U01. Paul De Smet De Naeyerplein, Gent

Professor De Blaeckere zit geduldig te wachten op commissaris Tandt. Hij heeft zich geïnstalleerd in zijn rooksalon en heeft een mooie sigaar opgestoken. Een ritueel dat hij elke zondag herhaalt omdat het zagezegd niet mag. Hij hoopt stiekem dat de commissaris straks nog ingaat op z'n voorstel om er een "Scapa Bay" naast te zetten. Hij is speciaal naar Orkney gereisd om een vaatje 25 jaar oude godendrank te gaan ophalen. Het is trouwens om die reden dat hij geen congres met zijn collega's wil missen. Hij zal het nooit publiekelijk toegeven maar die congressen zijn naast zeer leerrijk ook wel een bron van kennis om aan de betere geneugten des levens te geraken. Terwijl hij met deze gedachte speelt en kijkt naar zijn ongelofelijk lekkere sigaar gaat de deurbel.

De professor wandelt net iets sneller dan gewoonlijk naar de voordeur. Commissaris Tandt begroet hem direct: "Wel, wel, beste professor, u hebt me donderdag behoorlijk laten schrikken met die SMS. Dat we verdorie al zo lang samenwerken en ik uw GSM-nummer nog niet had, da's wel straf.". De Blaeckere kan alleen maar lachen, en nodigt de commissaris uit in zijn salon.

"Ik neem aan dat u al geluncht hebt?" vraagt De Blaeckere, en na de bevestiging van Tandt vervolgt hij: "Kan ik u dan misschien iets hartigs aanbieden? Ik heb bijvoorbeeld een prachtige single malt in huis.". Tandt kijkt verrast: "Ik ben tegenwoordig meer verslingerd aan een paar single grains, maar uw aanbod sla ik natuurlijk niet af!". Daarop installeren beiden zich met een glas "Scapa Bay" in de knusse zetels van het rooksalon, en na een korte update over de reisperikelen van De Blaeckere, begint de professor zijn verhaal.

"Beste commissaris, de reden waarom ik deze afspraak op zo een onhandige manier belegde was een samenloop van omstandigheden. Het was mijn assistent die me in Seattle uit bed belde. Hij was even vergeten dat er een tijdsverschil was tussen mijn en zijn locatie. Hij bracht mij op de hoogte van de vondst van een overledene op Campo Santo. Ik heb zelfs het onderzoek op het slachtoffer mee gevolgd via een Skype-link.". De professor vertelt verder dat hij die nacht de slaap niet meer had kunnen vatten en dat hij uiteindelijk in een opwelling het verwarrende SMS-berichtje gestuurd had, niet beseffende dat Tandt zijn GSM-nummer niet had.

"Maar", vervolgt De Blaeckere, "dat stoffelijk overschot was eigenlijk niet de aanleiding voor dat SMS'je, dat was vooral het gevolg van een aantal andere zaken die mijn assistent me wist te vertellen die nacht. Ik heb namelijk een tijdje geleden van hem vernomen - en die heeft dat blijkbaar van uw assistente gehoord - dat u er meer en meer van overtuigd begon te raken dat een aantal recente overlijdens met elkaar verband hielden. Met name de slachtoffers die een tatoeage op hun schouder hadden, wat voor u een argument was om die met elkaar te linken en te twijfelen aan een natuurlijke doodsoorzaak. Wij hadden tot dan toe eigenlijk geen gegronde reden om die overlijdens verdacht te vinden, omdat ze allemaal wel ergens aan een hartfalen toegeschreven konden worden, of aan een verdrinking na een ongelukkige val in het water van de Leie. Er waren ook geen verdachte uitwendige sporen op de lichamen, zoals verwondingen of sporen van injecties. Tot mijn assistent me die nacht dus de resultaten vertelde van een aantal bijkomende onderzoeken,

en ik opeens besepte dat we dringend onze vermoedens en bevindingen met elkaar moesten delen. Vandaar dus die onverwachte uitnodiging."

Tandt verschoof een beetje in zijn zetel. Het was bijna niet te zien, maar zijn zintuigen waren net nog meer op scherp komen te staan. Ging de professor nu zijn vermoedens bevestigen? En waarom had hij dat dan niet op de gebruikelijke manier gedaan?

"Om eerlijk te zijn, was er bij elk overlijden wel een of ander schijnbaar klein detail dat ergens wat vraagtekens opriep, maar eigenlijk ook niet meer dan dat. Ik moet er ook bijzeggen" - en hierbij schuifelde De Blaeckere wat ongemakkelijk heen en weer in z'n zetel - "dat we die onderzoeken ook niet heel gedetailleerd uitgevoerd hebben, omdat er ook geen aanwijzingen waren van een verdacht overlijden. Al die grondige testen kosten namelijk nogal wat tijd en centen, en we moeten dus heel zorgvuldig kiezen voor welke gevallen we dat doen en wanneer niet. En als er geen indicaties zijn van een verdacht overlijden...". Tandt knikte begrijpend, hij kende de situatie maar al te goed.

De Blaeckere vervolgde: "Tot we een tijdje geleden een ietwat rare ontdekking deden in ons labo. Af en toe gebruiken we namelijk nog wat röntgen-foto's om bepaalde checks te doen. En enkele maanden geleden bleken de films die we in huis hadden, allemaal zwarte vlekken te vertonen. We hadden dat eerst toegeschreven aan de ouderdom van de films, hadden een nieuwe voorraad besteld en daarmee ons werk gedaan. Maar enkele weken later bleken ook die nieuwe films gedeeltelijk zwart geworden te zijn. Ze werden nochtans donker en koel bewaard, in een speciale gekoelde ruimte waar ook de stoffelijke overschotten bewaard worden. De fabrikant heeft ons toen bevestigd dat er geen technische problemen waren met die films, en dat ze wel degelijk belicht geweest waren. We begrepen alleen niet hoe dat mogelijk was. Tot ik dus vorige week in de US een binnenlandse vlucht nam van Seattle naar Austin, en bij de controles een waarschuwingsbord opmerkte dat fotografische films belicht kunnen worden als ze door de X-stralen detector gaan. Het was toen dat ik er aan dacht dat er dus misschien wel iets in mijn labo aanwezig kon zijn dat onze röntgenfilms had belicht.". "Haha, een bron van X-stralen dus?" vraagt Tandt. "Wel, dat is weinig waarschijnlijk, omdat je daar meestal een serieuze elektrische voeding voor nodig hebt.", antwoordt De Blaeckere daarop. "Ik dacht eigenlijk op dat moment meer aan een bron van radio-activiteit...". Na een korte pauze, waarin hij duidelijk het effect van z'n woorden bij Tandt opmerkt, vervolgt hij: "Mijn assistent heeft ondertussen ons labo met de nodige detectoren gecontroleerd en heeft niks gevonden. Dat bracht ons bij het vermoeden dat één van de stoffelijke overschotten dat we in die periode in het labo hadden, misschien wel radio-actief besmet was. Ik heb dan in alle discretie de nodige instanties verwittigd en een aantal opgravingen laten doen. En je mag twee keer raden... ons eerste lijk-met-tatoeage bleek een lage dosis radio-activiteit uit te stralen. Na een nieuwe autopsie hebben we er een bron van de isotoop Americium-241 in gevonden."

Tandt denkt aan z'n studies lang geleden. Hij begint er al spijt van te krijgen dat hij niet beter opgelet heeft tijdens de lessen fysica en scheikunde, herinnert zich dat hij ooit wel iets over isotopen gehoord heeft maar niet bepaald over Americium ("Het zal wel toeval zijn en niks te maken hebben met die trip van De Blaeckere naar Amerika." denkt hij) en zucht dan verontschuldigend: "Ik heb er geen flauw idee van wat ik daar moet van denken.". "In alle eerlijkheid mijn waarde commissaris, had ik dat ook niet," lacht De Blaeckere "maar m'n assistent is blijkbaar een halve chemicus van huis uit, en die wist me te vertellen dat die bron uit een rookdetector afkomstig zou zijn. Zoiets is trouwens kleiner dan een knikker en is dus

relatief gemakkelijk in te slikken.". "Wie vermoordt nu iemand op zo een manier?" vraagt Tandt. "Niemand," antwoordt De Blaeckere, "de activiteit van zo een bron is niet voldoende om iemand snel te doden, en als die er al aan zou bezwijken, dan zou die tegen dan ook de symptomen van stralingsziekte ontwikkeld hebben. Dat was bij ons slachtoffer niet het geval. Doordat het stoffelijk overschot al een tijdje begraven was, kunnen we de interne stralingsschade niet meer bekijken, maar we denken dat de bron hoogstens 1 of 2 dagen in het lichaam gezeten kan hebben. Ik heb er in de US en op de terugvlucht naar huis over zitten nadenken, en kan alleen maar besluiten dat die radio-actieve bron niet aan het slachtoffer toegediend is om hem te vermoorden.". "Om welke reden dan wel?" vraagt Tandt.

"Wel, ik heb daar een kleine hypothese over, maar om die te verduidelijken moet ik eerst wat verder vertellen." zucht De Blaeckere. "Het zit namelijk zo. Toen we het slachtoffer indertijd onderzochten, konden we alleen maar hartfalen vaststellen. Er was ook schade aan de lever, wat we toegeschreven hebben aan regelmatig alcoholgebruik.". Op dat punt gekomen kijkt Tandt even naar z'n glas single malt, maar kan zich toch beheersen om het van zich af te schuiven. De Blaeckere vervolgt: "De routine-analyses toonden indertijd geen noemenswaardige sporen van alcohol in het bloed, maar met die nieuwe aanwijzingen dat er toch iets aan de hand zou kunnen zijn, hebben we de zaak opnieuw bekeken en alle stalen die we nog van het slachtoffer hadden iets gedetailleerder geanalyseerd. En daarbij hebben we geen alcohol in het bloed gevonden, maar een redelijk grote hoeveelheid chloroform. Bijna niet te geloven dat we dat indertijd gemist hebben, maar onze geautomatiseerde analysemethode voor alcohol kijkt daar eigenlijk niet naar. Het is nu eigenlijk niet meer met zekerheid te bewijzen, maar we houden er nu wel rekening mee dat het slachtoffer geen natuurlijke dood gestorven is, maar integendeel bezweken is aan een overdosis chloroform...".

"Dat verklaart nog altijd niet die radio-actieve bron.", verzucht Tandt. "Wel, dat brengt me bij het tweede slachtoffer." vervolgt De Blaeckere. Maar voordat hij verder kan gaan, wordt hij onderbroken door de GSM van Tandt. Na een kort gesprek keert die zich naar De Blaeckere, en zegt: "Dat was Annelies. Ze zegt dat ze een spoor gevonden hebben. Is het OK dat ik haar maar naar hier laat komen?".

Deel 5: Zondag 4 November 2012. Paul De Smet De Naeyerplein, Gent

Na het telefoontje van Annelies, de assistente van commissaris Tandt, gaat het gesprek verder.

"Goed, om terug te keren naar ons tweede onbekende lijk. Het was ons opgevallen dat die persoon kaal was. Maar eigenlijk was daar ook een kleine eigenaardigheid bij. Hij was namelijk behoorlijk in het gezicht gebruid, maar niet op z'n kruin. Het is best mogelijk dat die de hele zomer en herfst met een hoed rondgelopen heeft, maar doordat die man ook nauwelijks wenkbrauwen had, begonnen we ons af te vragen of die niet z'n hoofdhaar verloren zou kunnen hebben in een hele korte tijdsspanne, na de zomer...".

"Misschien door een plots trauma of enorme stress!" werpt Tandt op.

"Nee," spreekt De Blaeckere hem tegen, "door een grote hoeveelheid thallium...". "Dat heeft m'n assistent ondertussen ook uitgevlooid." voegt hij er lachend aan toe. "Thallium is één van die chemische elementen die vroeger wel eens gebruikt werden om iemand te vergiftigen, maar dat is eigenlijk al tientallen jaren in onbruik geraakt, net zoals bijvoorbeeld arsenicum. We testen er dan ook niet meer op bij een overlijden." voegt hij er verontschuldigend aan toe. "En één van de symptomen van een hoge dosis thallium is net dat je je haar op korte tijd verliest. Doordat het zo zelden gebruikt wordt, worden de symptomen niet meer zo snel herkend. Dat ons slachtoffer enkel gebruikt was in z'n gezicht, duidt er dus op dat hij z'n haar pas na de zomer verloren is, wellicht zelfs vlak voor zijn dood."

"OK," verzucht Tandt, "dat is dan een duidelijke vergiftiging, al dan niet gewild. Maar is er dan...".

De Blaeckere onderbreekt hem: "Noem het gerust gewild. Het is vandaag niet zo gemakkelijk om in ons land aan thallium te geraken. Het werd vroeger vooral gebruikt als rattengif en pesticide, maar het mag nu eigenlijk niet meer verkocht worden. Je moet dus echt ergens een hele oude voorraad te pakken kunnen krijgen."

"Goed, en is er dan bij het derde stoffelijk overschot ook iets dat verdacht was?" vervolgt Tandt zijn vraag.

"Jawel," antwoordt De Blaeckere, "bij nader inzien is die persoon wel degelijk verdronken, maar niet op de plaats waar we hem gevonden hebben. Het water in zijn longen was daarvoor eigenlijk te proper. En ik kan me niet genoeg verontschuldigen dat we dat niet opgemerkt hebben. Bij die eerste twee slachtoffers kunnen we ons nog verschuilen achter de zeldzaamheid van dergelijke zaken, maar hier... Omdat mijn assistent en ikzelf te druk bezig waren met andere zaken - en dat was dan vooral herexamens afnemen op dat moment - en omdat het er een redelijk alledaags ongeval uitzag, hebben wij de schouwing niet zelf uitgevoerd, maar is die door stagiairs gedaan. En die hebben in hun rapport eigenlijk geen melding gemaakt van het proper water, enkel dat er veel water in de longen zat en dat het dus om een verdrinking ging. En waarschijnlijk ook om een ongeval, want er waren geen sporen van geweld. Maar gelukkig hadden onze stagiairs wel stalen genomen van het water uit de longen."

"Die ondertussen door uw assistent opnieuw bekeken zijn, neem ik aan.", gokt Tandt. "Hoe kan u het raden..." besluit De Blaeckere met een glimlach. "Ik moet er ook nog aan toevoegen dat we nu ook bij die derde persoon chloroform in het bloed gevonden hebben."

Beiden zitten nu gelaten voor zich uit te kijken. Het is duidelijk dat er geen natuurlijke doodsoorzaken in het spel zijn bij deze drie overlijdens, en dat er ook geen sprake is van ongevallen. Nadat de glazen bijgevuld zijn, begint De Blaeckere zich nogmaals te verontschuldigen voor de gemaakte fouten en de onvolledige onderzoeken, maar dat wordt door Tandt weggewuifd. Eindelijk heeft hij nu ook tastbare aanwijzingen dat er een reeks moorden gepleegd zijn in Gent, en moet hij z'n bazen niet wekelijks opnieuw uitleggen dat zijn vermoedens daarover enkel gebaseerd zijn op de aanwezigheid van een gelijkaardige tatoeage bij de potentiële slachtoffers.

Dan arriveert Annelies, die onmiddellijk haar verhaal moet doen.

"Ik heb goed en slecht, en ook verontrustend nieuws..." begint ze. "Ik neem aan dat ik best met het goeie nieuws begin? Wel, ons enige aanknopingspunt tot nu toe waren die tatoeages. U herinnert zich nog wel dat ik tijdens het begin van mijn opdracht bij u bijna een hele week bezig geweest ben om alle tattoo-shops in de provincie te bezoeken, maar dat dat niks opgeleverd heeft, en dat niemand zich kon herinneren ooit een dergelijke tatoeage geplaatst te hebben. Wel, ik heb de tatoeëerder toch gevonden!" glundert ze.

"Proficiat, knap werk!" roepen Tandt en De Blaeckere uit. "En hoe is je dat gelukt?".

"Wel, om te beginnen heeft Hannes de inkt van die tatoeages geanalyseerd en ontdekt dat die vrij oud waren. Iets met de ouderdom van het lood in de inktpigmenten bij sommige tatoeages of zo."

"Wie is Hannes?" werpt Tandt op.

"M'n assistent, wie anders?" gromt De Blaeckere. "Ik had al in de gaten dat jullie twee precies redelijk overeen komen de laatste tijd. Maar vertel vooral verder!" voegt hij er met een knipoog aan toe.

"Goed, ik ben dan gaan opzoeken welke tattoo-shops er vroeger in het Gentse waren maar nu niet meer. En ik ben uiteindelijk bij een tatoeëerder uitgekomen, die bijna 60 jaar lang een kleine shop had in de Ridderstraat in Gent, en die een paar jaar geleden gestopt is. Hij had geen kinderen, en dus is de shop gewoon verdwenen. Vandaar ook dat we hem in eerste instantie niet vonden. Enkele buurtbewoners wisten me te vertellen dat hij nu in een rusthuis in Gavere woont, en ik ben hem vandaag gaan opzoeken. Hij bevestigde me dat hij de stropen getatoeëerd heeft."

"Het slechte nieuws is dat hij ondertussen aan lichte dementie lijdt. Vandaag was hij wel in een heldere bui volgens het verplegend personeel, en hij kon ons dan ook veel vertellen. Hij beweert dat hij tijdens zijn hele loopbaan, dus over die bijna 60 jaar, zeker bij 10 tot 15 personen een dergelijke tatoeage heeft gezet. En zijn vader, die was tatoeëerder van vóór de Eerste Wereldoorlog tot wanneer hijzelf de zaak overgenomen heeft, ergens in 1952, die heeft dat in die periode ook bij verschillende mensen gedaan, al kon hij niet meer schatten bij hoeveel. Om de zoveel jaar kwam er wel iemand voor een dergelijke tatoeage, en dat waren blijkbaar steeds jonge mensen. De laatste dergelijke klant moet ergens rond de eeuwwisseling geweest zijn, voor zover hij zich nog kan herinneren. Ik heb hem gevraagd of hij zich namen kon herinneren, maar dat was niet het geval. Dat zal dus niet helpen bij het identificeren van onze onbekenden. Maar wat misschien wel een spoor kan zijn, is dat hij zich wel meent te herinneren dat er ooit iemand gezegd heeft dat de tatoeages deel uitmaakten van een soort genootschap of zo."

"Het eigenaardige is nu dat er ongeveer een jaar geleden, enkele weken vóór hij met pensioen ging, opeens een groep van 7 mensen een afspraak gemaakt hadden. Dat bleken allemaal mensen te zijn bij wie hij ooit een strop getatoeëerd had - er waren daar zowel jongere als oudere mannen bij. En die wilden allemaal een aantal bijkomende tatoeages rond die strop op hun schouder, met een speciale inkt die ze zelf meegebracht hadden. Hij beweert dat hij het zich nog goed herinnert, omdat het één van zijn laatste opdrachten was, en omwille van het speciale karakter van het verzoek. Het was een moeilijk werkje, want die inkt die gebruikt

werd liet geen zichtbare tatoeage achter. Hij moest dus volledig op gevoel werken, en daarom ook waren ze bij hem terechtgekomen, omwille van zijn ervaring."

"Kon hij ook vertellen hoe die bijkomende tatoeages er uit zagen?" vraagt Tandt.

"Nee, het waren blijkbaar symbolen met veel strepen en punten, die hij moest overnemen van een aantal prints. Maar hij kon ze zich niet meer voor de geest halen. Ik hoop nu alleen maar dat zijn hele verhaal geen fantasie is, gezien die beginnende dementie..." besluit Annelies.

"Knap werk," herhaalt Tandt nog eens, "zeker als je bedenkt dat jullie dat zijn blijven onderzoeken tijdens een lang vakantieweek-end! Maar je zei in het begin dat je niet alleen goed en slecht nieuws had, maar ook verontrustend nieuws. Wat was dat dan?"

Waarop Annelies antwoordt: "Wel, hij vroeg zich af wat we daar kwamen doen, want hij beweert dat hij dat hele verhaal enkele maanden geleden al eens aan de politie verteld heeft. Hij dacht dat dat toen zelfs iemand van Interpol moest geweest zijn, want die hele ondervraging verliep toen in het Engels."

Deel 6A: Maandag 05 november 2012 9u28 Commissariaat Gent Centrum

Commissaris Tandt heeft zich in zijn bureau geïnstalleerd, en overloopt nogmaals het gesprek dat hij gisteren met Professor De Blaeckere en hun respectievelijke assistenten gehad heeft. Het was voor hem uiteindelijk een zeer aangename zondagnamiddag geworden, en niet alleen omwille van het gezelschap en de zeldzame whiskey die hij had kunnen degusteren, maar ook omdat er op deze ene namiddag meer vooruitgang geboekt was in zijn onderzoek dan in de drie voorafgaande maanden tesamen. Een aantal dingen die hij geleerd had stemden hem evenwel in hoge mate ongerust - zo vroeg hij zich vooral af of ze nu het einde gezien hadden van de reeks moorden die in Gent gepleegd waren, of dat er nog gingen volgen. Desalniettemin was hij vandaag uitermate goed gezind: zijn superieuren waren nu (na een discussie eerder deze morgen) ook overtuigd van de ernst van de zaak, en bovendien had het bij hemzelf voor een dusdanige gemoedrust gezorgd dat hij eindelijk voor het eerst in weken een deftige nachtrust gehad had.

Nadat gisteren ook Hannes De Vriendt, de assistent van De Blaeckere, het gezelschap vervoegd had, waren ze de rest van de namiddag bezig geweest om alle details van de zaak meermaals te overlopen, tot iedereen volledig op de hoogte was van de stand van het onderzoek en alle bijkomende vragen in de mate van het mogelijke opgehelderd waren. Commissaris Tandt moest glimlachen bij de gedachte dat het vooral Hannes was die hiervan de dupe geworden was, want die was naar huis gegaan met een lange lijst van bijkomende onderzoeken die in de loop van de komende weken zouden moeten uitgevoerd worden, naast het verdere doorgedreven onderzoek van de stoffelijke overschotten van het vermoedelijke vierde en vijfde slachtoffer.

Hoewel het voor Tandt nu zonneklaar is dat de zaken waar hij de laatste maanden aan gewerkt heeft effectief moorden zijn, krijgt hij er verder evenwel geen grip op. Vooral het hoe en waarom van die moorden blijft een mysterie. Het gezelschap had daarover gisteren vele suggesties op tafel gelegd, maar het was vooral een redenering van De Blaeckere die door

zijn hoofd bleef spoken. Die had gezegd: "Het feit dat twee van onze eerste drie slachtoffers chloroform in het bloed hadden, zou er kunnen op wijzen dat ze verdoofd werden en ergens tegen hun wil gevangen gehouden werden. En ik denk dat het eerste slachtoffer een vermoeden had dat hij dat niet ging overleven en dat zijn dood niet als een misdaad zou opgemerkt worden. En het zou me dus niet verwonderen dat hij daarom in een laatste wanhoopsdaad die radio-actieve bron uit een branddetector gepeuterd heeft en ingeslikt heeft, zodat wij tijdens de schouwing toch zouden merken dat er iets niet in orde was. Wat dus in eerste instantie niet gelukt was, maar met enige vertraging uiteindelijk toch wel!". Hoewel Tandt het een vergezochte hypothese vindt, moet hij wel bekennen dat hijzelf geen andere aannemelijke verklaring heeft voor het voorval met de radio-actieve bron. Maar, ook als deze hypothese van De Blaeckere juist zou zijn, begrijpt hij nog altijd niet waarom die moorden zouden gepleegd zijn, of waarom de slachtoffers gevangen gehouden werden.

Nadat hij de info op het tactische bord geupdatet heeft, blijft hij alles in zijn gedachten overlopen, terwijl hij ook verder werkt aan de papierwinkel die deze zaak met zich meebrengt. Hij weet dat de resultaten van de bijkomende onderzoeken in de loop van de komende dagen één voor één zullen binnenvallen en dat hij geduld moet hebben, maar langs de andere kant wil hij ook zo snel mogelijk nieuwe gegevens hebben die hem misschien zouden toelaten om deze zaak te begrijpen.

Deel 6B: Vrijdag 09 november 2012 20u55 Commissariaat Gent Centrum

Na een week bijkomende onderzoeken en discussies moet commissaris Tandt erkennen dat er niet veel vooruitgang geboekt is. Het is enkel duidelijk geworden dat er ook bij het vierde en vijfde slachtoffer geen natuurlijke doodsoorzaak in het spel is. Maar dat is dan ook alles wat er deze week aan het licht gekomen is. Wie deze moorden gepleegd heeft, of zelfs maar wie de slachtoffers zijn, is nog altijd niet duidelijk. Zowel de moordenaar(s) als de slachtoffers konden blijkbaar hun identiteit goed geheim houden. Nergens in Vlaanderen werden er onrustwekkende verdwijningen aangegeven van personen die beantwoorden aan de beschrijving van één van de ondertussen vijf slachtoffers, en Tandt begint zich dan ook meer en meer af te vragen of de slachtoffers wel uit het Gentse afkomstig zijn.

Veel nieuwe elementen zijn er verder niet aan het licht gekomen, zelfs niet voor zaken waar het team bewust naar op zoek gegaan is, zoals de mysterieuze tatoeages die de slachtoffers zouden laten zetten hebben naast die van de stropen. Tandt begint zich dan ook meer en meer af te vragen of de informatie die ze van de tatoeëerder gekregen hebben, niet simpelweg het resultaat is van de fantasie en valse herinneringen van een door dementie getroffen man.

Bijkomend slecht nieuws is dat de pers ondertussen ook lucht schijnt gekregen te hebben van de zaak. Er werden nog geen artikels gepubliceerd waarin het woord 'moord' gebruikt werd, maar tot grote ergernis van Tandt hebben een aantal journalisten deze week wel vragen in die richting gesteld. Hoewel niemand buiten het team details heeft van het onderzoek, weet hij dat het slechts een kwestie van tijd is vooraleer iemand een verband zal menen te zien tussen de overlijdens van de laatste maanden, en dat er dan ook snel verhalen zullen verschijnen over een seriemoordenaar die actief zou zijn in het Gentse. En dat zou dan alleen maar het onderzoek bemoeilijken.

Met die gedachte sluit Tandt z'n bureau af, en begeeft hij zich huiswaarts. Hij weet dat de zaak hem niet zal loslaten, en het belooft dus weer een somber week-end te worden, met veel kopzorgen.

Deel 7: Zondag 11 november 2012 03u43. Gent, Wijk Rabot

Terwijl hij over de Bachtenwalle-brug strompelt hoopt de man vurig dat hij zijn doel haalt. Hij voelt zich erbarmelijk en moet elke vijf passen naar adem happen. Hij heeft een open pot witte verf in zijn hand en morst door het gestrompel en gestruikel op onregelmatige afstanden wat verf.

Hij heeft geen idee met welk gif de moordenaar hem te grazen heeft genomen, maar dat zijn laatste minuten aangebroken zijn beseft de man maar al te goed. Hoe hij het gif heeft binnengekregen is hem een raadsel, maar dat hij vergiftigd was wist hij, Eduard Gheeraerts, apotheker van opleiding, heel zeker. Bij de eerste symptomen - buikpijn, misselijkheid en overgeven - twijfelde hij nog, maar toen ook het verdoofde gevoel in mond, keel en handen begon op te treden wist hij het zeker. Toen was hij ook direct in actie geschoten. Nadat hij alle voorbereidingen had getroffen, had hij bij zijn vertrek nog een dreigbriefje in de gang van zijn huis gevonden, maar ook dat had hem niks wijzer gemaakt over de aard van het gif. Het zou ook niets uitgemaakt hebben: hij was toch niet van plan om te plooiën voor de eisen van zijn belager.

Terwijl hij voorbij het beeld van de stropendrager strompelt, overpeinst hij zo goed en zo kwaad als het kan de gebeurtenissen van de laatste maanden. Na de dood van het eerste lid van de Orde, had de Orde nog geen argwaan gehad. Ze waren onmiddellijk overgegaan tot de selectie van een vervanger, zoals dat al eeuwenlang gebruikelijk was. Dit proces werd echter ernstig verstoord door het overlijden van een tweede lid. Toen was het voor de overblijvende leden van de Orde duidelijk dat hier meer aan de hand was dan twee heren op leeftijd die plots kwamen te gaan. Toen ook het derde lid, een frisse veertiger, op mysterieuze wijze overleed, werden alle selectie-activiteiten stopgezet en werd de Orde gedwongen om onder te duiken. Het mocht echter niet baten. Na Borluut, Bauwens, van den Bossche, van Aerde en de Mey, was hij nu blijkbaar aan de beurt. Na vandaag zou enkel Roeland nog overschieten. De Orde en haar geheim waren in levensgevaar.&

Ondertussen werd hij meer en meer duizelig en werd zijn zicht steeds minder scherp. De laatste fase was ingezet, het einde was nabij. Maar hij moest en zou strijdend ten onder gaan. Daar was het, het beeld van de smeerlap.&

Met zijn laatste krachten neemt hij met een knoestige vuist de schildersborstel vast. Hij begint te schrijven op de grijze sokkel van het beeld: "Nunquam habeb.....". De letters gaan over in een witte veeg langs de sokkel van het beeld

De man valt en omdat zijn einde nabij is heeft hij geen kracht meer om zijn handen te plaatsen om z'n val te breken. De smak is enorm, de man voelt echter niets meer. Deze laatste inspanning was letterlijk de laatste stuip trekking van een stervende man.

Deel 8: Maandag 12 november 2012 11u15. commissariaat Gent Centrum.

Alweer een slachtoffer... Commissaris Tandt vloekt binnensmonds: de verdere onderzoeken op de vorige slachtoffers moeten nog afgewerkt worden, en ondertussen moeten de pathologen hun aandacht alweer op een nieuw slachtoffer richten.

Hij was nog meer boos omdat hij pas deze morgen vroeg op de hoogte was gebracht van deze nieuwe moord. Hij kon het niet geloven dat de officier van wacht niet de reflex had gehad om het verband te zien tussen deze en de vorige moorden. Gelukkig had de patrouille de plaats delict goed afgesloten en had hij bijgevolg deze morgen een deel van zijn tijd op die plaats nuttig kunnen doorbrengen. Het lichaam en de patholoog hadden de scene deze nacht reeds verlaten, maar de technische recherche was wel nog bezig geweest met het sporenonderzoek. Tijdens een kort overleg had hij aan dit team de opdracht gegeven om de verfspatten van het slachtoffer te volgen en van alle spatten een foto te nemen.

Terug op zijn bureau neemt Tandt plaats voor zijn tactisch bord en overloopt de feiten in zijn notaboekje en in zijn hoofd. Anders dan bij de vorige slachtoffers, zijn er nu wel aanwijzingen. Het slachtoffer heeft deze keer een boodschap achtergelaten, of althans proberen achter te laten. Het enige dat duidelijk te lezen is, is: "Nunquam habeb-", met witte verf op de sokkel van een standbeeld geschreven. Veel kan Tandt daaruit niet opmaken, behalve dan dat het Latijn is. Waarover het gaat, en voor wie de boodschap bedoeld is, is echter niet te achterhalen. En tijdens het eerste onderzoek heeft één van de rechercheurs in één van de jaszakken van het slachtoffer ook nog een briefje gevonden. "Urgent! I have poisoned you. Give everything to me if you want to get the antidote!", staat er op. Het lijkt er dus op dat dit slachtoffer vergiftigd werd, en Tandt vertrouwt er op dat de pathologen de identiteit van het gif wel zullen vinden.

Hij begrijpt wel nog niet wat hij met die nieuwe gegevens moet doen. Stof genoeg om over na te denken, en hopelijk zal het in de loop van de komende dagen wel duidelijk worden.

Deel 9A: Vrijdag 16 november 2012 15u55. commissariaat Gent Centrum.

Het onderzoek van het laatste slachtoffer heeft niks nieuws meer aan het licht gebracht, buiten de gekende feiten: de tatoeage van de strop op de schouder, het dreigbriefje en de boodschap die de man heeft willen achterlaten op de sokkel van het standbeeld. De pathologen hebben ondertussen ook bevestigd dat de man vergiftigd is, wat er op wijst dat het dreigbriefje dat in de jas van de man gevonden werd wellicht van de moordenaar afkomstig is. Helaas werden er geen andere vingerafdrukken op gevonden dan die van het slachtoffer zelf.

Eerder deze week heeft Tandt ook met de hulp van een vriend die wat meer geschoold is in klassieke talen dan hijzelf, een analyse van de boodschap op de sokkel van het standbeeld gedaan. Het zijn inderdaad Latijnse woorden, maar doordat de tekst onvolledig is, is het niet duidelijk wat de boodschap zou moeten zijn. Het afgebroken woord is alleszins een vervoeging van 'habere' - 'hebben' - en kan alleen maar een verleden tijd of toekomstige tijd zijn. Tandt

zit dan ook al enkele dagen te spelen met mogelijke vertalingen, zoals "nooit had ik" of "nooit zal ik hebben" en variaties daarop met jij/hij/wij/jullie/zij, maar hij raakt daarmee natuurlijk geen stap verder. Hij zou er geld voor geven om te weten wat de persoon of personen in de boodschap nooit hadden of zullen hebben, maar voorlopig blijft dat een even groot mysterie als zovele andere aanwijzingen in dit onderzoek.

Ondertussen heeft de pers ook lucht gekregen van de moorden. Doordat de technische recherche de plaats delict van het laatste slachtoffer volledig afgesloten had, was het voor de lokale pers snel duidelijk dat het om meer dan een natuurlijk overlijden ging. Het nieuws van de moord stond dan ook eerder deze week uitgebreid in de kranten, maar gelukkig waren er geen details van het onderzoek uitgelekt (en ook de besmeurde sokkel van het standbeeld kon netjes opgekuist worden voordat de plaats terug vrijgegeven werd). Een paar journalisten zijn nu echter wel begonnen met een reeks andere overlijdens van de laatste maanden in het Gentse opnieuw te bekijken, en er werd dan ook al snel een verband gelegd tussen het laatste slachtoffer en een aantal van die zaken. Voorlopig zijn het nog speculaties en het woord 'seriemoordenaar' is nog niet gevallen, maar Tandt beseft dat dat niet lang meer zal duren.

Deel 9B: Donderdag 22 november 2012 11u17. commissariaat Gent Centrum.

Het humeur van commissaris Tandt is zopas een paar graden gestegen, nadat hij van Hannes een bericht heeft gekregen dat die er eindelijk in geslaagd is om de bijkomende tatoeages van de vermoorde slachtoffers zichtbaar te maken. Tandt heeft heel geïnteresseerd naar de technische uitleg geluisterd, maar moet erkennen dat hij er nauwelijks iets van begrijpt, laat staan dat hij het zou kunnen navertellen - iets met gebruik van licht van bepaalde golflengte en speciale filters op het fototoestel zelf. Fluorescentie, fosforescentie, luminescentie, ... - het zal hem worst wezen; het voornaamste is dat het hele verhaal van de tatoeëerder toch geen fantasie blijkt te zijn en dat hij het resultaat van Hannes' werk nu voor zich heeft liggen op zijn bureau. Heel duidelijk zijn de foto's niet, maar hij kan er wel een reeks strepen, kruisen en punten in herkennen. Wat hij er verder mee moet doen is voorlopig alweer een raadsel, zoals zovele zaken in dit onderzoek... Puzzelwerk voor later; voorlopig hangt hij de foto's op het tactische bord, bij de andere gegevens van de slachtoffers.

Deel 10A: Dinsdag 18 december 2012 14u06 Luchthaven Terminal 1, Madrid, Spanje

Diego Madrileño stapt gelaten, maar toch enigszins blij naar de uitgang van de terminal. Hoewel het hem redelijk wat tijd gekost heeft om er te geraken, is de reis van zijn gore verblijfplaats in Gante naar hier al probleemloos verlopen. En dat is op zich al positief nieuws: hij wordt dus nog niet gezocht door de politie. Hij grinnikt bij de gedachte dat hij het blijkbaar nog altijd niet verleerd is om geen sporen na te laten. Daarom ook wordt hij er nog steeds bijgehaald om de echt moeilijke opdrachten uit te voeren.

Hij is op weg naar het kerstfeest bij zijn moeder, maar hij zal eerst nog rapport moeten uitbrengen bij de ouderenraad van zijn familie. Hij weet dat ze niet mals zullen zijn. Hij is nu immers al 6 maanden belast met de opdracht in Gante, maar is eigenlijk nog geen stap dicht

gekomen bij het bemachtigen van datgene waar de raad nu al ruim 450 jaar naar op zoek is. Ook al was de zoektocht ruim een jaar geleden in een stroomversnelling gekomen, het vinden van de "schat" lijkt nu bijna verder af dan ooit.

Diego vloekt binnensmonds - '¡Me cago en Dios!'. Hij beseft dat hij heel wat Onzevaders en weesgroeitjes zal moeten ophoesten voor hij met een gereinigde ziel aan de kerstviering zal kunnen beginnen. Hij heeft niet alleen deze ferme oneerbiedige vloek, maar ook zes moorden op zijn geweten. Gelukkig is de priester die hem vóór het weekend de biecht zal afnemen ook een lid van de ouderenraad. En ook dit zal dan opgaan in de reeds eeuwen oude omerta van zijn clan.

Deel 10B: Vrijdag 21 december 2012 16u24. Commissariaat Gent Centrum

Tijd om het bureau af te sluiten. Vandaag moet commissaris Tandt op tijd thuis zijn, want hij heeft zijn echtgenote beloofd om van de kerstperiode een échte vakantie te maken, en een paar weken welverdiende rust te nemen. Hij heeft zelfs een vermoeden dat hij niet anders zal kunnen, want hij verdenkt zijn echtgenote er van dat ze achter zijn rug om een reisje geboekt heeft naar warmer oorden. Echt rouwig is hij er trouwens niet om; het zal deugd doen na de zenuwslopende voorbije maanden.

Hij heeft vanmorgen samen met z'n assistente Annelies en de andere leden van het onderzoeksteam tijdens de wekelijkse vergadering voor de zoveelste keer nog eens alle gegevens en hypotheses overlopen van wat ondertussen het grootste en meest frustrerende onderzoek uit z'n carrière is. De laatste weken zijn er geen nieuwe sporen meer opgedoken en, wat meer is, ook geen nieuwe slachtoffers. Een aantal mensen op het commissariaat, waaronder zijn superieuren, geloven dan ook meer en meer dat er aan de geheimzinnige reeks moorden van de laatste maanden in het Gentse een einde is gekomen en dat er bij gebrek aan concrete sporen misschien wel nooit een dader zal gevonden worden.

Het valt Tandt zwaar, maar hij begint zelf ook te vrezen dat die doemdenkers wel eens gelijk zouden kunnen krijgen. Het team slaagt er niet in om de puzzelstukken ineem te passen, en ze hebben dus nog altijd niet het minste idee wie de slachtoffers zijn, en waarom en door wie ze vermoord werden. Hij hoopt dat zijn vakantie raad zal brengen en hem tot nieuwe inzichten zal leiden.

Het feit dat er de laatste 4 weken geen nieuwe slachtoffers gevonden zijn, heeft echter de pers niet gekalmeerd. Die voeren nog bijna dagelijks hoofdartikels over de seriemoorden in Gent, hoewel er natuurlijk nooit echt nieuws is bij gebrek aan nieuwe slachtoffers. Het is dan ook in de meeste gevallen niet veel meer dan speculatie, maar Tandt ergert zich wel aan de voortdurende aandacht die er voor het onderzoek is, en aan het feit dat de mensen van zijn team zich niet buiten kunnen vertonen zonder door één of meer persmusketieren belaagd te worden. Het ergste van al is evenwel dat één journalist er op een of andere manier in geslaagd is om vertrouwelijke gegevens van het onderzoek te bemachtigen en te publiceren, die dan weer gretig overgenomen werden door de andere kranten. Tandt heeft het gevoel dat hij de laatste weken meer tijd heeft gespendeerd aan het vinden van dat lek dan aan het onderzoek zelf. Hij wil geen risico's nemen op verdere lekken naar de pers, en na de wekelijkse vergadering vanmorgen is hij dan ook het grootste deel van de namiddag bezig geweest om

alle gegevens van het onderzoek te ordenen en achter slot en grendel te steken voor de kerstvakantie. Met een zucht van verlichting plaatst hij de laatste stukken in de kast, werpt de sleutel naar Annelies, wenst iedereen een welgemeende prettige vakantie, en stapt dan met fikse tred het bureau uit.

Deel 11: Donderdag 3 januari 2013 15u15. Langemunt, Gent

Roeland van Doorne is op zijn hoede. Hij weet dat zijn leven in acuut gevaar is, maar hij moet en zal deze laatste opdracht tot een goed einde brengen. Roeland is het laatste overblijvende lid van de "Orde van de Gulden Strop". Zijn zes kompanen zijn de voorbije maanden op laffe wijze om het leven gebracht. Hij weet waar de moordenaars naar op zoek zijn: een voorwerp dat één van de belangrijkste geheimen van de Europese geschiedenis bevat, een kistje met daarin de informatie die de Orde in de loop der tijden heeft opgetekend. Hij wil het in veiligheid brengen en heeft het daarom in een onopvallende plastieken zak gedaan, en hij is nu op weg om het kistje te verstoppen en hopelijk voor lange tijd te laten verdwijnen in de mist van de geschiedenis.

Als lid van de Orde heeft de stad Gent voor Roeland echt geen geheimen. Door zijn positie in het dagelijkse leven heeft hij er door de jaren heen voor gezorgd dat er een meer dan veilig onderkomen is gemaakt voor het kistje. Er is ook een document neergelegd bij een notaris in Brussel. Die heeft de opdracht gekregen dit document te openen op 30 april 2040, exact 500 jaar na het uitvaardigen van de Concessio Carolina. Daarin zal hij dan de locatie van het kistje vinden en instructies over wat er moet gebeuren met de inhoud ervan.

Roeland heeft zijn huis in de Kammerstraat verlaten en probeert zoveel mogelijk in de drukkeren straten van de stad te blijven op weg naar zijn doel. Hij heeft echter geen geluk vandaag. Het weer is te guur om veel volk op straat te lokken. Hij is zo goed als zeker dat zijn belager in de buurt is, maar hij kan deze taak niet uitstellen, hoe gevaarlijk ook.

Hij nadert het groot kanon. Toch spijtig dat er altijd wel een paar vanden graffiti moeten spuiten op Plots gaat het heel snel. Een man komt razendsnel van achter het muurtje dat zich achter het kanon bevindt. Hij heeft duidelijk een injectienaald in de hand. Roeland is echter voorbereid en haalt een ouderwetse ploertendoder uit zijn jas. Een kort maar krachtig gevecht speelt zich af op het kruispunt van de Langemunt en het Grootkanonplein. Hoe het juist verloopt is moeilijk te zien, maar na een paar seconden is het duidelijk dat zowel Roeland als zijn belager een prik van de spuit hebben gehad. De belager heeft daarbij nog behoorlijk zware slagen van de ploertendoder op de schouder en rug gekregen. Dit heeft hem de aanval doen staken, en hij zet de vlucht in.

Roeland ziet dit en hij zet gewond en gehaast zijn weg verder naar het Gravensteen. Hij kijkt nog een paar keer achterom, maar zijn belager is duidelijk gevlucht. Als hij de Groentenmarkt nadert voelt hij duidelijker en duidelijker het effect van de spuit die hij een paar minuten geleden heeft gekregen. Hij beseft dat hij geluk heeft gehad dat er maar een klein deel van het goedje in zijn bloed is geraakt, maar desondanks weet hij dat zijn dagen geteld zijn. Toch is hij trots dat hij zijn aanvaller een koekje van eigen deeg heeft kunnen geven - hoe hij hem de spuit afhandig heeft gemaakt weet hij niet meer, maar dat hij ze nadien in zijn borst heeft geplaatst weet hij nog wel.

Zijn tred verandert langzaam maar zeker in een slepend, slenterend tempo. Hij weet nu zeker dat hij zijn doel niet zal bereiken, maar hij beseft ook dat hij het kistje niet zomaar op straat kan achterlaten. Op dat moment ziet hij licht in het Galgenhuisje. Hij sleept zich naar het café, doet de deur open en laat zich dicht bij de verwarming op een stoel vallen. De waard komt hem tegemoet en vraagt hem wat meneer wil drinken. Roeland bestelt instinctief een koffie. Terwijl de waard zich omdraait schuift Roeland de plasticen zak met het kistje onder de stoel in de hoek en uit het zicht. Dit laatste kost hem ook zijn laatste krachten, en hij verliest het bewustzijn...

Deel 12A: Vrijdag 04 januari 2013 20u44. Restaurant Casa Lazo, Cádiz, Spanje

De laatste avond van een deugdloze vakantie... Na twee weken rondzwerven in Andalusië zijn commissaris Tandt en zijn echtgenote in Cádiz aangekomen, waar ze de dag doorgebracht hebben. Morgennamiddag moeten ze terug in Sevilla zien te raken om de terugreis aan te vatten, maar vanavond willen ze nog eens proeven van wat de streek culinair te bieden heeft, en ze hebben toevallig dit gezellig restaurantje ontdekt.

De laatste twee weken hebben deugd gedaan: veel mooie dingen gezien, veel kunnen rusten, geen pers-aandacht, geen gepuzzel, ... Tot nu dus: Tandt heeft net de menukaart bekeken wanneer het geluid van een binnengekomen SMS'je weerklinkt. Het berichtje is tegelijk alarmerend en geruststellend: "Nieuw spoor in de zaak! Geen slachtoffer met tatoeage, maar dode Spanjaard (auto-ongeval) in bezit van materialen die verwijzen naar slachtoffers. Geen haast, we werken er wel aan wanneer je terug bent. Annelies. P.S. - alvast beste wensen voor het nieuwe jaar :))".

Deel 12B: Maandag 07 Januari 2013 9u15. Commissariaat Gent Centrum

Tandt laat zich in zijn vertrouwde bureaustoel vallen. De obligate ronde doorheen het commissariaat om iedereen "ne gelukkige nieuwen" te wensen is achter de rug, en hij is ondertussen al door Annelies op de rooster gelegd over zijn vakantie. Tijd dus om met het echte werk te beginnen. De laatste ontwikkelingen hebben hem gedurende het week-end wel beziggehouden, maar hij had toch minder moeite dan enkele weken geleden om zijn nieuwsgierigheid te bedwingen en in het week-end naar het bureau te trekken. Enfin, dat was de officiële uitleg - de vastberadenheid waarmee zijn echtgenote hem verbod om de deur uit te gaan richting Gent zal er ook wel voor iets tussen gezeten hebben.

Hij heeft nog geen tijd gehad om de documenten van het onderzoek, die hij voor zijn vakantie veilig opgeborgen had, terug uit de kast te halen en uit te stallen op de tafels en het tactische bord. Voor hem liggen er nu een aantal foto's van voorwerpen, een verongelukte auto en de overleden bestuurder. Terwijl hij de foto's verschillende keren voor zijn ogen laat passeren om ze ietwat te memoriseren, brengt Annelies hem ondertussen op de hoogte van de feiten.

De auto was op 3 januari, rond 16.00 h, tegen hoge snelheid tegen de grote sokkel van het Heilig Hartbeeld op het Sint-Annaplein gebotst. Bij aankomst van de hulpdiensten was de bestuurder, een Spanjaard van 35 jaar oud, reeds overleden. Onderzoek van de pathologen

bracht een duidelijk spoor van een injectie aan het licht, in de borststreek. Doodsoorzaak: acute vergiftiging met curare. In de auto werden een reeks voorwerpen aangetroffen, waarvan enkele op een spoor wezen met de eerdere moordzaken, en daarom hadden de politieagenten die ter plaatse gekomen waren alles ingepakt en verzegeld, en naar het onderzoeksteam van Tandt gestuurd. Annelies had nog geen tijd gehad om alles grondig door te nemen, maar ze had reeds verschillende zaken gevonden die inderdaad op een link met de andere zaken wezen. "Maar,", voegde Annelies er tenslotte aan toe, "de dode heeft geen tatoeage van een strop, wel een van een zwaard en een soort speer."

Tandt laat alles wat bezinken, en staat dan op om één van de foto's op het lege tactische bord te hangen, een foto van een aantal injectiespuiten en een bruin flesje. "Dit is de voornaamste link met onze vroegere slachtoffers" mompelt hij.

Deel 13A: Woensdag 09 januari 2013 14u30. Galgenhuisje, Gent.

Commissaris Tandt en zijn assistente staan voor een gesloten deur. Ze zijn naar hier afgezakt omdat ze gisteren ontdekt hadden dat er een zevende slachtoffer was gevallen in de reeks moorden die ze tot nu toe onderzocht hadden. Dit slachtoffer was toevallig ontdekt geworden door een opmerkelijke werknemer van het mortuarium van het UZ Gent. Hem was de tatoeage van een strop op de schouder van het slachtoffer opgevallen en hij had dit nog snel aan het rapport toegevoegd, voor het naar de politie werd gestuurd. Het ging hier immers over een zogenoemde "John Doe", die eind vorige week in het mortuarium was binnengebracht.

Op de deur hangt een geplastificeerd briefje, waarop te lezen is dat het café pas vanaf 12 februari opnieuw alle dagen open zal zijn. In de tussentijd kunnen de stamgasten hier enkel terecht op vrijdag- en zaterdagavond. Tandt gromt lichtjes; ze zijn voor niets te voet naar hier gekomen. Hij zucht diep, trekt zijn kraag omhoog en zegt laconiek: "Ewel Annelies, wat is dat nu, Geocaching? We hebben blijkbaar even wat tijd, je kan me dus direct uitleggen hoe die nieuwe bezigheid van jullie werkt!". Het was immers Annelies die bij Tandt had aangedrongen om te voet te gaan, omdat ze haar baas haar nieuwe speeltje - een klein GPS toestelletje - wou tonen dat ze van Hannes als nieuwjaarscadeautje had gekregen, en hem ook even wou laten kennismaken met de hobby waar haar nieuwe vriend haar had in geleid.

Deel 13B: Vrijdag 11 januari 2013 16u45. Galgenhuisje, Gent.

"Neeje menier de commiseir, ik wete van niets. De patron es mee zijn nieuw lief op reize en ik doe de café allene moar open omdatij mij dat zu schune gevroagt hé. Oasge mier wilt weten zulde moete werekeren achter den twaalfsten februari. Ei es moandag veur een maand naar Nieuw-Zeeland vertrokke. Da nieuw lief mocht precies wa koste!".

Tandt is niet blij, maar hij berust en hij kijkt uit naar het weekend. Het weer is guur de laatste dagen en hij ziet een weekendje cocoonen best zitten.

Deel 14: Donderdag 14 februari 2013 16u45. Commissariaat Gent Centrum.

Tandt wandelt terug naar zijn eigen bureau met zeer gemengde gevoelens. Hij heeft er net een vergadering opzitten met de hoofdcommissaris en hij is nu op weg om de beslissingen over te maken aan zijn medewerkers. Hij overloopt de puntjes nog even in zijn hoofd.

Het onderzoek naar de 7 moorden en de dode Spanjaard wordt op een lager pitje gezet. Omdat de identiteit van deze 8 mannen volstrekt onbekend is en er voorlopig geen andere aanknopingspunten naar boven komen, zal het team van Tandt in deze enkel nog onderzoek doen als er tijd over is of als er nieuwe elementen opduiken. De kans dat er nog meer doden vallen is immers zeer klein, omdat de moordenaar zelf ook overleden is. Uit de bewijsstukken uit de verongelukte auto op het Sint-Annaplein was duidelijk op te maken dat deze onbekende Spanjaard de dader was van vermoedelijk 7 moorden.

Tandt zelf wordt dus van zijn huidig onderzoek gehaald, maar zijn assistente Annelies kan dit wel nog verder blijven opvolgen als er tijd voor is, met als voornaamste opdracht om uit te zoeken wie de 8 mannen nu eigenlijk zijn.

Deel 15: Maandag 18 februari 2013 16u04. Gent Centrum

Annelies is op weg naar het Galgenhuisje. Het eerste puntje op het lijstje dat ze in haar notitieboekje heeft staan wil ze vandaag nog afstrepen.

Ze is nog altijd niet helemaal bekomen van de boodschap die ze vorige donderdagavond gekregen had. Tandt was van het lopende onderzoek gehaald en zij had de opdracht gekregen om enkel nog tijd te steken in een personaliteiten-onderzoek. Ze was nog het meest bezorgd om haar baas; hij werd van het ene complexe onderzoek naar een nog explosievere zaak versmeten. Zoals ze ondertussen al was te weten gekomen was er bij dit nieuwe onderzoek zelfs politieke druk uitgeoefend op de grote baas, en dat niet vanuit het stadhuis, maar vanuit de Wetstraat!

Ze wist vrijdag helemaal niet hoe ze aan haar taak moest beginnen, maar het was Hannes die haar dit weekend geholpen had met een lijstje samen te stellen. Ook al had dit onderzoek nog niet veel opgebracht, zij had er toch iets aan overgehouden: Hannes was gewoon een fantastisch lief en als het van haar afhing zou het niet lang meer duren voor ze gingen samenwonen. 't Was gewoon te zot om 2 appartementen te betalen als ze toch elke dag bij elkaar bleven slapen. De vraag was wie dan bij wie moest intrekken. Zijn appartement was groter en praktischer, maar het hare was gezelliger en had een veel mooier uitzicht over Gent. Ze zouden er wel uit geraken en ze wist dat ze toch gelijk zou krijgen, mannen blijven tenslotte mannen!

Ze opent de deur van het Galgenhuisje en ziet dat er niet veel volk in het café is. De barman staat met een brede glimlach foto's te tonen aan wat blijkbaar één van zijn stamgasten is. Hij swipet het ene beeld na het andere op het scherm van z'n tablet. Annelies hoort hem nog net

vertellen dat er daar een deel van "The Lord of the Rings" was opgenomen, wanneer hij haar recht aankijkt. Zij ziet dat hij ziet dat zij niet voor een gezellige babbel en een pint gekomen is.

"Hoe kan ik u van dienst zijn?", is hij haar voor. "Ik denk dat ik het al weet", voegt hij er dan aan toe.

Een paar minuten later stapt Annelies naar de deur. Ze draait zich nog één keer om en terwijl ze naar de barman roept dat hij haar maar moet bellen als hij zich nog iets herinnert, denkt ze "Wat een gladzak, niet bepaald mijn type...".

Als de deur eenmaal dicht is spreekt de stamgast de barman aan: "Woarveure deede gij zu luulaak tegen da dingske, 't es toch nie omda ze van de polies es dadde zu ambetant moet doen tegen zuu een schuun mokske!". "John, loat mij gerust. Kweete dak luulaak gedoan eh, maar 't was veur een goed doel!".

Deel 16: Donderdag 20 Juni 2013 12u31. Commissariaat Gent Centrum

Commissaris Tandt is op weg van zijn kantoor naar de kantine. Hij heeft behoefte aan een koffie en een broodje. De vergadering van daarnet was alweer geen pretje. In het onderzoek dat hij nu aan het voeren is komen ze nog minder vooruit dan in het vorige. En het ergste van al is dat hij in dit geval zelfs geen eerste viool mag spelen; die rol is toebedeeld aan één of andere hot shot van de federale.

Hij is zo in gedachten verzonken dat hij Annelies niet ziet en haar bijna omverloopt. Terwijl hij zich begint te excuseren bedenkt hij dat het al maanden geleden is dat ze mekaar nog gesproken hebben, en hij biedt haar dan ook een koffie aan om wat bij te praten. Ze gaat er gretig op in want ze heeft toch het één en ander te vertellen. Ze gaan dan ook met hun koffie in het rustigste hoekje van de kantine zitten.

"Chef", begint ze, "ik weet dat je je eigenlijk niet meer mag bezighouden met ons vorige onderzoek, maar ik wil je toch even updaten. Ik weet ondertussen al de namen en personalia van 5 van de 8 doden uit ons onderzoek; ik mis enkel nog de gegevens van het derde en het laatste slachtoffer en die van de zo goed als zekere moordenaar!".

"Vertel!", antwoordt Tandt, en Annelies steekt van wal: "Wel, mijn eerste stappen brachten mij naar het Galgenhuisje, maar dat leverde eigenlijk niets op. Alhoewel... ik kan het niet bewijzen, maar ik kan mij niet van de indruk ontdoen dat die barman iets verbergt. Maar ja, hij is geen verdachte, ik heb dus geen reden om hem verder aan de tand te voelen...". Ze glimlachen beiden om de onbedoelde woordspeling.

"Het voorlaatste slachtoffer was eigenlijk het makkelijkste te identificeren. Een iets uitgebreider buurtonderzoek dan wat we voordien gedaan hadden, was voldoende om uit te vinden dat het om apotheker Eduard Gheeraerts ging. Adres: Maisstraat 5 in Gent; 62 jaar oud en gepensioneerd. De man was jaren hoofdapotheker geweest in het UZ Gent. Bij de huiszoeking die ondertussen al een paar weken geleden gebeurd is, konden de mannen van de technische niets speciaals vinden dat enig licht kon werpen op de zaak.".

Annelies zoekt even in haar notities naar de volgende namen, en gaat dan verder: "De eerste twee slachtoffers zijn daarna geïdentificeerd met de hulp van BPost. Ik ben een tijdje geleden bij de hoofdpostmeester geweest met de vraag om alle postbodes te laten uitkijken naar leegstaande maar bemeubelde huizen. Het heeft enige tijd geduurd, maar uiteindelijk heb ik toch een stuk of vijf bruikbare tips gekregen. En twee van die tips hebben geleid tot identificatie en huiszoekingen. Die laatste hebben echter weer niets opgeleverd, behalve misschien één ding. Bij elk van deze mannen was heel veel info te vinden over hun thuisstad Gent. Het gaat om Rudolf van den Bossche en Frans van Aerde - ik heb hun namen bijgeschreven op het tactische bord. Beiden waren een stuk voorbij de 65 en hebben een ogenschijnlijk kleurloos leven gehad in de ambtenarij van de stad Gent. Behalve dat deze mannen een voorliefde hadden voor hun eigen stad, hebben we ook hier weer niets speciaals kunnen vinden...".

"Het vierde slachtoffer hebben we uiteindelijk kunnen identificeren door toedoen van een bende dieven! Ze waren tegen de lamp gelopen en bij het onderzoek waren gegevens gevonden van verschillende huizen waar die gasten hun slag hadden geslagen. En één van die huizen was van één van onze John Doe's. Het gaat om Gwijde de Mey. Die had jarenlang een zeer bekende boekenwinkel hier in Gent, maar toen hij begin de jaren '90 steeds meer concurrentie kreeg van grotere boeken- en mediaconcerns is hij rond z'n 60ste vroegtijdig met pensioen gegaan. Hij had zijn pand verhuurd aan een broodjeszaak en woonde zelf op de bovenste verdieping en de zolder. Die zolder was trouwens ingericht als bibliotheek en leeszaal. En wat hier weer opviel was dat meer dan de helft van de boeken iets te maken had met de stad Gent. Verder heeft de huiszoeking daar ook weer niks bruikbaar opgeleverd voor ons onderzoek. En oh ja, Gwijde was 84 geworden...".

"Slachtoffer vijf is geïdentificeerd geworden door toedoen van een deurwaarder, die was aangesteld door de rechtbank om een door hen uitgesproken vordering uit te voeren. Een telecom provider was overgegaan tot gerechtelijke actie omdat herhaalde aanmaningen tot betaling van een openstaande rekening onbeantwoord bleven. En zo werd ook Christoffel Borluut's appartement doorspit. Hij was geschiedkundige en had een loopbaan uitgebouwd als vertaler van Engelstalige werken in zijn vakgebied. De man had altijd thuis gewerkt en had een aandeel in wel 150 boeken. Ook al was hij al in pensioen - hij was immers 73 - hij was nog steeds bezig met vertaalwerk, maar ook hier heeft de technische niets meer kunnen vinden dan een voorliefde voor Gent...".

Annelies besluit: "We hebben nu vijf namen van bejaarde mannen. Ze woonden allemaal in Gent en hadden blijkbaar een voorliefde voor onze stad. Geen van hen was getrouwd en de onderlinge relatie tussen deze vijf is ons niet bekend. En waarom ze vermoord werden door een Spaanstalige is ook volstrekt onduidelijk.", terwijl ze er direct aan toevoegt: "Maar ik heb wel een kleine these: als ik dat alles samenleg met wat we vroeger zoal geleerd hebben in deze zaak, lijkt het er wel op dat het hier om een hele, hele oude vete gaat tussen twee groepen van mensen of naties of ...". Hierbij kijkt ze wat vragend naar Tandt en hoopt op bevestiging of een nieuw idee van haar vroegere baas.

Tandt zucht evenwel, bekend aan Annelies dat hij zoveel kopzorgen heeft door zijn huidig onderzoek dat hij zich niet echt meer op de oude zaak kan concentreren, maar laat niet na om haar te feliciteren met wat ze allemaal al heeft gevonden. Nadat hij haar heeft verzekerd dat hij in stilte nog altijd is geïnteresseerd in het oude onderzoek, en haar veel succes heeft

gewenst met haar verdere zoektocht, neemt hij afscheid en zegt dat hij dringend weg moet: de volgende vergadering voor zijn huidig onderzoek gaat alweer beginnen.

Deel 17: Zaterdag 23 November 2013 20u04. Merelbeke, huidig HQ van de GGS

De bel gaat ten huize van de voorzitter. Hij zit op hete kolen want er is heel wat te bespreken. Het GG2 Event is ondertussen alweer meer dan 2 maanden achter de rug en vandaag staat de evaluatie ervan op de agenda. Het zal een lange avond worden, maar hij kijkt er naar uit.

Hij opent de deur en er staan hem 5 keuvelende mensen op te wachten. Ze zien er vrolijk uit, ondanks het feit dat er één van de mannen met zijn been in het gips zit. "Kom binnen, kom binnen, 't es ier beter dan buiten!". In de hal worden er handen geschud en kussen uitgewisseld, en de eerste grap en grol is ook alweer gelanceerd.

Een half uurtje later is de groep compleet. De 7 mannen en 7 vrouwen zitten op alles wat kan gebruikt worden als stoel rond een grote houten tafel. In de salon zitten wat tieners die eerst nog even vakkundig met een zak chips en een fles cola naar de zolder gestuurd worden. De glazen zijn gevuld met bubbeldrank en de voorzitter zet de vergadering in met een toast. "Dat het een gruit succes was, allemoale proficiat, moar we goan toch nog ne kier alles bespreken!".

"Ja, want der is wel wat te bespreken!", zegt Patrick, de man met z'n been in het gips.

"Eerst de financies. Zijn we er nu uitgeraakt met die koelwagen?". "Ja", antwoorden Wim en Caroline zo goed als tegelijk. "Sinds vanmiddag! De verhuurders zeggen dat die wagen gesaboteerd is en dat het onze schuld zou zijn. Gelukkig konden we bewijzen dat we hen gebeld hebben van zodra we het gezien hadden. Ze hebben het uiteindelijk zo gelaten, maar het scheelde geen haar of we hadden een ferme rekening aan onze broek gehad!". "Allez, da's dan uiteindelijk toch goed nieuws, maar de vraag blijft wat er met dat ding kan misgegaan zijn..." besluit de voorzitter.

Ruim 2 uur later zijn ze aanbeland bij het laatste punt: hoeveel van het goud van de Orde van de Gulden Strop is er nu gevonden op het Event? Eric neemt het woord: "Veel, maar lang niet alles. Met de informatie die we nu hebben kunnen we blijven rekenen maar toch zullen we nooit helemaal zeker zijn. Ik denk dat de teams ongeveer de helft van de verloren gulden stropen gevonden hebben, de rest blijft verstopt voor zover we er nu zicht op hebben. We gaan die Kronycke nog verder moeten uitpluizen om te weten waar de rest zou kunnen zijn, en over hoeveel het gaat. Nu de nachten weer veel langer zijn dan de dagen neem ik dat taakje wel op mij."

Dan wordt er overgegaan op het agendapunt "Varia", de traditionele afsluiter van een GGS vergadering. Eddy neemt als eerste het woord. "Wel, een kleine eigenaardigheid waarover ik gehoord heb, is dat het winnende team voor de start van het Event is benaderd door een "nieuw" team dat absoluut deel wou uitmaken van hun groep, en daar blijkbaar een hele tijd zwaar heeft op aangedrongen vlak voor het Event. Raar, niet?". Eric "krullebol" sluit daar bij aan met de mededeling dat hij gehoord heeft dat ook het team dat tweede eindigde met die vraag geconfronteerd werd. En daarbij blijkt het over dezelfde nickname te gaan.

Dan vertelt Patrick: "Wel, over eigenaardigheden gesproken. Ik heb daarstraks wel verteld wat er met mijn knie scheelt en waar het is gebeurd, maar ik heb niet alles verteld. Ik ben niet zelf gevallen, ik ben geduwd. Geduwd door een gemaskerde in trainingspak. Ik kan natuurlijk niets bewijzen, want ik was alleen. Maar ik zweer jullie, het leek veel op een aanslag. En toen ik dan uiteindelijk terug aan mijn auto was geraakt, stonden er twee van mijn banden plat."

Daarop neemt de voorzitter het woord en zegt: "Wel, en ik ben al twee keer bedreigd. Eén keer met een slecht gespelde brief en één keer op een avond op de parking aan mijn werk. De brief maande mij in slecht Nederlands aan om afstand te doen van mijn voorzitterschap en om "het" terug te geven. De laatste keer was ik er echt niet goed van. Er stond een man voor mij in trainingspak, hij had een mes in zijn hand. "Geef "het" aan mij, of ik maak u kapot!" spuwde hij mij in gebroken Nederlands toe. Hij kreeg echter geen kans om veel meer te doen, er kwam net een politiepatrouille op de parking gereden, en ook al zagen zij hem niet, hij zag hen wel en maakte zich snel uit de voeten!".

Patrick vraagt laconiek welk trainingspak het was. "Een rood met in grote witte letters "Champion" op de borst. En een rode cagoule!". Daarop antwoordt Patrick: "Bij mij ook - 't kan toeval zijn, maar ik geloof al lang niet meer in toeval!".

Er valt een lange stilte...

Deel 18: Vrijdag 04 april 2014 21u17. Melle, huidig HQ van de GGS

OK," begint de voorzitter van de bende "dat is dan alweer goed gelukt. Het nieuwe event staat nu al een paar weken online en de geocaching-gemeenschap reageert redelijk enthousiast!".

De verstrooide professor neemt daarop het woord: "Wel mensen, ik heb ook goed nieuws. De Kronycke van de Gulden Strop is ongeveer volledig ontcijferd en vertaald. Het heeft nog redelijk wat voeten in de aarde gehad, maar we zijn er! Ik heb hier voor iedereen een printje bij. Ik heb wel alleen maar de echt relevante stukken uitgeprint. De essentie van het verhaal is dat er een soort Spaans genootschap is opgericht nadat de Gentenaars Keizer Karel die gulden stroppen ontfutseld hadden, met als doel het goud terug te stelen hier in Gent. En blijkbaar hadden de Gentenaars een spion aan het hof van Keizer Karel, die hen af en toe belangrijke informatie kon doorspelen. Ik ben er trouwens mee bezig om uit te vlooien wie die spion kan geweest zijn, en denk dat ik zelfs in de buurt begin te komen. Enfin, om het kort te houden: de relevante verhalen over dat Spaans genootschap en de gulden stroppen stoppen ergens rond het midden van de 16e eeuw. Daarna gaat het aantal toevoegingen in de Kronycke gestaag naar beneden, en gaat het vooral over het aanstellen van nieuwe leden van de Orde en de veranderingen in de opleidingen. Dat betekent ook dat er eigenlijk weinig informatie is om te bepalen hoeveel goud er nu nog vermist is. Mijn beste schatting blijft dat het nog altijd over ongeveer de helft van die gulden stroppen zou gaan...".

Eén van de aanwezige vrouwen vraagt daarop of het uit de teksten af te leiden is hoe dat goud zou kunnen gevonden worden, en na een voorzichtige ontkenning suggereert ze om de teksten van de Kronycke dan maar online te plaatsen, zodat de geocachers dan ook mee kunnen lezen en zoeken. Na een korte discussie neemt de GGS daarop de beslissing om deze teksten inderdaad online te plaatsen in de toekomst.

En dan vervolgt de voorzitter: "Zijn er nog rare dingen gebeurd de laatste tijd? Of is die vermeende rare man in zijnen training verdwenen?".

Eric (krullebol) begint: "Awel, 't kan toeval zijn, moar de laatste weken ek oal verschillende keren lawijt ghuurt op 't straote temidden van de nacht. En oasek tons goa kijken steekt er em altijd nen vent weg achter 't muurke van die schoole in ons stroate!".

Wim is de volgende: "Bij ons is er brand gesticht!". Iedereen kijkt geschrokken op. "Allez, 't was niet echt aan ons huis, maar het bosje naast ons huis is toch grotendeels afgebrand. De brandweer zei dat het wel degelijk brandstichting was en dat we veel geluk hadden gehad. Moesten we het wat later gezien hebben dan hadden we waarschijnlijk in de brokken gedeeld...".

Daarop neemt de voorzitter terug het woord: "Ik heb mij een paar weken geleden een nieuwe telefoon gekocht en dat ding deed na een paar dagen zeer raar. Ik ga terug naar de winkel, ze geven mij een nieuwe, die doet het weer 2 dagen goed en dan weer hetzelfde. Ik snap er niets meer van. Als ik op het net zoek heeft niemand dit soort problemen reeds gezien, behalve wanneer je telefoon gehackt wordt van buitenaf. Maar je moet daarvoor normaal eerst een SMS krijgen waarmee ze de controle over je telefoon kunnen overnemen, en dat is bij mij toch niet het geval geweest. Allez, niet dat ik me kan herinneren. Is het toeval of zit hier iemand achter en zo ja, heeft er op dit moment iemand een idee wie hier achter zou kunnen zitten? Heeft het iets met ons te maken, of eerder met het kistje en die Kronycke?".

De verstrooide professor zegt: "Misschien een zot idee, maar zou die Spaanse bende van de Kronycke nog altijd actief zijn? Ik ga de komende dagen eens wat dingen uitzoeken in de bibliotheek. Daar moet toch iets van op papier staan?".

Na nog een uurtje of twee palaveren en nog enkele "Duvels" vertrekken de leden van de GGS naar huis en gaat de voorzitter nog even zitten in de zetel met een kleine, maar super lekkere single malt.

Deel 19A: Zaterdag 06 September 2014 20u05. Merelbeke, Tijdelijk HQ van de GGS

De laatste grote voorbereidingsvergadering voor het komende event gaat beginnen: een werkvergadering met als hoofddoel om de Eventboekjes te assembleren en vastnieten. Het is de eerste meeting waarbij het team weer voltallig is; de voorbije maanden was er altijd wel iemand op vakantie.

"En," vraagt iemand aan het koppel dat bij de vorige vergadering afwezig was, "alles goed verlopen op reis?".

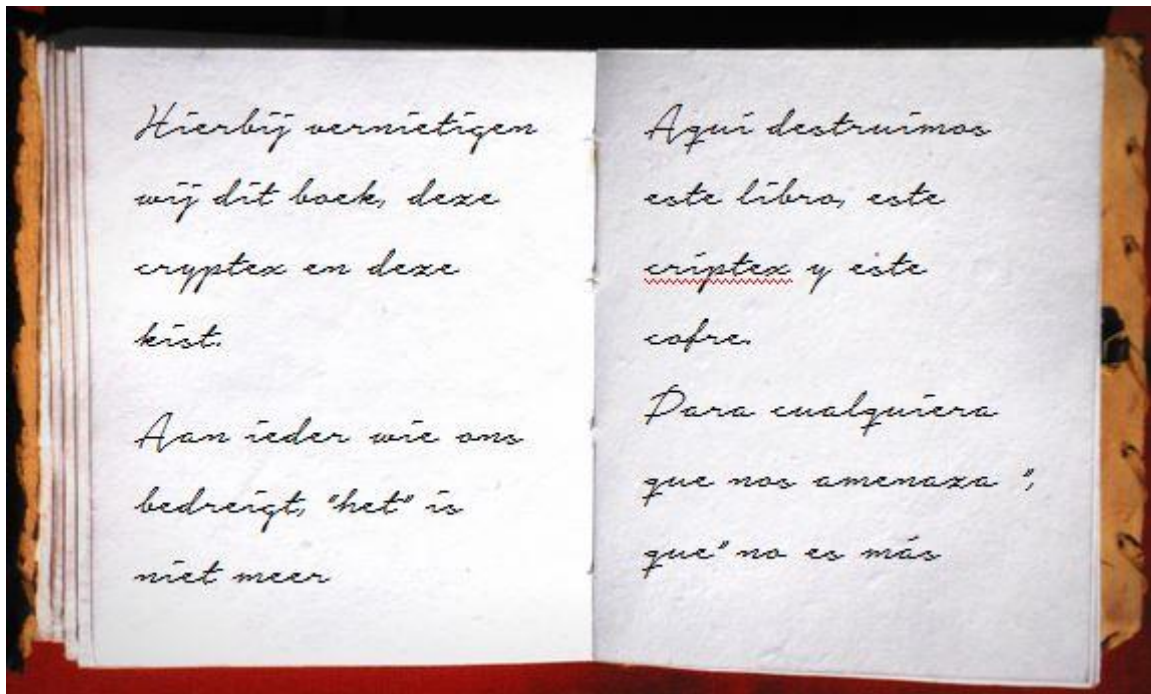
De man van het koppel antwoordt: "Wel, eigenlijk niet. We mogen van geluk spreken dat we hier nog zitten. We waren een cachetoerke aan het doen langs de bergflank die niet al te ver van ons vakantiehuisje lag, en daar is ons iets redelijk onaangenaams overkomen. De eigenaar van ons vakantiehuisje had ons een eind buiten het dorp afgezet om een lange wandeling te kunnen doen, en nadat we wat caches gevonden hadden kwamen we terug op een asfaltbaan naar ons vakantiehuisje terecht. En een eind verder tuimelde er plots een rotsblok van zeker

een halve ton naar beneden langs de berghelling. Dat is een paar meter voor onze neus met een grote smak op de weg terechtgekomen!". "Ja," valt de vrouw in, "en hij dacht nog dat de oorzaak een berggeit was, maar 's avonds kregen we in een restaurant een dreigbriefje toegeschoven. Het was dus duidelijk geen ongeval...". "Yep, en er stond weer in dat we "het" moesten overhandigen, of dat we nooit meer veilig zouden zijn. Dat was alleszins geen loze dreiging: zelfs op vakantie zijn ze ons dus ongemerkt gevolgd. Ze waren waarschijnlijk niet van plan om ons om te brengen, maar hoe zeker kunnen we zijn dat het in de toekomst niet erger en erger zal worden?" vult de man aan.

De voorzitter neemt daarop het woord: "Het is duidelijk dat we hier iets aan moeten doen, voordat het compleet uit de hand loopt en er iets ergs gebeurt. Ik heb er gisteren lang over nagedacht, en ik heb een voorstel. Om te beginnen: heeft er nog iemand iets gevonden in de teksten van de Kronycke of in de bibliotheek over dat Spaanse geheime genootschap dat in de Kronycke vermeld wordt?". Niemand geeft antwoord. "OK dan. De enige manier waarop ik dit alles in mekaar kan puzzelen, is door aan te nemen dat dat genootschap nog bestaat en dat het ding dat ze zoeken het kistje is dat we vorig jaar in handen gekregen hebben, of meer bepaald de inhoud daarvan. Zou het dan helpen als we alles vernietigen en de wereld laten weten dat alles is opgefikt?". Na een korte discussie komt de groep tot een vergelijk: het kistje zal ritueel verbrand worden, inclusief de inhoud, en daarvan zullen foto's op de sociale netwerken gezet worden, zodat iedereen - en dus hopelijk ook degene die het gezelschap bedreigt - kan zien dat "het" niet meer bestaat, in de hoop dat die aanslagen en bedreigingen dan ophouden.

De man des huizes roept zijn kinderen: "Hanne, Arne, ga eens de vuurkorf en de bak hout uit het tuinhuis halen. We gaan straks een kampvuurke stoken!".

Deel 19B: Zaterdag 06 September 2014 21u36.
Merelbeke, Tijdelijk HQ van de GGS

Hierbij vernietigen
wij dit boek, deze
cryptex en deze
kist.

Aan ieder wie ons
bedreigt, "het" is
niet meer

Aquí destruimos
este libro, este
criptex y este
cofre.

Para cualquiera
que nos amenaza",
que" no es más

Deel 19C: Zaterdag 06 September 2014 22u55. Ergens in Gent

Carlos Madrileño zit een beetje te luieren in de zetel. Hij is moe. Hij is de voorbije weken en maanden constant in de weer geweest om de taak van zijn broer verder te zetten, maar makkelijk was het niet.

Waarom had zijn broer zo weinig informatie opgeschreven en achtergelaten? Langs de ene kant was dat te begrijpen natuurlijk, langs de andere kant was het wel niet makkelijk om zo aan het werk te gaan.

Hij dacht even terug aan de dag dat hij het telefoontje kreeg van de opdrachtgevers. Er was iets verschrikkelijks gebeurd in Gent. Zijn broer was verongelukt en hij moest zo snel mogelijk naar ginder om de taak af te werken en de eventuele sporen in het appartement op te ruimen. Toen had hij gehoopt dat het hooguit een paar weken ging duren, maar ondertussen zat hij hier al meer dan een half jaar. Gelukkig was het een redelijke zomer hier in het noorden, maar zoveel regen had Carlos wel nog nooit gezien.

Hij was hier blijven hangen omdat hij door een toeval op een kleine organisatie was gestoten die blijkbaar iets afwist van Gulden Stroppen. Een beetje zoeken had hem geleerd dat deze gasten "het" waarschijnlijk in handen hadden. Maar wie waren ze, waar woonden ze, hoe kon hij "het" van hen afhandig maken?

In de loop van de laatste maanden was hij hun namen op het spoor gekomen, en was hij al een paar keer in actie gekomen. Hij had wel een andere tactiek gekozen dan zijn broer: er mochten deze keer geen slachtoffers vallen, want dan zou de politie weer een onderzoek opstarten en alles misschien in verband brengen met de reeks slachtoffers van eind 2012. In plaats van de brute aanval, was hij daarom overgeschakeld naar pesterijen en bedreigingen. Maar ook dat had tot nu toe niet veel effect gehad - het leek wel alsof die gasten hem niet begrepen of wilden begrijpen. Zelfs nadat hij hen duidelijk had gemaakt dat hij hen overal zou kunnen treffen, had hij zijn doel nog altijd niet bereikt.

Maar nu had hij geleerd dat die bende op 13 september zou samenkomen, en hij zou proberen om daar zijn grote slag te slaan! Hij moest en zou "het" te pakken krijgen.

Deel 20: Vrijdag 12 september 2014 18u46. Merelbeke, Event HQ van de GGS

Voorzitter Hans straalt, hij heeft de laatste weken het opperwezen van deze regionen meerdere malen de verdoemenis toegewenst, maar nu is hij de rust zelve en zeer tevreden. Hij heeft net al zijn elektronica en nieuw geschreven software getest, en alles werkt. Hij legt een laatste knoop in één van de gebruikte kabels en kijkt naar de indrukwekkende stapel bakken die hij straks weer zal inladen en morgen weer zal uitladen.

Terwijl hij de laatste drie uur aan het opzetten en testen was heeft de rest van de GGS de zaal omgetoverd in een geocaching HQ waar men U kan tegen zeggen. Alle affiches hangen aan de muur, de reclameposters voor de caches hangen aan de ramen, de tafels staan in startpositie,

de coin- en TB-kist staat te fonkelen en het logboekje ziet er dit jaar heel speciaal uit. Op de grond zijn verder de aanduidingen aangebracht voor de BBQ tafels en het podium is klaar voor de speech van de belleman. Eén van de mannen staat nog even de klank te testen en de rest staat een beetje te keuvelen aan de ingang van de keuken.

De voorzitter roept iedereen samen. "Goe gewerkt mensen, laten we alles afsluiten en nog énen gaan drinken, we zijn immers klaar en als ik het goed heb, hebben we aan alles gedacht. Ik heb een goed gevoel voor morgen!". De groep antwoordt bevestigend en beweegt richt de uitgang. De mannen nemen elk een bak elektrospul mee en de vrouwen doen nog een laatste ronde door de zaal om te kijken of niets is blijven liggen.

Even later sluit de conciërge de deur en vertrekt de groep richting een goeie Duvel.

Deel 21: Zaterdag 13 september 2014 06u15. Merelbeke, event HQ van de GGS

De conciërge opent de deur. Ze had graag nog wat langer geslapen, maar voor deze bende doet ze graag zo vroeg de deur open. Door de voorbij twee jaar weet ze wat er vandaag zal gebeuren en ze kijkt uit naar deze dag - ze weet immers dat deze gasten ook altijd een speciaal biertje meebrengen.

Hans en Dana, twee mensen die je best 's morgens met rust laat, staan voor de deur. Zij zijn de voorwacht van de GGS. Dana zorgt traditioneel voor koffie, Hans voor klank en geluid en soms ook wel voor verbaal vuurwerk. De rest van de bende is op weg naar het centrum van Gent voor deel 1 van vandaag.

Ze stappen met hun gedrieën de zaal binnen en steken het licht aan. De zaal ziet er uit zoals gisteravond - of toch niet. Op het podium staat een grote groene kist met daarop een doodskop. Hans is plots klaar wakker en loopt naar voor. Dana volgt schuchter en Arlette, de conciërge, blijft staan.

Als Hans aankomt raakt hij niets aan. Hij ziet de kist, een oude groene militaire kist met een soort oostblok-belettering. Er zit een modern touchpad aan de buitenkant, wat je blijkbaar moet activeren met een sleutel. Verder kan hij niet veel zien, behalve dat er een brief op de kist ligt.

Deze durft hij opnemen en openen en hij leest hem een eerste keer. Na dit gedaan te hebben geeft hij hem aan Dana en zegt: "OK, het is dus toch nog niet gedaan!".

Dana leest de brief ook...

Hola banda de hijos de puta,

Finalmente zal iek mijn gram halen. Na meer dan vierhonderdzig años zal datgene lo que nos pertenece weer in onze manos komen.

De box die hier staat es una bomba en deze is fuerte genoeg om de helft van dit maldita ciudad van de kaart te vegen. Move hem niet of het is onmiddellijk met u gedaan.

Maar, omdat ik geen almas de niños nutteloos wil vermoorden, krijgen jullie una oportunidad.

Jullie kunnen se rinde la muerte door mij alle overgebleven gulden stroppen te brengen. Als jullie mij tegen u deze namiddag mij drie kg oro brengen op een plaats die ik jullie later zal indicar, dan zal ik jullie de clave bezorgen om deze bomba onschadelijk te maken.

Dit is uw asignación verdomde bende van de GGS,

Carlos Madrileño

Na het lezen kijkt Dana naar Hans en zegt: "Blijkbaar niet! Ik zal Kurt bellen!".

Wordt vervolgd ...

BOEK 3: Het laatste hoofdstuk?

Deel 1: Merelbeke, Zaterdag 13 september 2014. 19u30

Carlos Madrileño staat op een goeie 500 meter van zijn doelwit. Hij is naar hier gekomen omdat zijn finale plan mislukt is: die "verdomde bende van de GGS" heeft hem vandaag niet gecontacteerd om hem de gulden stroppen te overhandigen die hij te pakken wil krijgen, maar ook de bom - zijn dreigingsmiddel - is niet ontploft. Hij heeft de hele namiddag op zijn appartement op een telefoontje van die bende gewacht en ondertussen naar de radio geluisterd. De telefoon heeft de hele namiddag echter geen kik gegeven, en moest er een bom zijn afgegaan in het Gentse dan zou dit zeker in het nieuws geweest zijn.

Hij is ziedend. Na deze mislukte actie had hij in een bui van razernij de idee opgevat om die bende GGS'ers gewoon ter plekke van kant te gaan maken, maar hij weet nu dat dat niet zal lukken: er is een feest aan de gang op zijn doelwitlocatie. Hij beseft dat hij ook vandaag zijn opdracht weer niet zal kunnen afwerken, en dat kalmeert hem geenszins.

Net wanneer hij terug wil wandelen naar zijn auto voelt hij zijn GSM trillen. Hij haalt hem uit zijn broekzak en leest: "Ven inmediatamente a España! El consejo de ancianos!". Carlos baalt en vertrekt voor een helse rit naar het zuiden.

Deel 2: Zaterdag 13 September 2014 19u30. Ergens in Merelbeke

De Zwarte Diender staat op een goeie 200 meter van zijn doelwit. Hij is naar hier gekomen omdat zijn plan mislukt is. Het gebouw waar hij vorige nacht een krachtige bom had geïnstalleerd staat nog overeind. Wetende dat het zonder zijn deskundige tips onmogelijk was om deze te ontmantelen, betekent dit dat zijn gevaarlijk spel op een sisser is uitgedraaid. Hij had de voorbije uren centen op zijn geheime rekening moeten zien verschijnen, maar tot nu toe was er geen euro of dollar of verschenen. Er is duidelijk een BBQ aan de gang, want de geur van braadworst en geroosterd rundsvlees drijft zijn richting uit.

Hij is nerveus, want hij kan niet inschatten hoe zijn Spaanse opdrachtgever zal reageren of deze mislukking. De kans is groot dat hij helemaal niet door heeft dat de Zwarte Diender van twee walletje probeert te eten. Als dat zo is kan hij het falen van de bom op een technisch mankement afschuiven en voorstellen om later een nieuwe poging te doen. Maar hij beseft dat hij in het andere geval niet meer zeker is van zijn leven. Hij slikt, en begint in gedachten mogelijke schuilplaatsen te overlopen, terwijl hij ook probeert te bedenken hoelang hij eventueel ondergedoken zal moeten blijven om die Spaanse furie te laten kalmeren.

Dan ziet hij opeens een donker figuur met haastige tred langs het wandelpad naderbij komen. In een flits meent hij zijn opdrachtgever te herkennen, en zijn hart slaat een paar keer over: het feit dat de Spanjaard in de buurt is betekent niet meer of niet minder dan dat die op de hoogte is van het mislukken van zijn plan. En dan is de kans ook groot dat die weet heeft van

zijn verraad. Er rest hem nu maar één mogelijkheid meer: hij moet ingrijpen vooraleer hijzelf het slachtoffer wordt van de wraak van de Spanjaard!

De donkere gestalte stopt om naar zijn GSM te kijken, en de Zwarte Diender maakt hiervan handig gebruik om zich achter een paar bomen te verschansen. De Spanjaard heeft niets gezien, en wanneer hij even later op de bewuste plek passeert, springt de Zwarte Diender achter hem tevoorschijn, gewapend met een forse boomtak die hij op de grond gevonden heeft. De Spanjaard reageert echter bliksemsnel en pareert de aanval. Er ontstaat een kort maar hevig gevecht, waarbij uiteindelijk één van de deelnemers op de grond blijft liggen. De andere krabbelt eerst moeizaam overeind, blijft even staan om op adem te komen en de omgeving af te speuren naar mogelijke getuigen, en zwiert dan de bewusteloze figuur met een forse zwaai over zijn schouder. Dan begint hij naar een verderop geparkeerde auto te stappen.

Deel 3: Zwijnaarde, Zondag 14 september 2014. 5u17

Commissaris Tandt staat in de keuken. Hij is daarnet badend in het zweet wakker geschoten. Nu staat hij voor de zoveelste keer de anonieme brief te lezen die vrijdag in zijn brievenbus zat, terwijl hij probeert te bedenken wie dit zou kunnen geschreven hebben. De brief is kort, maar de inhoud laat niets aan de verbeelding over.

Beste Commissaris,

ik wil u bij deze op de hoogte brengen van een verraad op hoog niveau. Ik kan en zal u nooit openbaren wie ik ben en hoe ik deze informatie heb verkregen, maar ik vind het mijn vaderlandse plicht u op de hoogte te stellen.

Weet dat de 7 verdachte overlijdens die u vorig jaar en dit jaar onderzocht hebt wel degelijk moorden zijn. De moordenaars genieten echter bescherming van verschillende gezagsdragers op de hoogste echelons in binnen- en buitenland.

Het verraad dat u is aangedaan is niet tolereerbaar. U bent van dit onderzoek gehaald omdat u te dicht bij de waarheid kwam. U begrijpt deze brief misschien niet, maar ik verzeker u dat u vanaf nu op mijn steun kan rekenen en hulp zal krijgen uit onverwachte hoek.

Begin bij het begin, en laat een voornaam Gentsch Genootschap u helpen.

X.

Tandt kan met de laatste zin geen knop beginnen, maar hij is wel klaarwakker en boos.

Deel 4: Maandag 15 september 2014 23u04. Ergens in Gent.

Carlos Madrileño stapt in zijn auto en start het voertuig. Hij hoeft zich niet veel zorgen te maken of er veel verkeer op de weg zal zijn: het is maandag en voor het eerst waait er een

gure wind over de stad. Veel volk is er dan ook niet op de baan. Hij bekijkt even het brandstofpeil van de wagen en rekent snel uit dat hij makkelijk rond 8 uur morgenochtend in Bordeaux kan staan zonder bij te tanken.

Hij is na de 2 voorbije helse dagen eigenlijk relatief rustig en blij. De verrader die hem eergisteren naar het leven stond zal tegen zijn terugkeer wel een paar toontjes lager zingen. Hij had de man zaterdagavond maar op het laatste nippertje zien aanstormen en hij was er met meer geluk dan kunde in geslaagd hem bewusteloos te slaan. Hij was eerst van plan geweest om hem te verdrinken in de nabije rivier, maar had uiteindelijk een andere oplossing gekozen: dezelfde avond nog had hij de bewusteloze man opgesloten in de hermetisch afgesloten kelder van zijn huis in Gent. Vandaag had hij dan voor de nodige proviand gezorgd. De man kon op die voorraad minstens een maand overleven. Uit de kelder kon hij onmogelijk ontsnappen, en dus zou hij daar prima zitten tot wanneer Carlos terug zou zijn uit Spanje. Hij zou het wel lastig hebben om met de extra ketting aan zijn been zijn gevoeg deftig te doen, maar dat was zijn probleem. Carlos grinnikt bij die gedachte, terwijl hij de B401 opdraait om aan zijn lange tocht te beginnen.

Deel 5: Woensdag 17 september 19u34. Viergekroondenstraat, Zwijnaarde.

Commissaris Tandt heeft zich net opgesloten in de reservekamer op de eerste verdieping. Hij heeft ruzie met zijn vrouw. Ze had hem in niet mis te verstane woorden aan zijn verstand proberen brengen dat het zo niet verder kon, omdat hij maar voor één ding meer tijd had en dat zij zich als het vijfde wiel aan de wagen voelde. En ze had er aan toegevoegd dat ze van plan was haar boeltje te pakken en terug bij haar ouders te gaan wonen als het zo zou blijven duren.

Hij kon haar wel begrijpen, maar sinds hij die anonieme brief ontvangen had kon hij gewoon aan niks anders meer denken. Overdag was hij bezig met zijn gewone werk, maar 's avonds en in het weekend - en eigenlijk ook op elk ander vrij moment - was hij opnieuw bezig met de moorden die van midden 2012 tot begin 2013 in Gent hadden plaatsgevonden op de 7 mannen, en met de verongelukte verdachte van deze moorden. Hij moest en zou te weten komen wat hier aan de hand was, wie wie een hand boven het hoofd hield en waarom.

Hij had de dozen met bewijsmateriaal gisteravond in zijn auto gezet en was het materiaal in de loop van de namiddag beginnen installeren in de kamer die zijn vrouw gebruikte om de was te drogen en te strijken. Hij had de strijkplank in de garage gezet en het was dit feit dat haar had doen ontploffen.

Op één van de muren had hij met een overschotje kurktegels een prikbord gemaakt dat, wanneer het droog zou zijn, dienst kon doen als tactisch bord. Tandt voelde zich, ook al was hij boos en vond hij de ruzie met zijn vrouw niet leuk, een pak rustiger dan een paar dagen geleden. Hij zou weer kunnen werken aan het onderzoek dat hem in zijn carrière het meest gefrustreerd had.

Deel 6: Zaterdag 20 september 2014 21u30. Huidig HQ van de GGS, Melle

Het team zit er voor hun doen stil bij. Ze hebben het laatste uur een evaluatie gemaakt van het event van vorige week en er is maar één ding te zeggen: de deelnemers waren het lovend eens dat het weer top was. Ze waren uiterst stil geworden toen de voorzitter een aantal van de mooiste logs die hij op een rijtje had gezet, op de muur projecteerde.

Ze waren een paar minuten geleden aan het laatste en meest heikele punt van de avond begonnen: wat moesten ze doen met "dienen bom". Ze waren zich er allen terdege van bewust dat ze noch losgeld hadden betaald aan de geheimzinnige schrijver van de dreigbrief die bij de bom hoorde, noch aan de gangster die hen had geholpen om de bom te ontmantelen.

Volgens de voorzitter waren er een paar mogelijkheden: "Ten eerste: we stappen met alles wat we weten naar de politie. Alleen moeten we dan toegeven dat we eigenlijk al ruim anderhalf jaar in het bezit zijn van het kistje en dat we niet echt kunnen verklaren waar het vandaan komt, en dat we zowat alles wat ons overkomen is hadden kunnen voorkomen door begin 2013 al naar de politie te gaan. De tweede mogelijkheid is dat we voorlopig niets doen en afwachten wat er verder gaat gebeuren. In dat geval kunnen we misschien wel kijken of we niet op een informele manier in contact kunnen komen met de politie, dan hebben we misschien minder problemen...".

"Ongeacht wat we ook doen, we moeten ons sowieso van de bom ontdoen. Nu ze ontmanteld is, verdelen we ze in kleine stukken, en die raken we wel kwijt. De springstoffen zien we nog wel; de wetenschappers onder ons vinden daar wel een oplossing voor. En wat we ook zeker moeten doen is om er de kranten van de laatste jaren eens op na te slaan of we niets kunnen vinden dat we in verband kunnen brengen met wat wij allemaal meegemaakt hebben. Misschien zijn wij ook maar een klein stukje van een grotere puzzel?".

Hierna volgt een rustig maar toch pittig gesprek, waarvan de conclusie is dat de groep informeel contact met de politie of andere officiële instanties zal proberen te zoeken, maar dat er voorlopig niets anders ondernomen zal worden. Iemand van het team zal er voor zorgen dat de onderdelen van de bom op een volstrekt onvindbare plaats worden verstopt en een ander neemt het op zich om de kranten van de laatste 2 jaar uit te pluizen. Na nog een laatste "Blijft allen zeer waakzaam!" van de voorzitter wordt er afscheid genomen en verdwijnen de teamleden in de nacht.

Deel 7: Woensdag 06 Maart 2013 18u25. Gent, Ergens in het Miljoenenkwartier

Door het halfopen raam van een statig herenhuis waaien flarden rustige muziek naar buiten. Binnen zit een grijzende man in het halfduister in een zetel naar de muziek te luisteren, terwijl hij de gebeurtenissen van die dag in gedachten overloopt. Ondertussen laat hij met enige tussenposen een rood balletje vallen in een raar uitzijnde constructie. De constructie bestaat uit vergulde trechtertjes waardoor het balletje langzaam naar beneden valt. Elk balletje schijnt door het toeval tekens in een ander van de veertien kommetjes onderaan de constructie te vallen.

Zijn echtgenote komt de kamer binnen en schrikt: "Wat nu, de zesde? Is er iets gebeurd? Of denk je soms dat de lente begonnen is omdat het al een paar dagen 15 graden is?". De man antwoordt ontwijkend: "En waarom niet de zesde? Die versie met de Wiener en Bernstein is nog altijd de beste, en ik wou ze al langer nog eens terug horen...". "Jaja, dat het de beste is vind je alleen maar omdat je bij die opname toevallig in de zaal zat, op je 25e verjaardag. Maar meestal speel je die niet uit nostalgie maar omdat er ergens problemen zijn!".

"Verdorie, ik kan hier ook niks verbergen!" roept de man gespeeld kwaad uit. "Het is al goed. Ik denk dat het tijd is dat we nog eens een ernstig gesprek hebben!". En de man vertelt zijn echtgenote uitgebreid over een reeks moorden die de laatste maanden in het Gentse plaatsgevonden hebben, die blijkbaar geëindigd zijn na het verongelukken van een onbekende Spanjaard, en hoe hij vandaag te weten gekomen is dat de commissaris die met dat onderzoek bezig was een paar weken geleden op een veredeld zijspoor geplaatst is. "En begrijp me niet verkeerd, het kan zijn dat die nieuwe zaak waar hij aan moet werken met terrorisme gelinkt is, dus het kan belangrijk zijn. Maar ik kan me niet van de indruk ontdoen dat het misschien allemaal georganiseerd is om de aandacht van die moorden af te leiden en die commissaris uit de buurt te krijgen..." besluit de man.

Zijn echtgenote heeft stil geluisterd, en zegt dan: "En je denkt dat onze bekende "vrienden" er achter zitten, vanwege die Spanjaard?". De man antwoordt: "Ik ben er redelijk zeker van. Kijk, dat het weer eens één van hun politieke spelletjes is, tot daar aan toe. We zullen hun interesses en wat ze willen bereiken toch nooit begrijpen. Maar nu zijn er verdorie onschuldige mensen vermoord. Ik moet nu eerst uitzoeken wat er allemaal aan de hand is en of het allemaal wel met die lui te maken heeft. Maar als dat zo is, zal het deze keer niet zomaar passeren. Ik heb al dikwijls doofpotoperaties gezien - en we weten alle twee dat ik er helaas aan verschillende heb moeten meewerken - maar nu is het genoeg geweest! Nu zijn ze een stap te ver gegaan wat mij betreft!".

De man is nu behoorlijk kwaad, maar zijn echtgenote weet hem tot rede te brengen: "We gaan nu vooral geen overhaaste dingen doen. Probeer nu eerst, zoals je zelf al zei, uit te vinden wat er aan de hand is, en wie er achter de schermen voor gezorgd heeft dat die commissaris van dat onderzoek gehaald is. En dan zien we wel hoe we het verder aanpakken.". De man knikt instemmend; hij beseft dat hij op dit moment niet veel concrete informatie heeft. Maar hij heeft wel al een paar ideetjes om daar verandering in te brengen.

Deel 8: Dinsdag 13 maart 2013 18u17. Gent, Ergens in het Miljoenenkwartier.

Een ijzige wind waait door de straten. Een grijzende man haast zich door de sneeuw naar huis. "Niet te geloven dat het weer zo opeens omgeslagen is. Vorige week was het nog zomer!" mompelt hij tegen zichzelf. Hij loopt naar een statig herenhuis, klopt de sneeuw van zijn jas, opent de voordeur en gaat naar binnen. Even later staat hij met een kop warme thee in de hand uit het raam te kijken naar het sneeuwtapijt dat sinds vanmorgen alles bedekt heeft. Nadat hij eerst een stapel rode balletjes in de vreemde machine in de living heeft gegooid duwt hij tenslotte kort op de "Play" toets van een afstandsbediening, en zachtjes begint een rustige symfonie door de kamer te klinken.

Het gepeins van de man wordt na een tijd onderbroken wanneer hij z'n echtgenote opmerkt die ook door de sneeuw naar huis loopt. Wanneer ze de deur opent hoort ze de muziek en begrijpt de wenk meteen. "En, is er vooruitgang in de Spaanse zaak?" vraagt ze dan ook van zodra ze binnen is.

"Ik heb toch al een bescheiden begin kunnen maken!" roept de man vanuit de keuken, waar hij ondertussen nog wat extra thee is gaan zetten. Nadat beiden zich in de zetels van de living neergevlid hebben begint de man te vertellen hoe hij die dag een eerste stap in zijn onderzoek heeft proberen te zetten tijdens een informele lunch met een paar politieofficieren, maar dat hij moest vaststellen dat het absoluut niet duidelijk is wie er voor gezorgd heeft dat die commissaris recent van het onderzoek naar de Gentse moorden werd gehaald.

"Het voornaamste dat ik vandaag geleerd heb is dat er wel degelijk invloed is van op een hoog niveau, zoals ik al gevreesd had. Het zal niet eenvoudig zijn om meer te weten te komen, want als ik vanuit mijn positie overal vragen begin te stellen zal dat alleen maar achterdocht wekken. Ik zal het dus heel omzichtig moeten doen, en ik vrees dat het dan ook een werk van heel lange adem gaat worden..." vervolgt de man. "En het ergste is dat wanneer alles finaal uitkomt, dat het dan waarschijnlijk ook duidelijk zal zijn dat ik het lek ben. We moeten er rekening mee houden dat we misschien wel ons leven in gevaar brengen door dit alles uit te pluizen. En daar kan ik maar één verzekering tegen bedenken, en dat is om er voor te zorgen dat er uiteindelijk zo veel mogelijk mensen van alles op de hoogte zijn!".

De vrouw heeft aandachtig geluisterd, en knikt instemmend. Ze besluit: "Je hebt gelijk. Je moet eerst en vooral aan onze veiligheid denken. Het is beter dat je wat langer met dat onderzoek bezig bent, dan dat je tegen de lamp loopt door te snel te willen gaan. Er is trouwens geen haast bij, die hele toestand sleept toch al honderden jaren aan. De mensen die daar mee bezig zijn zullen daar nu niet opeens mee stoppen en verdwijnen!".

Deel 9: Donderdag 18 september 2014 23u59. Madrid, de oude stad.

Een man zit ongemakkelijk te schuifelen op een stoel. Hij bevindt zich in een donkere ruimte die wat klam en koel aandoet. Hij weet dat het een kelder is, maar hij heeft zich nooit goed gevoeld in deze ruimte, ook al is hij hier reeds tientallen keren geweest.

Rond hem zitten 13 oude mannen aan lange en stevige houten tafels. Ze zitten in een U-vormige opstelling en hij voelt 26 ogen op zijn lijf branden. Hij is letterlijk en figuurlijk het brandpunt van hun aandacht.

De middelste van de vijf mannen die voor hem zitten, de leider van deze groep, neemt het woord.

"Hermanos, comencemos, ...".

Daarop volgt een tirade van doodsverwensingen, een reeks verwijten die moeten inwerken op het schuldgevoel van de man, en als laatste één vraag: "¿Cómo se va a resolver esto?".

Terwijl de man de tijd krijgt om hier over na te denken, heft een van de ouderen een gebed aan. Het valt niet te ontkennen: deze man is een priester, en hij bidt om vergiffenis af te smeken voor wat er zonet gebeurd is.

Deel 10: Zaterdag 11 oktober 2014 07u01. Viergekroondenstraat, Zwijnaarde.

Commissaris Tandt is mentaal nog zo groot als een duim. Hij zit in zijn onderbroek en openhangend hemd in zijn salon en staart naar het televisiescherm waar het laatavond-journaal voor de zoveelste keer herhaald wordt. Datgene wat er in de laatste weken meer en meer zat aan te komen, was gisterenavond bewaarheid geworden: Tandt was thuisgekomen in een half leeg huis. Zijn vrouw had een kort briefje achtergelaten:

"Je had maar moeten luisteren. Bel me niet, ik neem toch niet op!"

Hij had het natuurlijk wel gedaan en had zowel spijt van het feit dat ze niet had opgenomen als van datgene wat hij ingesproken had. Hij kan zich plots niet meer beheersen en slingert onder het roepen van "Verdomde moorden!" zijn lege whiskyglas richting de plant in de hoek van de kamer. Het glas wordt door de plant afgeremd en valt in scherven op de grond. "Zelfs dat kan ik niet!", denkt Tandt neerslachtig.

Hij staat op, neemt een nieuw glas uit de barkast en giet het meer dan half vol met zijn favoriete single grain.

Deel 11: Woensdag 10 september 2014 18u25. Gent ergens in het Miljoenenkwartier

Met een diepe zucht ploft een grijzende man in een zetel. Vandaag heeft hij eindelijk gevonden waar hij al zo lang naar op zoek is: hij is de namen te weten gekomen van een paar invloedrijke mensen die er voor gezorgd hebben dat het onderzoek naar de moorden in het Gentse uit de tweede helft van 2012, op een dood spoor beland is. En daarmee heeft hij dan het laatste ontbrekende puzzelstukje gevonden in een persoonlijk onderzoek waar hij ruim anderhalf jaar mee bezig is geweest.

Tijdens deze zoektocht heeft hij ontdekt dat die moorden enkel en alleen gepleegd werden omdat er na vele honderden jaren opeens een nieuw spoor opgedoken was in een eeuwenoude vete, een mysterie dat al sinds het midden van de 16e eeuw op de allerhoogste Europese machtsniveaus speelt, met een fabelachtige schat en eergevoel - of gekrenkte ego's, zoals de man het ondertussen noemt - als inzet. De details daarvan zijn al bijna 475 jaar een goed bewaard geheim van een kleine groep ingewijden en het heeft hem dan ook veel moeite gekost om er meer over te weten te komen. Al van kleins af aan had de man verhalen over die vete gehoord binnen zijn familie, maar hij had dat altijd beschouwd als fantasierijke legendes uit een ver verleden. Al snel leidde zijn onderzoek hem echter naar die verhalen, en naarmate hij verder spitte kwam hij ook meer en meer tot het besef dat die misschien wel eens een grond van waarheid konden bevatten.

Hoewel de man vanwege zijn afkomst en zijn functie vlot toegang heeft tot de hoogste machtskringen in ons land, is hij toch maandenlang heel omzichtig te werk moeten gaan om geen argwaan te wekken. Maar alles was pas finaal in een stroomversnelling gekomen door de hulp van een buitenlandse contactpersoon die ook hoogst misnoegd was met de gebeurtenissen in Gent, en die ondertussen een goede vriend geworden is.

Nu hij eindelijk alle informatie in handen heeft, beseft de man pas hoe groot deze hele zaak is, en hij vraagt zich af of hij eigenlijk nog wel iemand kan vertrouwen. De betrokkenen hebben er blijkbaar veel voor over om te beletten dat de waarheid aan het licht komt. De commissaris die met het onderzoek naar de moorden bezig was kwam daar te dicht bij en werd daarom anderhalf jaar geleden van het onderzoek gehaald en ergens met een kluitje in het riet gestuurd.

Zijn oorspronkelijke idee om alles aan die opzijgeschoven commissaris over te maken lijkt hem opeens minder interessant: kan hij die nog wel vertrouwen, zeker nu hij signalen opgevangen heeft dat de persoon in kwestie labiel zou zijn - misschien wil die de informatie wel tegen hem gebruiken om zijn gekelderde carrière nieuw leven in te blazen. Langs de andere kant beseft de man ook dat het vroeg of laat zal uitkomen dat hij al deze informatie in zijn bezit heeft, en dan wacht hem misschien hetzelfde lot als die vermoorde Gentenaars. Hij kan alles dus niet zomaar in een kluis opbergen en doen alsof het niet bestaat. Hij herinnert zich trouwens ook zijn eigen dure eed, dat hij deze keer niet zomaar alles in de doofpot zou laten verdwijnen...

Nadat hij zich samen met zijn echtgenote thuis in de knusse zetels heeft geïnstalleerd, overlopen ze nog eens in detail alle opgedane kennis, samen met mogelijke volgende stappen. Ze komen uiteindelijk tot het besluit dat ze het beste hun oorspronkelijk plan kunnen uitvoeren. De man zegt: "Alea iacta est. Ik doe het! Alles gaat naar die Tandt, maar die gaat het niet zomaar cadeau krijgen. Laat hem maar eens bewijzen dat hij z'n demonen kan overwinnen en dat hij nog wel een echte speurneus is. En dat hij ons vertrouwen wel verdient!". "Wacht even..." zegt z'n echtgenote. Ze springt recht, neemt gezwind een CD uit de kast, wisselt die met het schijfje dat in de speler zit, en duwt op de "Play" toets. "Geen passender muziek om de volgende stap in dit avontuur mee te beginnen!" voegt ze er aan toe, waarna een overbekend thema door de kamer weerklinkt - da da da dam! Terwijl hij lacht, neemt de man pen en papier en begint in sierlijk handschrift te schrijven:

"Beste Commissaris Tandt, ik wil u bij deze op de hoogte brengen van een verraad"

Deel 12: Woensdag 29 oktober 2014, Ergens overdag in Gent

Het stinkt verschrikkelijk in het kamertje. Een man ligt in elkaar gedoken op een vieze matras. Naast hem ligt een zware ketting op de grond. De man is aan beide handen en één voet geketend. Aan zijn polsen en een van zijn enkels is duidelijk te zien dat hij al herhaalde keren heeft getracht om aan zijn kettingen te ontsnappen.

De man is behalve vuil en vies ook duidelijk mentaal gebroken. Om hem heen ligt een wirwar aan lege blikjes, waterflessen, verpakkingen van snoepgoed en van koeken. In een hoek van de kamer staan een paar overvolle emmers waarvan we de inhoud niet gaan beschrijven.

Boven de emmers staan er telstreepjes op de muur. Met wat ze zijn aangebracht laten we aan de verbeelding over, maar het zijn er al 44.

Plots wordt de man wakker. Hij denkt dat het dag is, afgaande op het minieme geluid dat door de dikke muren en vloer binnendringt in zijn kerker. Het enige licht dat hij heeft, komt van een 5 watt halogeenlampje boven de deur, dat dag en nacht brandt. De man heeft alle voeling met de tijd al lang verloren.

Hij heeft blijkbaar iets gehoord in het huis boven hem. Hij worstelt zich recht en gaat zo dicht hij kan bij de deur staan. Maar hij hoort verder niets. Na een tijdje stommelt hij terug naar zijn matras en graait onderweg het laatste blikje cola mee dat nog in zijn geïmproviseerde voorraadkast staat.

Hij gaat zitten en probeert voor de zoveelste keer aan zijn kettingen te ontkomen, maar ook nu lukt het hem niet. Moedeloos kijkt hij naar de ketting, maar voor het eerst zit er een morbide kantje aan zijn blik.

Deel 13: Woensdag 29 oktober 2014, 23u10. Viergekroondenstraat, Zwijnaarde.

Commisaris Tandt staart naar zijn halfvol whiskyglas. Hij is nog steeds niet bekomen van de ruzie die hij daarstraks had met zijn huisarts. Nadat zijn vrouw hem had verlaten was hij meermaals op bezoek geweest bij de man, maar echt helpen had die niet gedaan. En op de koop toe had hij hem deze namiddag een mentale schop onder zijn kont gegeven. Inderdaad, hij was niet de eerste man waarvan de vrouw was weggegaan omdat hij te veel bezig was met zijn werk, maar Tandt vond dat hij wel wat meer medeleven verdiend had: het ging tenslotte wel om zijn vrouw en zijn werk was toch ook geen "nine to five"-jobke...

Tandt was na de ruzie thuis op internet op zoek gegaan naar spul waardoor hij zich terug wat beter zou voelen. Hij was van plan om morgen een andere arts op te zoeken om alvast een paar weken extra ziekteverlof op te strijken, in afwachting dat die Chinese antidepressiva geleverd zouden worden.

Tandt drinkt zijn glas leeg en vult het opnieuw met de fles die voor hem op tafel staat.

Deel 14: Vrijdag 25 april 2014, 20u01. Spanje, ergens ten zuiden van Madrid.

Een grijzende man en zijn echtgenote stappen een dure eetgelegenheid binnen. Ze hebben een korte vakantie in de buurt van Madrid, maar zijn eigenlijk vooral vanuit Gent naar hier gekomen door een anonieme brief die ze een tijdje daarvoor ontvangen hadden. De man kent de inhoud van de brief ondertussen uit het hoofd:

"My dear Flemish friend,

I recently became aware of your efforts to investigate a series of murders from about 2 years ago in your home town Gante, and a possible connection of these with certain people in Spain.

I prefer to stay anonymous for now, but I can assure you that I am as much displeased by these events as you are. Therefore, I would like to invite you to Spain to meet in person and discuss this with you.

Should you accept my invitation, then you and your wife will be my guests in Madrid, where I will contact you again to arrange our meeting."

De man was direct op zijn hoede geweest door de brief: hij had tijdens zijn onderzoek naar de moorden in het Gentse al geleerd dat hij met machtige opposenten te maken had en hij was niet van plan om samen met zijn echtgenote met open ogen in een val te lopen. Na lang beraad was het koppel toch op de geheimzinnige uitnodiging ingegaan, nadat ze voor alle zekerheid kopieën van alle informatie die ze al verzameld hadden in verzekerde bewaring hadden gegeven bij hun kinderen en een notaris. Bij aankomst in Madrid hadden ze alles aangetroffen zoals hen was voorgespiegeld: een ruime suite in een prachtig hotel, en een uitnodiging voor een etentje in een sjiek restaurant.

De man en zijn echtgenote kijken nu uit naar de ontmoeting met hun onbekende gastheer, die op hun verzoek een rode anjer zal dragen ter herkenning. Dat blijkt echter al snel een overbodige vraag: nadat ze door een ober verder in het restaurant gebracht zijn, blijken daar slechts twee andere gasten aanwezig te zijn: een wat ouder koppel, waarvan de man inderdaad een rode anjer aan de kraag van zijn vest draagt. De Gentenaar vloekt binnensmonds: dit lijkt duidelijk op een valstrik...

Deel 15: Woensdag 12 november 2014. Ergens in Gent, ergens overdag.

De Zwarte Diender heeft een besluit genomen. Hij heeft de voorbije uren zijn hele bedenkelijke leven nog eens overlopen en neemt er vrede mee, al komt het einde naar zijn mening veel te vroeg. Het is niet zozeer het fout aflopen van zijn laatste plot dat hem het meeste spijt, maar wel dat hij de afterparty heeft gemist die hij voor zijn kornuiten op 13 september georganiseerd had. Wie de bal speelt kan hem immers terug verwachten, maar dat hij niet aanwezig was op het meest beestige feestje van 2014 doet pijn. Hij vraagt zich zelfs af of het eigenlijk wel is doorgegaan.

Hij kijkt nog één keer rond in zijn gevangenis. Daarna neemt hij één van de kettingen waarmee hij vastgeketend is, wikkelt ze rond zijn nek en doet wat hij eigenlijk al meer dan 3 weken had willen doen...

Deel 16: Vrijdag 28 november 2014, 22u28. Viergekroondenstraat, Zwijnaarde.

Professor De Blaeckere staat op nadat hij de laatste druppel uit zijn glas heeft genipt. Hij heeft de voorbije 3 uren op commissaris Tandt zitten inpraten, maar veel heeft het blijkbaar niet geholpen.

Toen hij hier in de vooravond toekwam trof hij zijn vriend aan in een bedenkelijke toestand: hij was niet dronken, maar ook niet nuchter. In de keuken noch in de woonkamer waren er

tekenen dat Tandt had zitten boemelen, maar helder was hij absoluut niet. De Blaeckere had Tandt daarom een paar tassen sterke koffie gegeven, en rond 9 uur was die er min of meer weer bovenop gekomen. Al tijdens het koffiezetten had De Blaeckere zijn eigen plaats delict onderzoek gedaan, maar pas toen Tandt naar het toilet was had hij in alle rust in het EHBO-kastje in de keuken kunnen kijken. Het bovenste schap was gevuld met dingen die je in een huisapotheek kan verwachten, maar het onderste was een ander paar mouwen. Dat stond boordevol met een allegaartje aan uppers, downers, slaapmiddelen, antidepressiva en vergelijkbaar spul. En het ergste was dat deze duidelijk niet uit het reguliere circuit kwamen, maar dat ze van bedenkelijke buitenlandse, vooral Chinese, websites afkomstig waren.

Hij had Tandt er mee geconfronteerd, maar al gaf deze initieel de indruk dat hij er iets ging aan doen, het laatste half uur was de toon van het gesprek weer helemaal gedraaid. De Blaeckere beseft dat hij vanavond niet veel meer kan doen, en maakt zich klaar om terug naar huis te gaan.

Deel 17: Vrijdag 2 januari 2015, 10u03. Kogelstraat, Gent.

Twee agenten staan lijkbleek te kokhalzen op straat. Een derde is met moeite in staat om zijn verhaal te doen aan de verzamelde troepen. Zijn verder nog aanwezig: een slotenmaker, rechercheur Annelies Hemelzoete, een paar mensen van de technische recherche, de brandweer en een 10-tal agenten in uniform die zonet de buurt hermetisch hebben afgesloten.

Het telefoontje over de enorme stank was eigenlijk gisteren al binnengekomen, maar omdat het op 1 januari te druk was had het tot vandaag geduurd vooraleer een patrouille een kijkje was komen nemen. Omdat de patrouillerende agenten uiteindelijk besloten hadden om de deur te laten openen door een slotenmaker, was ook de officier van wacht er bij gehaald.

Een klein half uurtje geleden was de deur dan geopend, en de stank was toen al niet te harden. Maar toen de patrouille uiteindelijk was doorgedrongen tot de kelder van het huis was de spreekwoordelijke beerput pas echt opengetrokken. Ze hadden het lijk van een man gevonden, opgehangen aan kettingen waarmee hij blijkbaar ook vastgeketend was. "Het zal een DNA onderzoek vergen om te achterhalen wie dat was...", is ongeveer het enige wat de officier van wacht kan stamelen.

Deel 18: Dinsdag 20 januari 2015, 09u25. Commissariaat Gent Centrum.

Annelies Hemelzoete bekijkt met gemengde gevoelens het nu volledige autopsie-rapport van het lijk dat een drietal weken geleden gevonden was in de Kogelstraat. Als alles klopt wat ze daarnet gelezen heeft, dan is een oude bekende die in vele onguere zaakjes in het Gentse betrokken was, niet meer. Alles wijst er op dat het slachtoffer de man is die in het milieu "De Zwarten Diender" wordt genoemd.

De autopsie had aan het licht gebracht dat de man gedurende lange tijd gevangen gehouden was geweest, had weten te overleven op een karig dieet en uiteindelijk door verhangings was

gestorven. De kans dat men ooit zal achterhalen waarom hij op deze beestachtige manier aan zijn eind is gekomen lijkt echter bijzonder klein. Het huis waarin het lijk was gevonden was een huurhuis, maar Annelies had niet kunnen achterhalen wie het huurde. Het bleek eigendom te zijn van een agentschap dat het al meer dan 25 jaar verhuurt aan een bedrijfje, dat bij nader onderzoek een soort fiscale constructie bleek te zijn. De riante huur werd maandelijks gestort vanop een kleine bank op de Canarische eilanden.

De rest van het onderzoek van het huis had niet veel opgeleverd, behalve één belangrijk iets: er waren sporen van twee DNA-profielen gevonden met een directe verwantschap - er was meer dan 85 % kans dat het om broers zou gaan. En, nog belangrijker: het ene DNA was van de onbekende die op 3 januari 2013 verongelukt was op het Sint-Annaplein, en die ze gelinkt hadden met de reeks moorden in het Gentse van enkele jaren geleden. Dat onderzoek zat echter volledig in het slop, maar er was dus duidelijk een verband.

Annelies slaat dit nieuwe dossier dicht en gooit het met een gelaten blik op de tafel.

Deel 19: Maandag 26 januari 2015, 09u10. Kantoor Professor De Blaeckere.

Wannes valt met de deur in huis, iets wat niet zijn gewoonte is. Maar nu komen de woorden eruit als een waterval.

"Professor, dit moet mij toch even van het hart. Annelies is gisteren commissaris Tandt gaan opzoeken. Ze wou hem inlichten over hetgeen we allemaal ontdekt hebben in dat huis in de Kogelstraat een paar weken geleden. De commissaris heeft daar volgens haar recht op. Hij mag dan wel in langdurig ziekteverlof zijn, hij heeft dat onderzoek naar al die moorden toch een hele tijd geleid. Toen ze terug thuis kwam was mijn Annelies in alle staten. Ze was geschokt over de toestand waarin ze Tandt had aangetroffen, en de negatieve praat die uit zijn mond kwam doet haar het ergste vrezen. Ik hoop dat hij zichzelf niets gaat aandoen. Hij zit meer dan duidelijk op een dood spoor...".

De professor heeft aandachtig geluisterd naar zijn onthutste en openhartige assistent, en krabt zowel fysiek als denkbeeldig in zijn haar. Het valt Wannes op dat moment op dat het haar van de prof de laatste maanden meer dan één tintje grijzer is geworden.

Deel 20: Vrijdag 20 februari 2015, 19u31 Viergekroondenstraat, Zwijnaarde.b>

Professor De Blaeckere belt aan bij commissaris Tandt. Hij heeft zich voorgenomen om er alles aan te doen om zijn vriend uit de ellende te sleuren waarin die is terechtgekomen sinds zijn vrouw hem verlaten heeft. Alles wat hij tot nu toe geprobeerd heeft - van ellenlange discussies en goede raad geven tot hem onder druk zetten - heeft echter niks uitgehaald, en hij ziet Tandt alleen maar verder en verder in een neerwaartse spiraal tuimelen. De Blaeckere weet dat het slechts een kwestie van tijd is vooraleer hij er aan ten onder zal gaan, en daarom wil hij vandaag nog maar eens een nieuwe strategie proberen: de aandacht van Tandt naar zaken leiden die hem vroeger interesseerden. Hij heeft zichzelf en Tandt daarom ingeschreven voor een degustatie van exclusieve whisky's. De Blaeckere beseft dat hij hiermee vuur met vuur

bestrijdt, maar hij bedenkt dat een sterke interesse in whisky nog altijd beter is dan de kwalijke middelen waar Tandt nu zijn toevlucht toe genomen heeft.

Tandt schijnt in een goeie bui te zijn, en onderweg praat hij voluit over hetgeen hij verwacht van de degustatie. De Blaeckere is dan ook tevreden over zijn initiatief. De degustatie zelf begint in een rustige en aangename sfeer, maar net als een paar andere beroepsdrinkers maakt Tandt wat te veel gebruik van de aangeboden hoeveelheden whisky. Naarmate de avond vordert wordt hij dan ook meer en meer dronken, en zijn demonen steken al snel de kop op: bij elke nieuwe whisky vindt Tandt wel een verband met de Gentse moordzaken waar ze jaren geleden aan gewerkt hebben, zij het via de naam, of het etiket, of de oorsprong van de whisky. En dat laat hij in steeds luidere bewoordingen weten aan de rest van de deelnemers. De Blaeckere moet nu zijn uiterste best doen om Tandt kalm te houden, tot die opeens luidkeels door de zaal roept: "En ik zeg U dat die stroppen tattoo's der iets mee te maken hebben!".

De Blaeckere beseft opeens dat de problemen van zijn vriend niet te wijten zijn aan een nakende echtscheiding, maar dat er een andere, diepe frustratie aan ten grondslag ligt. Met een schok realiseert hij zich dat Tandt naar illegale roesmiddelen zal blijven grijpen zolang die oude moordzaken niet opgelost geraken...

Ondertussen zitten er achterin de zaal, in een wat donkerder deel, twee figuren aan een tafeltje alles aandachtig te volgen. Ze hadden voordien al een paar keer verbaasd naar de tafel van Tandt en De Blaeckere gekeken, maar na die laatste uitroep beginnen ze druk met mekaar te overleggen, waarna er een paar smartphones worden bovengehaald en er een hele reeks berichten worden uitgewisseld met iemand buiten de zaal.

Deel 21: Zaterdag 21 februari 2015, 00u44. Paul De Smet De Naeyerplein, Gent.

De Blaeckere zucht. Hij heeft daarstraks een ladderzatte Tandt thuisgebracht en in bed gestopt, en is nu zelf op weg naar huis. Hij vraagt zich enerzijds af of het wel een goeie strategie was om Tandt met whisky in aanraking te brengen, maar is anderzijds opgelucht met hetgeen hij vanavond geleerd heeft over de diepere oorzaak van diens problemen. Hij kan nu proberen om echte hulp te organiseren, hoewel hij niet direct weet hoe daar aan te beginnen. Misschien moet hij in eerste instantie het oude team van Tandt nog eens terug samenbrengen?

Terwijl hij op de oprit stapt en in de zak van zijn jas zijn huissleutels zoekt, voelt hij dat daar een opgevouwen papier zit. Nieuwsgierig neemt hij het vast, en eenmaal in huis vouwt hij het open. Dan voelt hij de grond langzaam onder zijn voeten wegzakken terwijl hij leest:

"Moorden, aanslagen, tatoeages van stroppen? Wat dacht je van tatoeages van hellebaard en zwaard, Spanje? Als jullie betrokken zijn dan zeggen de 7 familienamen U wel iets? Als U verder wil praten, plaats dan met zwarte plakband een kruisje op de witte paal op onderstaande coördinaat. Vlakbij kan U een containertje vinden waarin U een email-adres kan achterlaten, waarop wij U dan kunnen contacteren.

Als bovenstaande U allemaal niks zegt, vergeet dit berichtje dan maar. Om de coördinaat te berekenen: neem het aantal letters van elk van de 7 familienamen. De som van die aantallen is A, hun product B. De coördinaat is dan: N 51° (A-59).(B/29782) E 003° (A-19).(B/3353)."

Deel 22a: Vrijdag 27 maart 2015, 21u07. Merelbeke, ten huize van den Belleman van de GGG.

GGG vergadering. Het is lang geleden dat de leden elkaar gezien hebben en daardoor is er niet echt sprake van een gestructureerde vergadering. De bijeenkomst is ondertussen ruim een half uur bezig maar de leden kunnen zich blijkbaar niet concentreren op de agenda van de dag. De voorzitter begint het wat op zijn heupen te krijgen en zit zenuwachtig op z'n pc te tokkelen. Plots wordt het hem te veel: "Wat is dat hier zeg, kunnen we er weer eens wat structuur inblazen aSTEMBlijft? Wat zijn de agendapunten? Roep maar!"

GeoWELF roept als eerste: "GG3.5 en GG5 zeker?", waarna Patjenpc en Vdwkes bijna gelijktijdig aanvullen: "Wat we met die bom gedaan hebben!". "Die moord die misschien iets met onze orde van de Gulden Strop te maken heeft!" - Wimann aan het woord. "De ontmoeting met dienen zatten flik! En wat er ons nog te wachten staat..." zegt de man des huizes.

De voorzitter geeft eerst het woord aan het "bomb disposal team". Patjen zegt: "Al de elektronica is uit elkaar gehaald en bij het elektronisch afval gedumpt in 5 verschillende containerparken. Niemand gaat daar ooit iets uit kunnen opmaken...", waarna Vdwkes overneemt: "De springstof is in stukken gedeeld en tussen den beton gedraaid van verschillende bouwwerven in Gent centrum. Onze wetenschappers hadden ons verzekerd dat dat geen kwaad kon...". Terwijl de wetenschappers onschuldig kijkend het plafond bestuderen, vervolgt hij: "En de kist, daar hebben we ons eens schoon aan kunnen warmen deze winter...".

Er gaat een gezamenlijke zucht van opluchting door de woonkamer. Het is duidelijk aan de gezichten van de GGG leden te zien dat ze blij zijn dat ze alvast van dit probleem definitief verlost zijn - de wetenschappers hopen ondertussen dat die bouwwerken deze eeuw niet meer zullen afgebroken worden, en als dat wel het geval zou zijn, dat het dan niet met een gecontroleerde dynamitering zal gebeuren...

"Laten we het dan even hebben over die moord in Gent." vervolgt de voorzitter. "Ik denk dat het ondertussen wel duidelijk is dat het om onze "vriend" de Zwartens Diender gaat. De politie lost er niet veel over, maar als we alle informatie op een rijtje zetten kunnen we enkel tot die conclusie komen. Wat er precies is gebeurd zullen ze niet aan de neus van de goegemeente hangen, maar wat mij alvast is opgevallen is dat onze andere belager blijkbaar ook van het toneel is verdwenen. En dat is dan weer goed nieuws voor onze gezondheid, zou ik zo zeggen...". Iedereen knikt instemmend.

HA&Co neemt daarop het woord: "En dan onze zatten flik! Allez, we denken toch dat het een flik was, want hij heeft toch het een en ander over agenten en rechercheurs en commissarissen zitten roepen!". Hij doet het verhaal van de whiskydegustatie waar hij een paar weken geleden met de voorzitter naar toe was geweest. Een paar leden knikken

begrijpend, omdat ze die avond ook deel hadden genomen aan het spoedberaad. "Om die twee naderhand anoniem te kunnen contacteren, hebben we dus uiteindelijk een briefke in de zak van de man gestoken die bij die flik was. Die was zo druk bezig zijn maat te ondersteunen dat hij niets heeft gemerkt!". "En," vraagt hij aan de bedenker van de listige truuk, "is er al reactie?". GeoWELF, zoals gewoonlijk de rust zelve, zegt daarop: "Laten we dat misschien straks bij een drankje bespreken, en nu eens met de echte vergadering beginnen?". "Goed," zegt HA&Co, "ik heb straks toch nog iets te vieren!".

De voorzitter neemt weer het woord met de boodschap: "OK, wie gaat er geocaches leggen voor GG3.5?".

Deel 22b: Zaterdag 28 maart 2015, 00u03. Merelbeke, ten huize van den Belleman van de GGS.

De aanwezige dames zijn uitgekust en de mannen hebben de man des huizes allemaal een gelukkige 45e verjaardag gewenst. Sommigen hebben hem nog eens geplaagd dat hij nog altijd de jongsten van den hoop is, maar hij plaagt terug door strijdig te antwoorden: "In jaren wel ja, maar in whisky's niet zenne!". En terwijl het geplaag doorgaat heeft hij een nieuwe fles "Highland Park" opengedaan, en schenkt voor zij die wensen een rijkelijk gevuld glas in. Mama HA&Co heeft voor de anderen een paar flessen Cava uit de koelkast gehaald. De Cava-drinkers zijn in de meerderheid. De voorzitter roept laconiek: "Zoveel te beter, des te meer van dat ander fleske voor ons!". Dan wordt het even stil als de meest noordelijk gedistilleerde godendrank de lippen raakt en zacht naar binnen loopt. Ook de Cava-drinkers vallen even stil.

Madam GeoWELF haalt ondertussen een briefje tevoorschijn en vouwt het open. Het wordt nog stiller wanneer ze het begint voor te lezen: "Geachte, ik heb met veel belangstelling uw boodschap gelezen en uw raadsel opgelost. Hierbij een telefoonnummer en een emailadres waarop u mij kan contacteren. Met de meeste hoogachting."

"OK dames en heren, zover staan we nu. De vis heeft gebeten, maar wat gaan we nu doen?" gooit de voorzitter daarop in de groep.

Deel 23: Donderdag 16 oktober 2014, 10u54. Kroatië, Nationaal Park Plitvicemeren.

Carlos Madrileño is eindelijk een beetje gerust. Hij verblijft sinds enkele weken in een klein berghutje in dit park. Niemand zal hem hier vinden. Carlos is bezig aan zijn dagelijks loopronde. Hij is ondertussen de kilo's die hij in Gent was bijgekomen weer allemaal kwijtgespeeld en hij staat scherper dan een Gillettemesje.

Al lopend overdenkt hij nog maar eens de vluchtroute die hij vanuit Madrid naar hier genomen heeft, om na te gaan of hij toch maar nergens een fout heeft gemaakt. Het eerste stuk was eigenlijk het moeilijkste. In Spanje hebben die ouwe knarren voldoende ogen en oren om alles op te merken wat niet helemaal pluis is. Daarom had hij alleen maar auto's gestolen waarvan hij zeker wist dat de eigenaar het niet snel zou merken. Luchthavens zijn daarvoor de

uitgelezen plek: je volgt een net aangekomen zakenman van op de parking naar de incheckbalie, en als hij een intercontinentale vlucht neemt is de kans klein dat hij binnen de 3 dagen zal terugkeren. Daarna gebruik je al je talenten om hem zijn sleutels te ontfutselen, of wat meer gespecialiseerde kennis om de meestal dure bolide aan je wil te onderwerpen. Meestal heb je niet meer dan een uur nodig om jezelf een anoniem ritje te verzekeren. In Madrid was het heel snel gegaan: het was al raak bij de eerste poging en na 20 minuten was hij al op weg naar Barcelona. Daar was het dan wat minder vlot gegaan: 6 pogingen en 2 uur had hij nodig gehad.

Tijdens de overtocht van Barcelona naar Genova had hij één van zijn vele valse paspoorten gebruikt. Maar het was er eentje waarvan niemand in de organisatie op de hoogte was. De rit door Italië had hij afgewerkt met de in Barcelona gestolen auto. Die had hij dan even buiten Ancona gedumpt, en hij was gewoon als voetganger aan boord gegaan van de ferry, voor de overtocht naar Split. Daar aangekomen had hij nog maar eens dezelfde truc toegepast, en deze auto had hij daarna achtergelaten op de parking van een supermarkt in het laatste stadje vóór het Nationaal Park. Daar had hij dan bij een handelaar een afgeleefde Seat gekocht voor een paar honderd Euro. Maar ook al zag het er niet uit, het autootje had gedaan wat het moest doen: het had hem, met een voorraad eten en drinken voor minstens 2 maanden, naar zijn schuilplaats gebracht.

Er verschijnt, ook al is hij bergop aan het lopen, een glimlach om zijn mond.

Plotseling gaat er een geluid als van een zweepslag door het bos. Een paar seconden later volgt de knal van een gewerschot. Dat laatste hoort Carlos echter niet meer. Hij is reeds door zijn knieën gezakt en met een groter wordende rode vlek op zijn borst gaat hij tegen de vlakte.

Ruim 600 meter verderop staat de sluipschutter op vanuit zijn verdoken positie. Aan zijn houding en zijn uitrusting is te zien dat hij militair geschoold is. Hij draait zich om en verdwijnt in het groen. Terwijl hij wegstapt tikt hij een kort bericht in op een gesofisticeerde communicator aan zijn linkerpols: "He died with a smile on his face. The wolves will have him!".

Deel 24: Zaterdag 26 april 2014, 01u08. Spanje, ergens ten zuiden van Madrid.

Aan de uitgang van een exclusief restaurant nemen vier mensen hartelijk afscheid van elkaar, na een heerlijke en uitgebreide maaltijd. Twee van hen, een koppel uit Gent, zijn op uitnodiging van de anderen, een koppel uit de buurt van Madrid, naar hier gekomen voor een ontmoeting.

De argwaan die het Gentse koppel aan het begin van de avond had overvallen, was tijdens de maaltijd langzaam verdwenen, door de rustige en openhartige houding van het Spaanse koppel. Naarmate het gesprek vorderde bleek zelfs dat ze ook gelijklopende interesses hadden op vlak van kunst, muziek en cultuur, wat dan weer voor een extra band en gespreksstof gezorgd had.

De Spaanse man had bij het begin van het gesprek een tatoeage van een gekruist zwaard en hellebaard op zijn schouder getoond. Omdat dat een detail uit het politiedossier van de Gentse moorden was dat niet openbaar gemaakt was, wist de Gentse man dat hij iemand

tegenover zich had die tot dezelfde organisatie moest behoren als de Spanjaard die begin 2013 in Gent verongelukt was, en die als hoofdverdachte beschouwd werd van de moorden.

Daarna vertelde de Spanjaard dat hij het hele restaurant afgehuurd had om rustig te kunnen spreken, en dat hij open kaart wou spelen. Tijdens de maaltijd had hij dan ook honderduit verteld over de historische achtergrond van de zaak, en voor het Gentse koppel werden daarmee een hoop vage verhalen bevestigd die ze nog gehoord hadden van hun familie. Maar nu zagen ze ook in dat die wel degelijk op feiten gebaseerd waren en werden er voor het eerst veel ontbrekende zaken ingevuld en verbanden verduidelijkt. Ze begrepen nu niet alleen hoe alles in elkaar stak, maar vooral ook welke belangen er in deze zaak spelen.

De Spanjaard was naar eigen zeggen afkomstig uit een aloude familie, en was zeer misnoegd dat die oude vete in Gent tot een reeks moorden had geleid. Hij suggereerde dat die begaan waren door een paar overijverige "contractuelen" die door zijn orde uitgestuurd waren om een nieuw spoor naar de historische informatie van de Orde van de Gulden Strop in Gent te onderzoeken. De Spanjaard was nu ongerust dat er een volgende reeks slachtoffers kon vallen: een groep vrienden uit de buurt van Gent die eigenlijk niets te maken hadden met de oude vete, maar die per toeval in het bezit gekomen waren van die historische informatie.

De man vond dat de hele zaak nu maar eens moest afgesloten worden, na bijna 5 eeuwen. En hij zocht hulp van het Gentse koppel om hem daarbij te helpen. Die waren daar maar al te graag op ingegaan, en na een lange discussie waren ze tot de slotsom gekomen dat hun kennis het beste drukkingsmiddel was dat ze konden gebruiken: als er voldoende mensen op de hoogte zouden zijn, zou het risico te groot worden dat alles bekend zou raken, en zou de Spaanse orde zich wel vanzelf gedeisd houden.

De Spanjaard had daar tot slot nog aan toegevoegd dat hij voorlopig niet veel kon doen binnen zijn orde, omdat hij alleen stond en niet voldoende macht had, en omdat het ook een groot risico voor hem inhield - zijn orde was in het verleden niet altijd mals geweest voor afvalligen. Maar hij zou wel eerst en vooral proberen om de acties van de huurmoordenaar te stoppen.

En daarmee werd een voor alle betrokkenen aangename avond afgesloten, met daar bovenop de wederzijdse beloftes van verdere contacten en ontmoetingen in de toekomst.

Deel 25: Dinsdag 31 maart 2015, 20u08. Nazareth, ten huize van de penningmeester van de GGS.

Een koppel zit voor de zoveelste keer rustig het antwoord te lezen dat ze eerder die dag gekregen hebben van een zekere professor De Blaeckere. De inhoud van het berichtje is niet echt een verrassing, maar het doet hen toch plezier dat er nog mensen bij de officiële instanties zijn die eerst willen luisteren voor ze in actie schieten.

Het koppel was op de GGS vergadering van 27 (of was het al 28) maart aangeduid om verder contact op te nemen met de onbekende die de dronken flik vergezelde tijdens de ondertussen beruchte whiskydegustatie, om te proberen de netelige situatie waar de groep in terechtgekomen was voor eens en voor altijd op te lossen.

Na het eerste berichtje van de onbekende, via het teken op de witte paal, was er met hem contact opgenomen via een anoniem mailadres, en al snel was er dus een antwoord gevolgd. De onbekende was daarbij heel open en concreet: hij liet gewoon weten wie hij was en stelde voor om elkaar te ontmoeten op een neutrale plaats, zonder medeweten van de politie.

De man van het koppel zegt: "Ik heb ondertussen wat zitten rondneuzen. Een professor die als gerechtelijk patholoog de politie bijstaat... Als die man ons nu al niet meer anoniem contacteert, dan vind ik dat we hem ook met open vizier tegemoet moeten gaan. Ik denk niet dat we veel risico's lopen door op zijn uitnodiging in te gaan. Ik ga proberen om nog deze week met hem af te spreken!". "Volledig mee akkoord," beaamt de vrouw, "maar ik zou toch voor alle zekerheid niet voorstellen om dat morgen te doen. Hij zou dan wel eens thuis kunnen blijven...".

Deel 26: Vrijdag 05 juni 2015, 22u44. Melle, huidig hoofdkwartier van de GGS.

De vergadering over GG3.5 loopt op zijn einde en de meesten zijn al aan hun tweede Duvel of iets analoogs bezig. De voorzitter gaat het rijtje af om te zien of er nog andere puntjes zijn om te bespreken. Laatste in de rij is GeoWELF.

"Ja hoor, wij hebben nog een puntje. En wat voor ééntje: een update over onze officieuze gesprekken met de officiële instanties. Ik heb ondertussen 4 gesprekken gehad met die professor De Blaeckere. We hebben beiden rustig de tijd genomen om zowel onze kant als de "politie" kant van het verhaal chronologisch uit te zetten, en ik denk dat we nu ongeveer alles wel kunnen reconstrueren en in een juiste context plaatsen. Met hetgeen wij weten kan professor De Blaeckere veel zaken opklaren die voor hen onduidelijk waren, en dan vooral over de achtergrond van hetgeen er gebeurd is in Gent de laatste jaren. De Blaeckere mag niet alle details over het lange moordonderzoek aan ons vertellen, zoals bijvoorbeeld de identiteiten van de betrokkenen, maar wij weten nu ondertussen wel dat die hele geschiedenis van de Orde van de Gulden Strop niet zomaar ergens in de 18e of 19e eeuw gestopt is, maar dat dat tot op vandaag allemaal blijft nazinderen!".

"Belangrijk voor ons is ook dat we een paar conclusies op papier hebben kunnen zetten, en dan vooral dat zowel de professor als ikzelf er van overtuigd zijn dat ons in deze historie niets ten laste kan worden gelegd, en dat wij alleen maar te goeder trouw hebben gehandeld. De Blaeckere is er wel van overtuigd dat we door het oog van een naald zijn gekropen en dat we evengoed de pineut hadden kunnen zijn van die oude vete, net zoals die Gentenaars die een paar jaar geleden vermoord zijn!".

"De professor stuurt nu aan op een ontmoeting met de leden van de politie die bij het onderzoek betrokken zijn, en met de commissaris die van het onderzoek gehaald is en die daar op die whiskydegustatie aanwezig was. En hij is bereid om daar het woord te voeren en alles wat we hebben opgelijst te kaderen, en de gemoederen waar nodig te bedaren. Want het zou kunnen dat die politiemensen nog altijd schuldigen willen vinden, en dat wij ook eventueel onder vuur zouden komen. Enfin, echt veel schrik moeten we daar niet voor hebben: zelfs met de nieuwe gegevens die wij de politie bezorgen valt er blijkbaar toch niets meer te bewijzen, en dus zullen er wel geen arrestaties meer volgen...", voegt GeoWELF er aan toe. En hij besluit: "Er is trouwens nog goed nieuws, allez, voor ons toch. De Blaeckere heeft

van de onderzoekers nieuws gehoord over een gangster die betrokken zou zijn bij de moorden in Gent. Ze hadden een internationaal opsporingsbevel uitgevaardigd tegen die bandiet, en begin dit jaar hebben ze bericht gekregen uit Kroatië dat die daar ergens in een natuurgebied dood aangetroffen was. Blijkbaar was die daar eind 2014 doodgeschoten, en heeft het wat geduurd vooraleer zijn DNA-profiel in de juiste databases terecht kwam. En, het is waarschijnlijk die bandiet die die aanslagen tegen ons gepleegd heeft. Voor de politie blijkbaar een zoveelste dood spoor, maar voor ons dus een probleem waar we nu ook van verlost zijn!"

Er volgt nu een levendige discussie, waaruit besloten wordt dat er inderdaad zal ingegaan worden op het voorstel van De Blaeckere, maar dan wel met een kleine delegatie van de GGS, kwestie van vooral de onderzoekers niet te veel te intimideren.

Deel 27: Zondag 07 juni 2015, 22u18. Zwijnaarde, Viergekroondenstraat.

Het gesprek tussen professor De Blaeckere en Tandt is nu al ruim 3 uur bezig, en de prof is meer dan tevreden. Tandt heeft zich weliswaar een paar keer kwaad gemaakt en heeft zelfs een paar keer gedreigd om die hele bende in de boeien te slaan, maar dat waren blijkbaar alleen maar de emoties van meer dan 2 jaar vruchteloos zoeken die naar boven kwamen. Ondertussen is hij terug gekalmeerd, en ziet hij het positieve van de hele situatie in: hij zal misschien duidelijkheid krijgen over het onderzoek dat hem al jaren kwelt.

Het is dan ook Tandt die uiteindelijk de knoop doorhakt: "OK, ik ben bereid om met die gasten in gesprek te gaan en te luisteren hoe alles in elkaar zit. Ik wil dit zelfs doen als burger en niet als politieagent. Ik heb echter wel één voorwaarde: ik wil dat Annelies er ook bij is. Maar ik sta natuurlijk niet garant dat zij ook als burger wil deelnemen aan dat gesprek!"

De Blaeckere glimlacht en antwoordt: "Geen probleem. Je staat mij toch toe dat ik eerst eens met haar praat, neem ik aan?", terwijl hij bedenkt dat hij Hannes dan misschien ook best zou uitnodigen.

Deel 28: Zondag 07 juni 2015, 23u04. Zwijnaarde, Viergekroondenstraat.

Wanneer De Blaeckere eindelijk naar huis vertrekt, doet Tandt iets heel raar. Hij loopt niet naar de drankkast noch naar de koelkast, maar stapt rustig de trap op, en kruipt in bed.

Voor het eerst in meer dan een half jaar gaat hij zonder drank of pillen in zijn lijf slapen. Na het gesprek met De Blaeckere voelt het alsof er een monsterlijke last van zijn schouders is gevallen, en hij zakt dan ook snel weg in een diepe slaap.

Deel 29: Donderdag 25 juni 2015, 22u18. Ergens in een rustig restaurantje in de buurt van Gent.

Ruim twee uur al is er op deze locatie een blijkbaar gewichtige vergadering aan de gang. Aanwezig hierbij zijn professor de Blaeckere, commissaris Tandt, rechercheur Annelies

Hemelseoete, assistent-patholoog Hannes De Vriendt, Hans van team Bricolage, Eric van team GeoWELF en Kurt van team HA&Co.

Het is de professor die tot nu toe vooral aan het woord is geweest. Af en toe wordt hij bijgestaan door Eric van de GGS. Het relaas is een chronologisch verslag vanaf de ontdekking van de eerste dode met de kenmerkende strop-tatoeage, tot en met het vinden van het lijk in de Kogelstraat. Soms schrijft Annelies iets op, maar hierbij wordt ze vaak door Tandt met non-verbale communicatie terechtgewezen.

De professor heeft ondertussen ook het verhaal van de GGS en de Kronycke van de Gulden Strop gedaan, en is aangekomen bij de bedreigingen tegen de leden van de GGS. Opeens onderbreekt Tandt hem: "Heren, mag ik er dus van uitgaan dat jullie te goeder trouw waren toen jullie zich ontfermden over die Kronycke van de Orde van de Gulden Strop, dat jullie die nalatenschap en de eer van enkele Gentse families hebben beschermd en dat jullie zonder winstbejag voor ogen zichzelf daardoor in gevaar hebben gebracht?".

De 3 GGS leden kijken een beetje vreemd op, maar antwoorden bijna tegelijk bevestigend. "Wel, dan rest mij nog maar één ding, en dat is jullie bedanken!". "Maar...", begint Annelies tegen te strubbelen. "Niets te maren!", neemt Tandt op doortastende wijze terug over: "De dames en heren van de GGS hebben niets misdaan. De echte misdadigers zijn ofwel verdwenen met de noorder- of moet ik zeggen zuiderzon, of ze liggen 2 meter onder de grond in een zo goed als anoniem graf. En tegen de opdrachtgevers of andere betrokkenen zullen we toch nooit bewijzen vinden. Het verhaal van die gouden stroppen zal ongetwijfeld waar zijn, maar ook dat valt allemaal niet meer te bewijzen. En, laten we eerlijk zijn, de diefstal van de bezittingen van een Keizer van bijna 500 jaar geleden is wettelijk gezien waarschijnlijk al verjaard...".

Het lijkt wel of dat laatste zinnetje de resterende spanning volledig wegneemt, en de volledige groep krijgt een glimlach op het gezicht. Ook Annelies is blijkbaar gezwicht voor dit argument, want ze bergt haar notitieboekje op, terwijl ze zich realiseert dat ze zonet terug de commissaris Tandt van vroeger aan het werk gezien heeft. Ze heeft nog vele vragen en zou graag nog een aantal zaken verder uitklaren, maar bedenkt dat dat later ook nog kan gebeuren, zelfs als het officiële onderzoek afgesloten is. Ze neemt zich trouwens voor om morgen met haar oversten te gaan praten om dat laatste in gang te zetten.

Uiteindelijk is het De Blaeckere die het gesprek afrondt, terwijl hij het glas heft: "Het zou fijn zijn, Heren van de Gentsche Geokasjing Sosseteit, dat jullie zoveel mogelijk reconstrueren van de archieven van de Orde van de Gulden strop, en zo die nalatenschap verder bewaren. Er zijn dan misschien nergens geen schatten meer te vinden, maar ik denk dat het de laatste generaties van leden van die Orde van de Gulden Strop daar ook al lang niet meer om te doen was. Het gaat hem veel meer over de samenhang die er is tussen mensen met een gemeenschappelijke band en wat je daar mee doet. Ik hoop dan ook dat jullie de volgende Orde van de Gulden Strop mogen worden. Voila zie, ik heb gezegd. En tussen haakjes, ik vond dit een aangename avond. We zouden dat eens meer moeten doen!".

De GGS leden kijken elkaar aan en het is uiteindelijk de voorzitter die plechtig beloofd dat ze dit alles ter harte zullen nemen.

Deel 30: Donderdag 25 juni 2015, 22.54. Ergens op de parking van een rustig restaurantje in de buurt van Gent.

Met een brede grijns op hun gezicht stappen een grijzende man en zijn echtgenote in hun auto. "Wel...", zegt de man, "dat was bijna beter dan we in onze stoutste dromen gedacht hadden!".

"Inderdaad een prima restaurant!" antwoordt zijn echtgenote, waarop de man een bedenkelijk gezicht trekt, en lachend vervolgt: "Gelukkig zaten we vlak bij die bende en konden we hun discussies goed volgen. Die twee groepen hebben mekaar blijkbaar gevonden. En door alle informatie samen te leggen die ze elk afzonderlijk in handen hadden, hebben ze het hele mysterie nu opgelost. Onze twee speurneuzen van de politie begrijpen nu wat er tot die moorden geleid heeft, en hebben nu ook een idee wie er achter zit. Er zullen wel nooit schuldigen berecht worden, maar wetende wie daar bij betrokken is, zou het ook ijdele hoop zijn om dat soort mensen voor het gerecht te proberen brengen. Maar dat is eigenlijk niet meer zo belangrijk. Ons doel is bereikt: er zijn nu zo veel mensen die van het hele verhaal op de hoogte zijn, dat die mensen achter de schermen zich nu wel koest moeten houden. En dus is het gedaan met moorden en aanslagen!".

"En zijn wij ook terug veilig!" voegt zijn vrouw er aan toe. "En weet je wat ik het grappigst vond?" vraagt ze nog. Op het ontkennend hoofdschudden van haar man vervolgt ze: "Dat we een hele avond naast die bende gezeten hebben en dat ze nooit beseft hebben dat wij die "X" zijn die ze een paar keer ter sprake gebracht hebben!".

Deel 31: Vrijdag 11 september 2015, 22u35. Merelbeke, ten huize van den Belleman van de GGS.

Vooraleer de verzamelde GGS leden aan de laatste loodjes beginnen van het GG3.5 Event van morgen, brengt het bestuur verslag uit over de vergadering met de officiële instanties die ze eind juni gehad hebben. Het is een korte samenvatting, want het volledige relaas en de besluiten van die meeting staan immers al een tijdje op het interne communicatiekanaal.

Het Event moet nog beginnen en toch zit iedereen al te glunderen. Op de vraag wie wil meewerken aan het verder uitpluizen van de geschiedenis van de Orde van de Gulden Strop volgt er verrassend veel respons.

De Belleman staat plots op en fluistert in het oor van zijn echtgenote: "Pak eens 14 glazen schat, we gaan nu al die 3 flessen goeie Cava opendoen. Dit hele verhaal moeten we afsluiten met een glas...".

Einde!